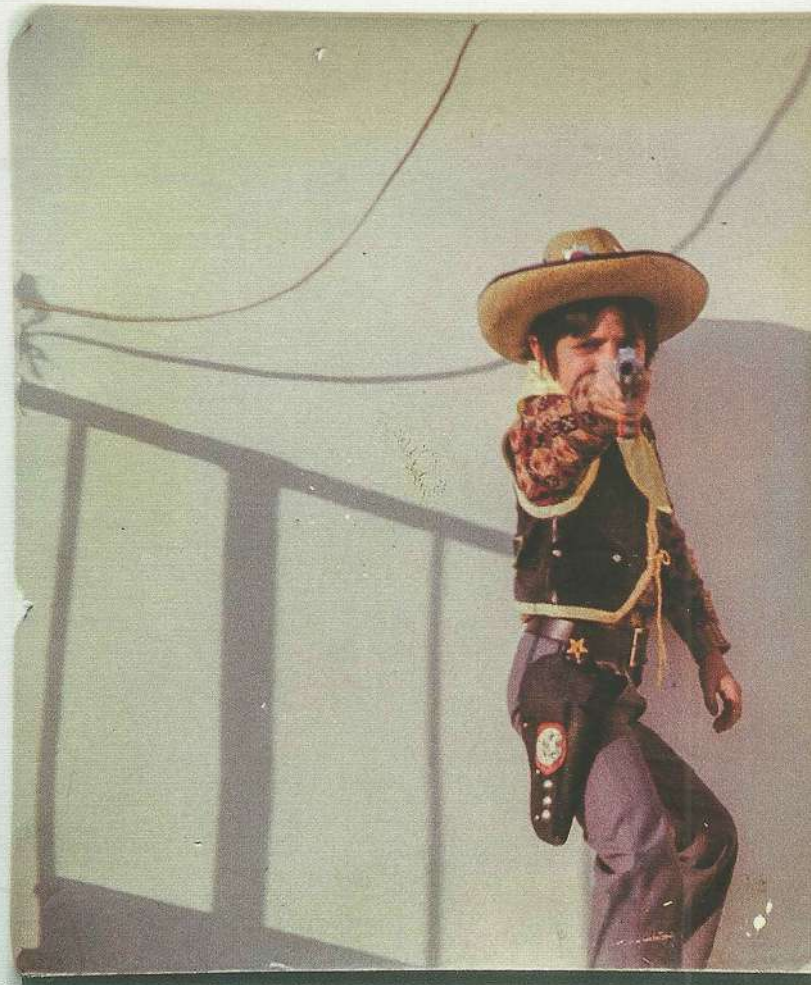
TEOMAN

Fasa Fiso

15. BASKI

Ani

hep kitap

Fasa Fiso

Fasa Fiso

Yazan: Teoman

© hep kitap 2018

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitapta kullanılan fotoğraflar
Teoman'ın özel arşivinden alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2018, İstanbul
15. baskı / Nisan 2018, İstanbul

ISBN 978-605-192-188-4

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Yetkin Başarır

Baskı: Mega Basım Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merk. A Blok K: 2 Avcılar / İstanbul
Sertifika no: 12026

hep kitap
Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Fasa Fiso

Teoman

Dünyaya kazık çakmak gibi isteklerim var.
Daha sonra beni çok kişi hatırlasın istiyorum...

Teoman - 1997

Önsöz

Bu kitabı, şu an elinizdekinden çok daha farklı yapmak üzere yola koyuldum ilk başta. Kariyerim boyunca yaptığım röportajlar, duvarları kaplayan dosyalar halinde duruyorlardı yıllardır ve bunları eleyerek bir kitap oluşturmak istedim. Gazeteci Ece Ulusum, tüm arşivi elden geçirip bu röportaj elemelerini yaptı. Sonrasında aklıma geldi; yıllardır bazı gazetelere, dergilere yazılar da yazmıştım, bari kitaba onları da ekleyeyim dedim. O yazdıklarımla, röportajlarımı harmanlayan parçalı yapılı bir kitap olsun diye düşünmeye başladım. Bunun üzerine, bazı mini anılar da ekleyeyim, daha renkli olsun kitap derken, birdenbire kendimi bu kitabı yazarken buldum.

Sonra birden korkmaya başladım, iş başladığımdan daha ciddiye binmişti. Elimde bazı hikâyeler ve röportaj seçkileri vardı ama birleştirdiğimde pek otobiyografiye benzemiyordu. Zaman atlamaları vardı. Zaten ciddi bir otobiyografi yazacak kadar kendime güvenmiyordum da. Pek de anlatmaya değer önemli olaylar olmamıştı hayatımda.

Ama bir şekilde, yazmayı ve yazdığım şeyleri de sevmiştim. Kitabı nasıl derleyip toparlayayım diye düşünürken, hep kitap'tan Deniz Yüce Başarır ve Işıl Özgüner beni cesaretlendirdi, bolca da yol gösterdi.

Bazı başlıklar konusunda bir açıklama yapmak istiyorum. Kimi başlıkların İngilizce olduğunu göreceksiniz, anlamazsanız da dert etmeyin. İngilizce olunca daha esprili oluyordu bazıları, o yüzden öyleler. Havalı olayım diye yapmadım yani.

Bazı başlıklara ise, sadece olaylara çok aşina olanların anlayabileceği alıntılar ekledim. Bu konulara uzak olanlara pek bir şey ifade

etmeyecektir bu alıntılar. Dert etmeyin, hikâyeye pek bir katkıları yok.

Peki bu kitabı niye çıkarıyorum? Pek çok cevabı var bunun, bazılarını yazayım. Ben yeni yetişirken, bu tarz kitapları yalayıp yutardım. Sevdiğim bir sanatçıya dair her şeyi bilmek isterdim. Ayrıca, röportaj okumayı ve olaylara farklı gözlerle bakan birilerinin fikirlerini duymayı da çok severdim. Sadece etkilenmek için değil, kendi bakış açımı oluşturmama da yardım ederdi bu tarz röportajlar.

En önemli nedenlerden birini sona sakladım. Sanatçının kişiliğinin, yaptıklarına bir başka boyut daha kazandırdığını düşünüyorum. Bu işe de yarasın isterim elinizdeki kitap.

Kitaptaki hikâyeleri "light" bir perspektiften yazmaya çalıştım. Geçmişin dertlerini, üzüntülerini de bu perspektiften yansıtmaya baktım. İnsanlar bu kitaptan çıktıklarında, hafif hissetsinler istedim.

Çok önemli hikâyeler beklemeyin okurken. Eninde sonunda çocuksu bir mesleğe hayatını vermiş bir kişinin hikâyelerini okuyacaksınız. Ne kadar önemli olabilir ki bu hikâyeler? Zaten o yüzden kitabımın adı da *Fasa Fiso*.

Teoman - 2018

Anneannem, ben ve annem Bahçelievler'de yaşıyoruz. Annem söylüyor; evimiz 60 metrekareymiş, 48 metrekare kullanım alanı varmış.
Anneannem benim güneşte yanmamı hiç istemiyor; esmerleşince "Marsık gibi oldun" diyor. Yugoslavya'dan gelmiş küçükken; "muri" diyor isimlerden önce. Okuma yazması yok. Başörtüsü var, imza gerekince mühür basıyor. Dışarıya çıkarken Sinbad'ın türbanı gibi bir şey takıp şık oluyor. Namazda secdeye kapandığında sırtına çıkıyorum. Bazen de kıçını ısırıyorum. Halamlara gidince de aynısını ona yapıyorum ama halamda sadece sırta binmek var. Babaanneme bir iki kere yapıyorum ama sonra bırakıyorum. Çok zayıf ve çok yaşlı.
Misafirlere "hoş geldiniz" demeyi sevmiyorum ama zorundayım. "Güle güle" fena değil.
Zayıfım diye süt iğnesi vurduruyor bana annem. Bir gün yine iğneci geliyor. Küçük odaya kaçıp elime tabancamı alıyorum. "Gelmeyin" diyorum, "tabancayla camı kırarım." İşe yaramıyor.
Şükriye Teyzelerde tartı var, annem hep beni tartıyor. "Şu oğlan delirtcek beni" diyor. Hâlâ 19 kiloymuşum, bi 20 olamamışım!
Annem bana yan yana gelecek renkleri öğretiyor; "Lacivertle yeşil olur mesela ama kahverengi olmaz" diyor.

Eniştemin İsviçre'de çalışması gibi babam da "cennet"te çalışıyor. Bir gün sokakta arkadaşlarım yine soruyorlar bildikleri halde, söylüyorum: "Cennette!" Birbirlerine bakıp gülüşüyorlar. Anlayamıyorum.

Yusuf Amcam vali, yaz tatillerinde onları ziyarete gidiyoruz her yıl, Edirne'ye, Çankırı'ya filan. Bazı akşamlar hep beraber sinemaya gidiyoruz. Kapıdakiler amcamı görünce, "Ooo vali bey hoş geldiniz" diyorlar. Eve dönünce ben köpek oluyorum, Yusuf Amcamı korkutuyorum. Ödü patlıyor ben havlayınca. Evdeki çalışanlar benim her dediğimi dinliyorlar, salona salıncak filan kurduruyorum. Yusuf Amcam vali diye onunla gurur duyuyoruz. Önemli biri o.

Annem bana eli öpülecekler listesi veriyor. "Anneannen ve babaannen. Başka kimsenin elini öpmeyeceksin. Diğer insanların sadece elini sık."

Yemeklerden kaşarpeynirini ve şamfıstığını seviyorum. Diğerlerinden nefret ediyorum. Kaşar biraz pahalı bir peynirmiş.
Annem yemeklerde oklavasını yanında getiriyor. "Söyle bakalım, yiyecek misin, yemeyecek misin?" diyor. "Yemeyeceğim" diyorum. Oklavayla vuruyor. Anneannemi annemden daha çok seviyorum. O çok iyi biri.
Şaşırıyorum. Anneannem çok sert ve sinirli biriymiş. Herkes öyle diyor. Yalan! Yumuşacık biri o. En çok beni seviyor hayatta.
Annem bana öğretiyor. Hayatta hiç kimseden borç almamalıymışım. Bazen verebilirmişim ama.

Birinci sınıfın ilk günlerinde öğretmen tahtaya bir şey çiziyor: Merdiven. "5 sayfa merdiven çizeceğiz" diyor. Bütün öğrencileri dolaşıp benim deftere geldiğinde bomboş beyaz sayfaya bakıp niye yapmadığımı soruyor. "Ben merdiven çizmek değil, okuma öğrenmek istiyorum" diyorum. Bana renkli kalemler getiriyor, kırmızı, yeşil filan. İstersem, bu kalemlerle yapabileceğimi söylüyor. Yapmıyorum.
Bir gün eve dönüyorum, annem camda endişeli. "Derslerde ilgisizmişsin" diyor. Şaşırıyorum. Okuldan söylemişler. Kâğıt gelmiş. Bence ilgiliyim halbuki.
Her gün beni yedirmeye okula geliyor annem. Biraz utanıyorum ondan. Üzüm suyu sıkıp getiriyor, sevmiyorum ama içebiliyorum. Yemeklilere portakallı gazoz da veriliyor ikindide. Ben yemeksizim. Portakallı gazozun tadı güzel gibi duruyor.

Okulun ilk günü. Annemin bir an evvel eve gitmesini bekliyorum.

T.C. MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI ÖZEL **KÜLTÜR KOLEJİ**

ÖVGÜ BELGESİ

Adı, Soyadı : Teoman Yakupoğlu
Sınıf, Numara : 1-C 540
Ders Yılı : 1973-1974
Belge Tarihi : 6.6.1974

Bu belge öğrencimize
yıl içinde Kolejimizde
~~İngilizce Dersi~~
çalışmalarındaki başarısından ötürü verilmiştir.

ÖĞRETMENİ
Oktay Ülgen

KÜLTÜR KOLEJİ
MÜDÜRÜ
Osman Yalçın

Yusuf Amcam ölüyor. Kalpten. 47 yaşında. Anneme, anneannem söylüyor. Annem, "Abi" diye ağlıyor.

Okulda bir gün saklanıyorum bir dolaba öğle yemeği vaktinde, yemek yemek istemiyor canım hiç, kitap okuyorum zaman geçsin diye ama annemle öğretmen buluyor beni çelik dolapta.
Bir gün de annem gelmiyor öğle yemeğine, başımda bir sürü öğretmen, bana diğer çocukların yediği yemekten veriyorlar, ısrar ediyorlar; "Ben yiyemiyorum yemek" diyorum. Herkes teneffüste kantinden alışveriş ediyor, ben hariç. Hatta önümde oturan Berat, yaşlı ayakkabı boyacısına ayakkabılarını boyatıyor her gün. Hem de elli kuruşa. Galiba okulun en fakiri benim!

Sabahki yemeğim popara. Poparayı seviyorum aslında, çiğnemek zorunda kalmıyorsun. Kaşıktaki çaylı ekmeğin üzerine Sana yağı koyuyor annem.

Rica etmeyi sevmiyorum.

Portakal sevmem halbuki !!!
Sokaktan at arabalı portakalcı geçiyor. Bazı çocuklar arabanın arkasına asılıyorlar. Ben korkuyorum, asılmıyorum. Adam bizim evin önünde duruyor, satışını yapıyor. Adamın arkası dönükken, bizim bütün çocuklar birer portakal çalıp kaçıyorlar oradan. En son ben de cesaretimi toplayıp bir tane çalıyorum, koşarak eve gidiyorum. Portakalı hiç sevmiyorum aslında, çok ekşi. Yine de kopara kopara soyuyorum parmaklarımla. Annem benim yanıma gelmiş meğerse, fark etmemişim. "Ne o portakal?" diyor. "N'apıyorsun?" Ağlamaklı oluyorum, cevap veremiyorum. Hatta anneme bile bakamıyorum. Dışarıdan portakalcının sesi geliyor. "Portakal... Kan portakal..." Annem anlıyor. Buzdolabını açıyor, en alt gözden bir portakal çıkarıyor. "Hadi götür bunu adama şimdi" diyor. Ölmek istiyorum. Ama "Hayır" diyemiyorum. Ter içindeyim, apartmandan çıkıp portakalcıya yanaşıyorum. Arkamı dönüp eve bakıyorum, annem beni pencereden seyrediyor. Portakalcı şaşırıyor ben önüne gelince, ben elimdeki portakalı uzatıyorum. Adam şaşırıyor ama portakalı

elimden alıyor, anında arkamı dönüp koşmaya başlıyorum, eve dönmeyip apartmanın kömürlüğüne doğru koşuyorum. "Yalnız kalmalıyım."

Fuatlardayız. Fuat benim en iyi arkadaşım. Annesi Leman Teyze bize zeytin ezmeli ekmek veriyor. "Ender zeytin ezmesi" yazıyor kavanozda. İnanılmaz bir şey bu! Anneme yalvarıyorum zeytin ezmesi alalım diye. Ezilmemiş zeytini sevmiyorum, kabuğu dilime geliyor. Annem "Olmaz" diyor. Zeytin ezmelerini en kötü zeytinlerden yapıyor!armış.

7 yaşındayım

Mr. Spock, Tarzan ya da Robin Hood olabilirim büyüyünce. Tom Braks ve Kaptan Swing de olabilir.

Gülümhan ve Müge. İkisi de benden çok uzun. Onlar benimle konuşunca heyecandan ölüyorum. Onları etkileyecek bir kahramanlık yapmanın hayalini kuruyorum. Hayalimde cesurum ve iyi dövüşüyorum.

Koroya aldı beni öğretmen.

Anneannem "Kulhüvallahü Ehad"ı öğretiyor bana.

Karşı komşu Türkan Teyze bana bakkaldan bira aldırıyor. 25 kuruş bahşiş veriyor her seferinde, "Kimseye söyleme" diyor. Tekin Amca Türkan Teyze'yi apartmanda dövüyor. Türkan Teyze çığlık atıyor. Tekin Amca küfrediyor. "Orospu!" diyor.

Kuzenim Mukadder Abi bana Flamenko dansı yapmayı öğretiyor.

Annem bana ropdöşambr dikiyor, "Artık evde pijamayla dolaşmak yok" diyor.

Müsamerede altıma yapıyorum.

Ders yılı sonunda teşekkür alıyorum, annem yine ağlıyor. Annem hep ağlıyor.

En önde, ortadayım.

İki sene Kültür Koleji'ne gidiyorum. Okulun sahibi Fahmettin Bey, Nedim Enişte'nin ahbabı. Bize özel indirim yapmışlar. Öğrenmek zevkli. Yazları verilen ödevleri hemen yapıyorum. Ünite dergilerinde de zaten bir sürü güzel soru var, onları cevaplamak da zevkli... Öğretmenlerim beni övüyor diye annem çok mutlu. Çalışkan ve usluymuşum.

3. sınıfta maarife geçiyorum, artık eski okulumun parasını ödeyemiyormuşuz, çok pahalıymış. Bir de bu okulda papyon takmak yok, boğazımı kesen beyaz yakalıklardan takıyoruz. Siyah, çirkin önlük giyiyoruz. Ama ceketten rahat. Bahçelievler İlkokulu'ndaki ilk günümde öğretmen niye bu okula geldiğimi soruyor. "Ders saatleri daha kısa diye" diyorum. "Öğleden sonra bol bol vaktim var artık." Öğretmenimiz Nevin Gürpınar "Türkçe dersi en önemli ders" diyor. Gerisi sonra geliyormuş.

Biz çocuklar; ben, Ata, Bertan, Arzum ve anne-babalar lunapark gazinosundayız. O yılların tarzı kolalar ellerimizde.

Garanti Bankası Çocuk Kulübü'ne üye oluyorum. Kimliğim var, fotom yapışık üzerine. Sık sık çıkarıp bakıyorum.

Tom Braks. Her hafta bir fasikül çıkıyor, annemle bayiden alıyoruz. Tom Braks istediği kılığa girebiliyor.

Kapalıçarşı'da Çelik Blek'in tabancasından satılıyor. İleride ondan alacağım.

Kaptan Swing Beti'yi dudaklarından öpüyor. Sık sık. Hatta başka kızları bile öpüyor. Tommiks Suzi'yi öpmüyor.

Bayramlarda zengin oluyorum.

"Çalışlar'daki kitapçıya gidelim" diyorum hep anneme. Kendi başıma gitmeye utanıyorum.

— Ben topraklarımın değil, odamın insanıyım. Çocukken arkadaşlarımla futbol, misket oynamak yerine odama kapanıp kitaplarla vakit geçirirdim. Annemse küçükken yaşıtlarımla kaynaşayım isterdi, insanlarla konuşmaktan utandığım için evde tek başıma oturuyorum diye endişelenirdi. Gerçi değişen bir şey yok, hâlâ öyle... O yıllarda kitaplara fazlaca düşkündüm ve kitap bizde pek de matah bir şey sayılmıyordu. Hele kuzenim sürmenaj olunca, annem korktu. Çok okuyanların kafayı yediğini düşünüyordu. Okurken çok heyecanlanır, adeta kitabın içine girerdim. "Açma öyle gözlerini" derdi annem. **2016**

"çok üzülme, çok susma
çok darılma
çok ağlama
çok da kitap okuma!"
dedi annem

Komançi

Şükriye Teyzelerdeyiz çok sık, annemin teyzesi o ve Çalışlar'da oturuyorlar, yürüme mesafesi. Kocası Nedim Enişte galiba kendini Kızılderili sanıyor, aslında benziyor da, Tatar çünkü. Bi de saçları upuzun, limonla arkaya tarayınca kıpkısa gibi gözüküyor. Denizci, hep seferde. Kitaplığında *Tunçderililer* diye bi kitap var, biz Türkler zaten Kızılderili'ymişiz. Buzlardan yürüyüp göç etmişiz, Kızılderili olmuşuz, kafa derisi filan yüzmüşüz. Acaba Nedim Enişteler Komançi filan mı?

Gâvur

Mahalledeki çocuklar anneannemin konuşmasıyla dalga geçiyorlar. Üzülüyorum. Zekeriya, "Senin ananen gâvur" diyor. Kötü bir şey galiba "gâvur."

Ertesi gün anneannem kuzenim Ata ile beni fırçalıyor. Ben "Boş ver Ata, o gâvur" diyorum. Anneannem birden koşup ilk kez tokat atıyor bana. Tek tokadı bana hayatımda. Yüzüne bakıyorum, duyduklarına

Fotoğraf çektiriyoruz diye annem beni yine şık giydirmiş.

inanamaz bir hali var, ağladı ağlayacak.
Hiç yüzüme bakmıyor o gün. Enişte akşam beni yanına çağırıyor. "Anneannene gâvur mu dedin?" diyor. "Evet" diyorum. "Sen gâvur ne demek biliyor musun?"
Anlıyorum, gâvur olmak çok çok çok kötü bir şeymiş. "Hayır" diyorum.

Uykumun çok kötü olduğunu söylüyor herkes. Bir o yana, bir bu yana dönüp, oflayıp pofluyormuşum. Hep kediler görüyorum rüyalarımda, korkuyorum hepsinden. Köpekten bile fazla. Uykuya yattığımda dışarıdan bir kedi miyavlaması duyduysam, gece zehir artık bana.
Vücut ağrılarım var bir de. Annem, "Büyüyorsun diye oluyor" diyor. (Büyüyünce de geçmiyor.) Bacaklarımı, kollarımı yemeniyle sarıyor ağrılarım gitsin diye. Bi de derim problemli... Yeni yıkanmış çama-

şırları, sert, kaşındıran hiçbir şeyi giyemiyorum. Suyla ıslatıp büküyorum onları.
Annem etrafa benim iyi okuyacağımı, başarılı biri olacağımı söylüyor. Cumhurbaşkanı, avukat, doktor filan.

Erdek'te tatildeyiz. Tezgâhlardaki çizgi romanları karıştırıyorum. O da ne! Çelik Blek ile Rodi'nin ilk karşılaştıkları sahne var kitapların birinde. Daha birbirlerini tanımıyorlar! Anneme yalvarıyorum, heyhat, annem almıyor kitabı. Bir daha da bulamıyorum.
Tommiks'in bir arkadaşı var. Napolili, sevimli Onbaşı Gennaro. Şarkı söylüyor hep. Fakat birkaç macera sonra Onbaşı Gennaro ölüyor. Olamaz! Çizgi romanlarda kahramanlar ölmez ki! Ama Gennaro ölüyor.

Annem sinirli ve ilaçları var. Halamlarla, yengemlerle ne zaman buluşsalar babamdan bahsedip ağlıyorlar öbür odada. Her söylediklerini duyuyorum. Babalardan bahsedilmesini sevmiyorum.
Sık sık halamlardayız. Ben onun en kıymetlisiymişim. Bazen onlarda kalıyoruz. Yer yatağı çok güzel. Bana katmer yapıyor halam. Katmeri seviyorum. Köyden de bana pestil getirtiyor. Pestili de seviyorum. Dut pestili.
Annemin ses kısıklığı da var, başka insanlarla konuşurken hiç sesi çıkmıyor, kimse ne dediğini anlamıyor. Sanki sesi titriyor, bazı sesler çıkmıyor. Sinirselmiş. Çok sinirleniyorum onun sesi kısılınca. Onunla bazen Cerrahpaşa'ya gidiyoruz.

— Babamı 2 yaşımdayken kaybettim. Öyle birdenbire, kendine dikkat etmediğinden, ilaçlarını almadığından, kendi suçundan 33 yaşında ölmüş babam. Etrafımda bir sürü kadın; annem, anneannem, teyzem ve halam yıllar boyu babamın yokluğuna ağladılar. Bu yüzden evde hep bir güçsüzlük havası eserdi. **1999**

— Anlayacağımdan değil ama babamdan kalan kitapları sırf onu tanıyabilmek için okurdum. Çocuktum daha, ilkokuldaydım, Goethe'nin *Faust*'unu

okurdum, ondan kalan bir şeyler bulmuş olmak için. Bergman'ın senaryoları kalmış, onları okurdum hep. İlkokul yıllarında Bergman'ın *Yedinci Mühür*'ünü, Antonioni'nin *Gece*'sini, Nâzım Hikmet'in şiirlerini okumuştum bile. Anladığımdan değil işte, babamı bana bunlar anlatır diye... **2002**

Baltalı İlah

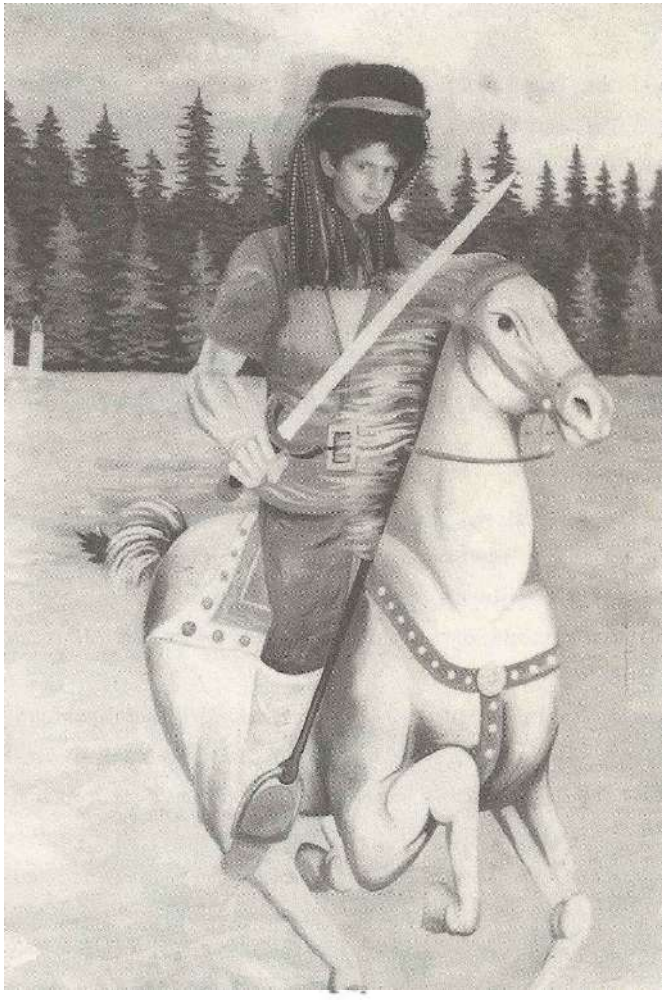
Bir macerada Çiko, Zagor'un yatağının altında onun bir fotoğrafını buluyor. Zagor'la sevgilisinin resmi. Bunu öğrenen Zagor kızıyor filan, sonra gerçekler ortaya çıkıyor. Meğer o fotoğraftaki adam Zagor değil, Zagor'un babasıymış. Zagor'un manitası zannettiğim kız da Zagor'un annesiymiş. Meğerse Zagor'un babası kötü bir adammış, Kızılderililere filan bir sürü kötü şey yapmış. İşte zaten bizim Zagor o yüzden bütün bu Kızılderilileri filan çok koruyormuş. Darkwood'da hep o yüzden Kızılderililerle ahbapmış.

Büyüyünce *Asteriks* ciltlerini alacağım. Kervan Yayınları'ndan, büyük boy, renkli. Kapkalın kapağı var, 20 lira. Kapaklarına dokunuyorum, parlak. Biz dar gelirliyiz.

Annem *Teksas-Tommiks* okumama karışmıyor, derslerim iyi diye.

– Karaoğlan'ım, Bayırgülü sevgilim. Uyurken kılıcımı tavana saplarım.
– Malkoçoğlu'yum. Akıncıyım.
– Dizilerdeki, filmlerdeki ufak tefekler, "ben"im.
– "Bonanza"da "Küçük Joe" benim; kuzenim Ata "Adam Cartwright." Benim atım alacalı. Eniştem İsviçre'den geldiğinde seyrettiğimiz "Bonanza" dizilerinin çok eski olduğunu, gerçek hayatta adamın kel olup, şişko kardeşleri Hoss'un da öldüğünü söylüyor. Pofff!
– 4 silahşörlerde Dartanyan'ım.
– Kara Murat değilim. Gerçi iyi ve başarılı birisi ama Kara Murat olacağıma, Wang Yu olurum.

Teyzemlerle mektuplaşıyoruz. Mektupları ben okuyup ben yazıyorum. Onlardan mektup gelince, pulları suya koyup, zarflarından ayırıp, kurutup, defterime diziyorum. Onlara mektup yazdıktan sonra, zarfa adreslerini yazıyorum; Flaschnerweg 1 st. Gallen.

Küçükçiftlik Lunaparkı. Yine kahramanım.

Bazen İsviçre, bazen Schweiz yazıp gönderiyorum mektupları. İsviçre pulları üzerinde İsviçre yazmıyor; Helvetia yazıyor. Bir gün teyzemlerden gelen mektubu okuyorum anneme: "Abla, Teoman'a söyleme, ona bisiklet getireceğiz bu sene." Kafamı kaldırıp anneme bakıyorum.
Bisiklet Chanıpion marka, kırmızı; polo bisikletlere benziyor selesi. Çok güzel galiba, herkes gelip bisikletimi inceliyor. Bisiklete binmeyi hiç sevmiyorum. Çok sıkıcı. Hiçbir şey olmuyor bisiklete binince. İnsanın eline hiçbir şey geçmiyor. Hiçbir şey.
Teyzemler bize taşınıyor, artık hep beraber yaşayacağız. Enişte İsviçre'de kalıp para gönderecekmiş. Enişte plastik fabrikasında işçi.
Enişte, Ata'nın Türk gibi olmasını istiyormuş. Türk olup da İsviçreli gibi olan çocuklara gıcık çünkü... Teyzem de meğer hamileymiş, kuzinim Arzum doğuyor. Bebekleri seyretmeye bayılıyorum. Çok komik ve tatlı oluyorlar.

Güzel derslerin kitaplarını evde sömestr başında okuyorum, okulda o konuya sıra gelmeden öğrenmiş oluyorum. Matematik gibi çirkin derslerin kitaplarını okumuyorum. İlkokul 4'te matematikten 2 alıyorum bir yazılıda, öğretmen anneme söylemiş veli toplantısında. Utanıyorum.
Öğretmenim Nevin Gürpınar bizim eve misafirliğe geliyor ara sıra, beni seviyor, ben de zaten onu çok seviyorum. Öğretmenim annemle de arkadaş oluyor. Müfettiş gelince filan, soru sormak için bazen beni seçiyor. Bir seferinde çok yanlış şeyler söyleyip onu rezil ediyorum. Allahım, ben çok aptalım! Müfettişle birbirlerine bakıyorlar. Üzülüyorum onu rezil ettim diye. Velilere de bazen beni örnek gösteriyor öğretmenim, benim için "kitap kurdu" diyor.

Yürrüüüüü! Taş arabası!
Salata dergisinden argo konuşmalar öğreniyorum. Sokakta öyle konuşuyorum. "Dümbük! Şorolo! Cart kaba kaat!" Annem bilmiyor. Eve gelince kibarım.

Dedem Atatürk'ü sevmezmiş. Çok sofuymuş. Annemler konuşurken duydum.

Kuzenim Ata'ya gıcığım. Çok iştahlı. Annemler onu hep övüyorlar. Yazısı da güzel, sporu da seviyor. Ben bir şey yaptığımda, "Ama bak Ata'ya... Ata şöyle, Ata böyle" diyorlar bana. O çok efendi bir çocukmuş. Anneınler herkese beni şikâyet ediyorlar.

Vicky

Bir gün Ata yemeğini bitiriyor ve annem Ata'ya, "Teoman'ın başında nöbet tut, yemeğini bitirene kadar" diyor. Ata "Tamam" diyor, yemek masasının çevresinde dönüyor. "Aynı Vikinglerdeki Vicky gibi" diyor. Nöbet tutan asker gibi yürüyor, rap rap. Annem bana "O tabak bitecek" diyor. Ata çevremde dönüyor. "N'olur Ata" diyorum, "bırak, şu yemeği dökeyim çöpe filan." Ata "Hayır" diyor, "o yemek bitene kadar nöbet tutacağım. Vicky gibi." Yemeğin yağı donuyor.

"Sofradan en son kalkan, sofrayı toplar" kuralı bence çok büyük bir haksızlık!

Ata, annem, ben.

Annem ve teyzem televizyondaki açık oturumlarda konuşulanları hiç dinlemiyorlar; insanların oturuşuna, kibarlığına göre taraf tutuyorlar. İlk anda bacakları açık oturan bir adam varsa, hemen ilk zayıfı o alıyor. Çok bağıranlar, tipsizler, özensizler sınıfta kalıyor. Annem "Şuna bak, ne biçim oturuyor!" diyor bir TV konuğu için, teyzem "Terbiyesiz pis" diyor.

Emirgân Lale Bahçesi

Annemle teyzem her baharda Ata'yı, Arzum'u ve beni Emirgân Lale Bahçesi'ne götürüyor. Bizi şık şık giydiriyorlar o gün. Emirgân'da her yer çiçek. Sarılar, kırmızılar, her renkteler. Neden lale bahçesinden etkilenmem gerektiğini anlayamıyorum. Nefret ediyorum oradan.

Gırgır'da Zalim Şevki ile Kelek Osman'ın hastasıyım. "Çamur Salih" gibi arkadaşlarım olsun istiyorum ileride. Çok eğlenebiliriz birlikte.

Gırgır'daki karikatürcüler gibi espriler yapabilen biri olmak istiyorum. Dergide Erbakan'la çok dalga geçiyorlar. Çünkü tonton, sempatik bir adam. Televizyonda da gördüm. Sanki Erbakan bizimle dalga geçiyor gibi. Acaba aslında bize şaka mı yapıyor? Hep gülümsüyor. Yalnız çok tipsiz. Hiçbir kızın onu beğenme şansı yok dünyada. Yazık ona. Çürümüş Erbakan temellerinin fotoğrafları var *Hürriyet* gazetesinde. Meğer Erbakan devamlı bir fabrikanın temelini atıyormuş, sonra hiçbir şey olmuyormuş, fabrika mabrika yapmıyorlarmış.

Gırgır'daki yazılara benzer bir yazı yazıyorum Erbakan hakkında. Çok güzel oluyor bence, hem de şiir şeklinde. Öğretmenim Nevin Hanım'a gösteriyorum, okuyor; sadece "Güzel" diyor. Bir daha yazılarımı kimseye göstermemeye karar veriyorum.

Kaba kuvvet

Okuldan eve dönmek için servisi bekliyoruz. Yan mahalleden tanıdığım bir çocuk var, iki arkadaşlar. Başka bir servisle gidiyorlar evlerine. Bizim servisten bir çocukla beraber, o çocuklarla şakalaşmaya başlıyoruz. Şakalar kavgaya dönüşmüyor ama sertleşiyor hafiften. Tam o sırada yaşları bizden büyük iki çocuk geliyor, diğer çocukları

tanıyorlarmış. Bize girişiyorlar, iki çocuk da katılınca, 4 kişiden marizi yiyoruz.
Serviste sinirden kuduruyorum, gözlerimden yaşlar dökülüyor. Mahalleye gelince servisten inip hızla eve doğru koşuyorum, annem kapıyı açtığında sinirle okul çantamı kapıdan fırlatıp atıyorum evin içine, ağzımdan da istemsiz "Aahhhhhhhh" diye bir çığlık çıkıyor. Anneme hiçbir şey söylemeden anında apartmanın zemin katına koşup, kapıcı dairesinin arka kapısından diğer mahalleye doğru koşuyorum. Arkamdan çığlık çığlığa annemin sesi geliyor.
Bir duvarın arkasında eğilip saklanarak, çocuğun servisinin gelişini gözlüyorum. Annem koşmuş arkamdan, ayağında terlikleri var. "Teoş, ne oldu? Söylesene evladım, Teoş... Teoşşşş!" diyor. Uğultu sanki bana sesi. Suratına bile bakmıyorum, ağlayıp burnumdan soluyorum, aklımda intikam almak var sadece.
İşte! Servisi geldi, indi çocuk. Fırlıyorum saklandığım yerden, son hız ona doğru koşuyorum. Annem arkamdan çığlık çığlığa bağırıyor, koşuyor. "Teoman, yapma oğluumm." Çocuk beni uzaktan görünce donup kalıyor. Annem yetişmeden çocuğu bir apartmanın bahçesinin parmaklıklarına sıkıştırıp, delirmiş gibi dövüyorum, yumruk, tokat, tekme... Annem, "Yapmaa Teoman. Yapmaa oğlum!" diye çığlıklar atarak beni tutmaya, çocuktan ayırmaya çalışıyor. Bir sürü çığlık, bağırtı. Benimki, çocuğunki, anneminki. Hırsla annemin elinden kurtulup, tekmeyi çakıyorum çocuğa. Hırsım azalıp biraz geri çekildiğimde annem çocuğu yerden kaldırmaya çalışıyor, ona sarılıyor, "İyi misin evladım?" diyor. Onları bırakıp eve dönüyorum.

Masters of sex

"Bel"in başka bir anlamı daha var: Belden gelen bir sıvı. Kadınları hamile bırakan o sıvı işte. Zaten biliyoruz, leylek falan palavra. Arkadaşlarıma öğretiyorum. Bir erkek vücudu çiziyorum, Zagor gibi ama çıplak. Adamın belinden gelen sıvılar yapıyorum, Zagorumun her tarafında damlalar var, aşağı doğru süzülüyorlar. "İlerde bizim de belimizden sıvı gelecek" diyorum. "E, peki o bel kadının içine nasıl gircek?" diyorlar. "İşte öylece belimizden gelen su, şeyimizden de sızıp içeri damlayacak" diyorum.

Baader-Meinhoff

Gazetelerde Baader-Meinhoff'u okuyorum; hayal ediyorum; saatli bombayı koyuyorum, bom! Bina yıkılıyor, dümdüz oluyor, her taraf toz toprak, etraftaki insanlar kaçışıyorlar. Kimseyi öldürmüyorum ama. Terörist de olabilirim ileride. Gazetelere filan çıkarım. BOMMM! DIŞŞŞ!

Gostivar

Yugoslavya'daki akrabalarımızı ziyaretteyiz, Gostivar kasabasında. Mecmua satılan yerlerde bizim *Zagor*'lara filan bakıyorum ve kitap kapaklarında gördüğüm bir gerçek beni çarpıyor. Kaptan Swing'in gerçek adı Kumandan Mark. Yıllardır Swing olarak bildiğim Swing, meğer Kumandan Mark'mış! Bizim Türkler uydurmuşlar Swing diye. Daha da beteri var: Tommiks de Tommiks değilmiş meğer. Adı Mickey'miş. Mickey Mouse gibi. Tommiks ismi daha güzel halbuki.
Gostivar'da ramazan. Biz çocuklar öğlene kadar oruç tutuyoruz. Hazreti Muhammed'in sakalı gelmiş Gostivar'a, camiye gidip onu öpüyoruz.

10 yaşındayım

Hayatımda önemli değişiklikler var. Artık kovboy değil, Kızılderili'yim.
Ajan olabilirim. Kadın casuslarla aşk yaşarım. Tabancam olur.
Tükürüğümü yere kadar uzatabiliyorum.
Bacaklarımda hâlâ kıl çıkmadı. Şeyimde de yok.
Sihirbaz mı olsam ileride?
Hipnotizma öğrenmeliyim...

Gazetede "Rock and roll kralı Elvis öldü" yazıyor. Annem şaşırıyor öldüğüne. "Deli deli dans ederdi" diyor. "Serseriydi biraz" diyor. "Ben onu değil, James Dean'i beğenirdim, o da çok genç gitti yazık, Elvis biraz patates suratlıydı" diyor.
Pal Sokağı Çocukları'nda Nemeçek zatürreeden ölüyor. Çok üzgünüm...
Solcuyum, CHP'liyim.
Halama giderken Pertevniyal Lisesi'nde bedavaya tekvando dersleri verildiğini görüyorum. Anneme yalvarıyorum. Halamın oğlu Ertuğrul, "Pertevniyal faşistlerin" diyor. Komandolar ders veriyor-

muş. Ertuğrul oradan geçerken yolunu değiştirip arkadan gidiyormuş. Tekvando yatıyor... Diğer halamın oğulları Giresun'da MHP'li. Anlatıyorlar; büyük amcam gidip evlerindeki bütün üç hilalli posterleri yırtıp atmış...

Annem geceleri uyuyamıyor. Sinirleri bozuk diyeymiş.

Siyasete giriş – Teksas "Mohikanların Sonu"na karşı!

Derdim büyük; önceleri *Teksas* dergisi nedeniyle Çelik Blek, Rodi ve Profesör Öklitus'un yanındayım, İngilizler kötü insanlar, yani kırmızı urbalar. Fakat Çanakkale'den Elmas Teyze'nin ablası, Milliyet Çocuk serisinin *Mohikanların Sonu* kitabını hediye getiriyor bana. Kafam karışıyor son Mohikan baba-oğul, İngilizlerin yanında savaşıyorlar asilere karşı. Yani, *Teksas*'ta kırmızı urbalar ve Mohikanlar kötü, *Mohikanların Sonu*'nda Huronlar ve asiler kötü. (Çelik Blek asi mesela.) Ben şimdi kimin tarafını tutacağım? Zaten başka birkaç şeyi daha anlamıyorum; bu asiler Fransız mı? Nereli? Niye asiler? Çelik Blek iyiyse, Mohikan Şefi Şahingöz kötü; Şahingöz iyiyse, Çelik Blek kötü. Sanki bilmece. Ufff! Ben İngiliz miyim, asi miyim? Mohikan mıyım, Huron muyum ? Ben neyim Allahım?

Anneannem hasta. Çok da zayıfladı. Bir gece annemler Ata ile beni uyandırıp, Şükriye Teyzelere götürüyorlar, orada yatıyoruz. Sabaha kadar uyuyamıyorum.

Döndüğümüzde, anneannem yok evde. Birkaç gün sonra annemlerin arkadaşları var bizde. Hep bir ağızdan konuşuyorlar, gülüyorlar, hatta kahkaha atıyorlar. Onlardan nefret ediyorum. Ben anneannemi istiyorum.

Ata ben ağlarken yanıma geliyor. Bana, eniştem İsviçre'ye döneceği gün, Ata ağladığında ona söylediklerimi hatırlatıyor. Ona büyüyeceğimizi, kahraman olacağımızı, çok zor şeyler –yıkılmak üzere olan köprülerden geçmek, yangında bir çocuk kurtarmak gibi– yaşayacağımızı, çok cesur ve ağlamayan bir adam olmamız gerektiğini söylediğimi söylüyor. Anlıyorum ne yapmak istediğini. Ata çok üzülüyor benim için. Yazık ona!

Kuzenim Mustafa da hastalanmış. (Aslında kuzenim ama ona yine de "amca" diyorum, büyük bayaa.) Kendisi doktorken hasta olması çok saçma geliyor bana. Onu çok seviyorum. Hep beni görmeye geliyor evimize. Ama sonra gelmemeye başlıyor, bir iki kere hastaneye gidiyoruz ona annemle. Sonraları annem beni almadan gidiyor onu ziyarete.
Doğan Amca bize ortası delik Japon paraları veriyor. Meğer Doğan Amcam Mustafa Amcamı Japonya'ya götürmüş iyileşsin diye, ortası delik paralar o yüzdenmiş ama Mustafa Amcam ölüyor. Ben içeride ağlarken teyzem bana mendil getiriyor, o da ağlamış, anlıyorum, gözleri kıpkırmızı.
Zincirlikuyu'daki mezarının taşından anlıyorum, 33 yaşındaymış Mustafa Amcam, aynı babam gibi. Birkaç gün sonra, annemler içeride konuşurken duyuyorum; meğer benim hastaneye gitmemi istemeyen Mustafa Amcammış. "Teoman beni böyle görmesin" demiş. Allah'ın beni sevmediğinden eminim. Herkesten nefret ediyorum! İncirli'ye kadar koşup araba sesleri arasında ağlıyorum. "Neden hep ben!" diyorum. Hayat iğrenç bir şey.

İlkokulu bitiriyorum.

Penis envy

Saim, Fuat, ben işiyoruz arka bahçede. Fuat'la ben birden neye uğradığımızı anlamıyoruz, Saim'in şeyi patlıcan kadar. Bizimkiler onunkinin yanında solucan gibi. Saim, "Bulgurdan" diyor. Annesi söylemiş, her gün bulgur pilavı yediği için öyleymiş.

Yaşlı Adam ve Deniz

Yusuf Amcamın oğlu Mukadder Abim Beyoğlu'nda yürürken bana üç tane kitap alıyor. *50.000 Dolar*, *İnci* ve *Yüzbaşının Kızı*. Varlık Yayınları'ndan. Varlık Yayınları'na bayılıyorum. Tipleri harika. *50.000 Dolar* kitabında çok güzel bir hikâye var: Jose isminden o kadar varmış ki İspanya'da, bir gün gazeteye bir ilan verilmiş. "Oğlum Jose, annen ve ben seni affettik. Bilmem ne meydanında, bilmem ne tarihinde, bilmem ne saatinde buluşalım. İmza; baban." O gün o kadar çok evden kaçan Jose toplanıyor ki o meydanda, polis kalabalığı dağıtmak zorunda kalıyor. Çok âlem adam şu Ernest Hemingway yahu!

Alucra

İlkokulu bitirince köye, Giresun Alucra'nın Babapınar köyüne gidiyoruz annemle. Büyük amcam ve bir sürü akrabam orada yaşıyor. Bana küçükken öğretilmişti zaten, ben Alucralıyım. Ev köy evi gibi değil, iki katlı kocaman bir şey. Köyde elektrik yok, gaz lambası var.

Annem daha önceden evi anlattığında kafamda hayal ettiğim mahzeni bulamıyorum. Halbuki köye gelmeden önce hayallerimde mahzene iniyorum, binlerce kitap var, hatta bazı çizgi romanların ilk sayılarını filan da buluyorum. Öyle olmuyor, birkaç kasa içinde edebiyat dergileri filan buluyorum sadece, çok eskiler. Okuma odasına benzer, "şehir evinde bir oda" gibi düzenlenmiş bir oda var. Kütüphane orada, Shakespeare'in adını Şekispiyer filan yazdıkları zamanlardan kalma kitaplarla dolu.

Köyde birçok akrabam var, aile evimiz de orada. Benim kaldığım odanın duvarında seccadenin üzerinde bir tüfek var. Bir de çekmecede amcamın tabancası. Amcam veteriner, ailenin başı o. Ona zaten İstanbul'dan mektuplar, bayram kartları atıyorum okuma yazmayı öğrendiğimden beri.

Yengem sabah kalkıp koyunları sağıyor, bana karşı çok yumuşak ama bizim dışımızdaki insanlara karşı çok sert biri. Köyün köpekleri bile ondan korkuyorlar.

Köyde sömestr bitmemiş, bir iki haftası daha var. Öğretmen benimle tanışınca, yardım istiyor. Meğerse tek öğretmen oymuş, iki sınıf varmış. 1-2-3'lere kendi; 4-5'lere de karısı ders veriyormuş. Benden karısının yerine geçmemi istiyor sömestr sonuna kadar. "Bari 1-2-3'leri ben alayım" diyorum, "Küçükler daha zor" diyor, 4-5'leri alıyorum.

Köyden Alucra'ya eşekle gidiyorum. Amcam yürüyor, ben fazla tekmelemeden yanında eşekle gitmeye çalışıyorum. Eşeğim hamile. Aslında buraya gelirken ata binmeyi hayal etmiştim, ama eşek de hiç yoktan iyidir.

Alucra'da gazete bayilerine gidiyoruz, ben dergi, kitap filan seçiyorum amcamla. O bana illa döner yedirmek istiyor, etleri çok güzelmiş Alucra'nın, ama dönerler çok sert ve yağlı. Midem bulanıyor, yiyemiyorum ama yine de ara sıra deniyoruz döner yemeyi, hiçbirinde yiyemiyorum.

Ders sonrası, çocuklarla oynuyoruz. Onlara Bruce Lee, uçan tekme gibi şeyleri öğretiyorum. Öğrencilerimden biri benden iki yaş büyük. Bir gün geliyorsa, iki gün gelmiyor, babası yaşlıymış, hayvanları bizimki otlatıyormuş.
Diğer öğrencilerle bazen hayvan otlatmaya gidiyorum. Benden ufaklar yaşça ama, bir yerlerden buluyorlar, Bafra sigarası içiyorlar hayvanları otlatırken. Çok seviyorlarmış sigarayı. Bana eşeklerle yapılan bazı şeyleri anlatıyorlar, çok şaşırıyorum. İçlerinden biri "Eşeğin içi çok sıcak" diyor.
Uzun gezilere çıkıyoruz köyün abileriyle, yollarda mantar topluyoruz. Bir ateş yakıp mantarları içine diziyoruz. Üzerine biraz tuz ekip yiyoruz. Ayrıca kuzukulağı var sevdiğim, biraz yeşil erik gibi tadı, ekşi. Çeşmelerden akan sular buz gibi. Ağzım donuyor ama o kadar lezzetli ki su.
Yaz olmasına rağmen her gece yağmur yağıyor Alucra'da.
Okuldaki çocuklar hiçbir şey bilmiyorlar. Hoca yazılı sorularını söyleyip gidiyor, başlarında duruyorum. Soruları duyunca, hepsi şaşkın şaşkın birbirine bakıyor. "Nasıl yani" diye soruyorum kendime. "Bu çocuklar nasıl oluyor da Mehmetçik'in bile anlamını bilmiyorlar?" Sınav kâğıtlarını okuyup hocaya hemen hemen hepsinin sınıfta kalması gerektiğini söylüyorum. "Olmaz öyle" diyor. Bu çocuklar zaten okumayacaklarmış. Mezun ediyor 5 öğrencilerini.
Alucra'yı çok seviyorum. İstanbul'a dönmeyi hiç istemiyorum. Burada mutluyum. Ama yaz bitiyor.

Sünnet olacağım.

Maşallah

Sünnet kıyafetim prens. Çünkü diğer havacı, denizci kıyafetlerini bir kere giyiyorsun, sonra hiçbir işe yaramıyor. Halbuki prens tacını, "maşallah"ı çıkarınca, takım elbisesi var ve her yere giyilebilir boy atana kadar. Annem prens kıyafetini seçiyor benim için. Tahtakale'den alıyoruz, çok açık bej, keten. Sünnetten sonra zengin oluyorum. İki kol saatim ve 7.000 liram var. Annem paramı vermiyor. "Onunla eve perde yaptıracağız" diyor.
Yine fakirim.

Teoman, Burak, Atilla Yakupoğlu.

İdealimdeki kadınlar

"Tatlı Sert"teki Emma Peel. Tatlı Cadı'nın ikiz kız kardeşi – sesli sesli gülen, şen şakrak biri. "Bonanza"da Küçük Joe'nun sevgilileri. Büyüyünce öyle sevgililerim olsun istiyorum. Emel Sayın da olur.

Preveze Spor

Mahalledekiler "Biz de takım kuralım" diyorlar. Adımız Preveze Spor oluyor, sokağımızın adı. Renkler kararlaştırılıyor; mavi-beyaz.

Sporu sevmiyorum ama öbür türlü de duvarda oturmak zorunda kalıyorum. Ben de takıma giriyorum. Aslında çok kötüyüm futbolda, başkalarının yaptığı çalım, şut gibi şeyleri yapamıyorum. Sadece güzel top sektiriyorum, maçta hiçbir işe yaramayan bir şey bu ne yazık ki.

Forma için mahalleden bağış toplayacağız. "Ben yapamam, utanırım" diyorum. Diğer çocuklar güzel para toplamışlar, beni zorluyorlar, bir apartmana gidiyoruz. Bana sürekli tekrarlıyorlar, ezberleyeyim diye: "Teyze, biz mahalle futbol takımı kuruyoruz. O yüzden de bağış topluyoruz... Teyze... teyze..." Eminönü'nden alınmış boş bağış makbuzları var, onları doldurup verecekmişim teyzeye. Kapıyı çalıyorlar, en önde ben varım, kapı açılıyor, ben heyecanla kapıyı açan adama "teyze" diyorum. Hemen susuyorum. Şaşkınım. Adam uzun uzun bize bakıyor, bizden hiçbir ses çıkmıyor, kapıyı suratımıza kapıyor. Sonra çocukların hepsi merdivenlerden aşağı koşuyorlar, kahkaha atıyorlar, mahallede rastladıklarına anlatıyorlar; "Teoman adama 'teyze' dedi" diyorlar.

Para toplanınca, formalar yaptırılıyor, maçlar başlıyor, hep büyükler oynuyor, biz yanda oturuyoruz.

O zaman, bir tane de "B" takımı yapalım diyorlar, küçükler için. Abilerden biri, "Kaptanları da Teoman olsun" diyor. Efendi çocukmuşum. 2 numara oluyorum.

Futboldan nefret ediyorum.

Oktay'ın dişleri

Uyanıyorum. "Aa! Gecikmişim antrenmana. Hani uyandıracaktı beni çocuklar?" Hızla hazırlanıyorum, çok sinirliyim, koşa koşa, kan ter içinde Ömür Yoğurt'un arkasındaki çayırlığa koşuyorum. Çok uzak, yolda bazen yavaşlamak zorunda kalıyorum. Neyse, varıyorum

çayırlığa, bizim çocuklara çıkışmaya hazırlanıyorum. Çok adiler, beni uyandırmamışlar! Yanlarına koşuyorum, "Oğlum, niye uyandırmadınız lan beni?" Duruyorlar. Oktay pis pis sırıtarak çıkıyor koşu sırasından. "Biz geldik oğlum" diyor. "Annen, 'Teoman'ı kaldırmayın. O antrenman yapmasın, koşmasın. Teoman çok zayıf' dedi." Hep beraber gülüyorlar. Kazma gibi dişleri var Oktay'ın.

Dual 2x10 watt

İleride paramız olunca bir pikap alma ve müzik dinleme hayalim var. Her hafta halamlara gidiyoruz ve ben onların Dual pikaplarında "Yemen Türküsü"nü dinliyorum.

Ölen askerden geriye sadece "bir çift kundura, bir de fes" kalması kalbimi yaralıyor. Bazen neredeyse hıçkırarak ağlamamak için kendimi son anda tutuyorum. "Yemen çöllerinde ölmüş askerlerimiz."

İleride, zengin olunca pikap alacağım, plaklarım olacak, radyoda çalan değil, kendi istediğim şarkıları dinleyeceğim. Çok para kazanacak ama paramı fakirlerle paylaşacağım. Zaten zenginler kendilerinden utanmalılar, dünyada onca fakir insan varken.

Fatih'in fedaisi

Kara Murat filmlerinde Cüneyt Arkın, Fatih Sultan Mehmed'in ona sefer emri vermesinden sonra hızla atıyla yola çıktığında o bıyıkları kesmiş oluyor da olay halloluyor. Püfür püfür ve kaliteli duruyor tıraş olunca Kara Murat. Bir de böyle daha pratik biri sanki.

Karaoğlan çapkın ve tatlı biri. Arada sırada sakalı çıkar gibi oluyor ama hemen bıçağıyla tıraş olarak cillop gibi yakışıklı oluyor. Temiz ve bakımlı bir kahraman.

Tarkan'da Vikingler bölümündeki kadınlar çok güzel. Aslında Viking olmak da hoş, güzel şapkaları var ama ben Türk'üm. Hun'um yani.

Yine de Meydan Larousse'tan Vikingleri okuyorum. Tanrılarının adı Odin. Valhalla ise öbür dünya. Kartal Tibet hem Tarkan hem Karaoğlan. Şanslı biri.

Tolga iyi bir kahraman ama sarışın. Ben esmerim. Tommiks, Zagor filan hepsi esmer. Robin Hood anca açık kumral olabilir, Çelik Blek sarışın ve yakışıklı aslında ama kötü giyiniyor. Şapkası güzel gerçi.

"Eğer istediğimiz parayı vermezseniz..."

Bizde telefon yok, sıraya girmiştik, birkaç yıla gelecek. Ruhiye Yengemlerin var. Ruhiye Yengem, Yusuf Amcamın karısı. Onlara gittiğimizde kuzinim Özlem'le tanımadığımız numaralara telefon ediyoruz. Ben genelde telefonu açan kişiden fidye istiyorum. Genelde inanmıyorlar.

Baladın sonunda bitiktir işin

Nedim Enişte'nin kütüphanesi çok güzel, Milli Eğitim Bakanlığı'nın bir sürü kitabı var. Cyrano diye bi adam var, burnu çok uzun ama çok güzel laflar söylüyor. İnşallah büyüyünce ben de öyle güzel konuşurum.

Peruklu meruklu adamlar

Pazar günleri televizyonda klasik müzik var. Bir adam konuşuyor, birazdan çalınacak şeyi anlatıyor; flütlerin mutluluk verdiğini, baharın gelişini müjdelediğini filan söylüyor. Adam bence deli. Normal bir insan bu müziği sevemez, Elvis falan varken.

Eniştem de televizyonda fasıl seyrediyor. Siyah takım elbiseli adamlar var. Bazen kadınlar da var. Hep beraber şarkı söylüyor, ellerini yukarı filan kaldırıyorlar. Berbatlar.

Annem, ben ve öğretmenim Ecevitçiyiz. Ecevit hoşlanılacak bir adam. Bi kere, çok güzel konuşuyor ve kibar bir insan. Bıyıklı olmasına rağmen yakışıklı. Büyüyünce inşallah onun gibi hoş biri olurum. Galiba iyi insan olanlar solcular, efendi tipler, fakirleri koruyorlar. Biz de fakiriz, o zaman ben de solcuyum. Büyüyünce çok iyi bir insan olacak, fakir ve düşkünleri koruyacağım.

Ayrıca, birtakım kahramanca olayların içinde olacağım ileride.

İnce Memed de iyi bir kahraman. Tamam okula gitmiyor ama salak değil kesinlikle. Ayrıca benim gibi zayıf –o yüzden İnce zaten adı– ve dar gelirli. Zayıf olmasına rağmen kahraman olanlar takdiri daha çok hak ediyorlar bence. Romanın sonunda İnce Memed o iğrenç Abdi Ağa'yı öldürüyor. Oh olsun! Fakirlere kötülük yapan zenginlerden nefret ediyorum! Pis zenginler! İyi ki öldürdü onu İnce Memed.

İnce Memed'in Hatice'yi kaçırdığı o mağarada "Hatice kadın oluyor." Memed ve Hatice demek çıplaklardı. İnce Memed çok şanslı biri.

Kaygısızlar'da Danny White (Tony Curtis) oluyorum. Tony Curtis'e hayranım. Çok kendine güvenli biri. Zaten Frank Sinatra'lı o filmde de trompeti öyle bi çalıyor ki, kızı o kapıyor. Burt Lancaster'lı o filmde de Frank Sinatra'yı döve döve öldürüyor kötü adamlar. İnsanlar çok kötüler. Yazık Frank Sinatra'ya!

Yüksek Kaldırım'da dükkânın vitrinindeki trompeti seyrediyorum.

Kendime imza buluyorum. Ata'nın amcası Burhan Amca bana yardım ediyor. "T"ye güzel bir şekil veriyor.
Kıbrıs Filateli Derneği'ne üyeyim. Bana "Sayın Teoman Yakupoğlu" diye yazdıkları zarflar gönderiyorlar diye onları çok seviyorum. "Sayın"ım. Zarfa beş lira koyup gönderiyorum siparişimi. İleride, ilk gün zarfı da almak istiyorum. Şişhane'de amcamlara gittiğimizde, Farabi Pulevi'ne gidip seyrediyorum pulları. İçeriye girip fiyatlarını soruyorum bazen.
Enişte min İsviçre'den getirdiği, bizim harita metot defterlerine hiç benzemeyen plastik kaplı, güzel, renkli defterlere yazıyorum yavaş yavaş, özeniyorum. Biri onları görürse utançtan kendimi öldürmek zorunda kalacağımdan çok dikkatli saklıyorum defterleri. Düşmanların gönderdiği ışınları, kendi uzay gemilerinin üzerine yapıştırdığı aynalar sayesinde geri gönderip onları alt eden güçsüz, ama akıllı kahramanın hikâyesini yazıyorum güzel defterlerime.

Üçler Nalburiye

Ortaokulda yaz tatillerinde, Temel Enişte m ve kardeşlerinin nalburunda çalışıyorum, Camlı Kahve'de. Üstüpülerle boyaların üstünü temizliyor, bodrumu filan düzenliyor, yerleri süpürüyor, ufaktan satışa bakıyorum. Kuzen Cumhur ile ikimiz yalnızken, dükkânı kapatıp, pastanenin oraya gidiyor, kızları seyrediyoruz.
Bir gün eve vardığımda haftalığımı bulamıyorum. Yok para! Aklıma geliyor, çekirdek aldım, orada düşürmüş olmalıyım. Ağlıyorum sinirden

evde. Annem eve gelince beni teskin etmeye çalışıyor, sonunda susayım diye bana haftalığımı kendinin vereceğini söylüyor. "Kendi paramı istiyorum ben, seninkini değil" diye bağırıyorum. Çok şanssız biriyim. Sahaflar'dan motosiklet dergisi alıyorum. Dergide, motosikletler içinde en ucuzunu bulup, onun hayalini kuruyorum. Husqvarna 125 beygir. Engebeli yollarda havalarda uçuyorum motorumla. Motorumun yanında alevler var.

Pioneer

Hürriyet gazetesi satılık eşyalar bölümünden müzik setleri satanları arıyorum. Bakkalın ordaki ankesörlüden. Hiç paramız yok aslında ama yine de arıyorum ilanları. Müzik setleri hakkında konuşmak bana çok iyi geliyor.

Adam açıyor, "İyi günler" diyorum, "gazetedeki ilan için arıyorum. Müzik setiyle ilgili..." "İyi günler hanfendi, hayhay anlatayım" diyor. Telefonu anında suratına kapatıyorum herifin. Bana "hanfendi" diyor göt! Sesim hâlâ kalınlaşmadı, çok ince, nefret ediyorum.

17

Annem üzülüyor, bir akrabamızı asacaklarmış. "Aptal çocuk" diyor annem onun için, ölecekmiş. Adı da Erdal'mış. Aslında akrabamız değil, hısmımız, Ruhiye Yengemin yeğeni. Gazetelerde okuyorum, daha 17 yaşındaymış. Yazık ona!

Çocuk ve Allah

Ünverdi Sineması'nın oraya giderken sağdaki camide kuran kursu açılacağı yazılıyor. Anneme soruyorum, "Aferin, git tabii" diyor. Cami de nasıl olsa yakın. Kulhüvallahü'yü zaten biliyorum, diğer duaları da öğreniyorum. Sonra Arap harfleri, elif, be, te, se... Arapça yazılırken ufacık bir noktanın yeri bütün heceyi değiştiriyor. Arapçayı seviyorum. Bayramda, tek başıma namaza gideceğim, hazırlanıyorum, aptes, gazete vs. Kursumun camisinin avlusundayım. Gazetemi yayıp cemaatin yaptığı hareketlerin aynılarını yaparak kulhüvallahü, süphaneke ve ettehiyyatü'yü okuyorum. Namaz bittiğinde tam toparlanırken bir adam, "Delikanlı senin adın ne?" diyor. Söylüyorum. Güleç, sevecen biri. İyi bir adama benzediğini düşünüyorum. "Niye tek başına gel-

din, baban nerede?" diyor. Hayır! Bu konuda konuşmak istemiyorum! Kızarıyor, heyecanlanıyorum ve heyecanlanınca olan şey oluyor; kendi sesimi dışarıdan duyuyorum: "O... o..." diyorum, "başka camiye gitti." Adam bana bakıyor. "Anladı galiba" diye düşünüyorum. Canım sıkılıyor. Adam gülümseyip, kafamı okşayıp gidiyor. Gazeteyi toplayıp eve dönüyorum.

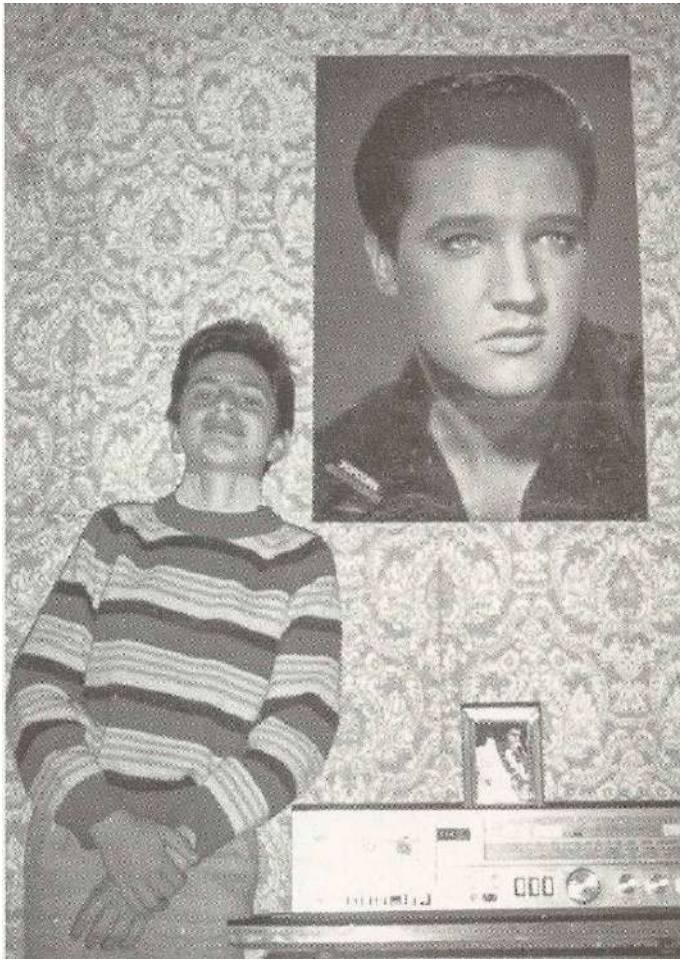
Michel Zévaco'nun romanlarından birinde kahraman at üzerinde bir kızla karşılaşıyor. Kızın adı: Primavera. Sayfanın altında *primavera*'nın İtalyanca bahar anlamına geldiği yazıyor. Hayal kuruyorum, sevgilim var, adı Primavera.

13 yaşındayım

Saçımda Necipbey briyantinleri, vıcık vıcığım. Wella yağsız briyantin daha çıkmamış.
Burnumun çok büyük oluşundan dolayı Elvis'e benzemiyorum, üzgünüm...

Asker yönetime el koyunca, komşuların hepsi "Çok iyi oldu" diyor. "Her gün bir sürü çocuk ölüyordu, asker bizi kurtardı" diyor annem de. Kenan Evren "Çünki" diyor "çünkü"ye. Sürekli televizyonda, çok sıkıcı biri, akıllı biri olmadığı da belli. Kenan Evren televizyona çıkınca, Hayriye Hanım "Benimki çıktı" diyor. Annemler her seferinde gülüyorlar.

Grease oynuyor sinemada. Elvis gibi dans ediyor, Travolta gibi yürüyorum. İleride deri ceket alacağım... Annem, "Siyah deri ceket almam sana hayatta, ne o öyle şoför gibi" diyor. Siyah olmadıktan sonra kıymeti yok ki...
Pantolon paçalarımı annem daraltmıyor, ben onu dikiş makinesinde kendim daraltıyorum çaktırmadan. Genişliği 15-16 santimetre yapıyorum...
Sahaflar'da 50'li yılların *Hayat* dergileri içinde Elvis resmi arıyorum...
Yatağa yatıyorum, kendimi konserdeyken hayal ediyorum. Şarkıcıyım, etrafımda güzel kızlar, bana hayranlar. Çok güzel dans ediyorum...

Büyüyünce Elvis olacağım.

— Kadınlar da bu mesleği nedense çekici buluyor. Karşı cinsten beklentileriniz hak ettiğinizden fazlaysa ideal meslek, tavsiye ederim. Ancak manalı ilişkilerden yoksun oluyorsun o tarz yaşayınca, cinselliği başka dertlerinin panzehri gibi kullanınca... **2016**

Gökçeada'daki çocuklara otuzbir çekmeyi öğretiyorum. Çok şaşırıyorlar, çok seviyorlar...
Fuat'la Bakırköy Yeni, Aksaray Güneş'e gidiyoruz. Üç film, devamlı. Parça koyuyorlar. Parça biter bitmez sinema boşalıyor. Fuat sesini kalınlaştırıp konuşuyor biletçiyle. Sigara da içiyor büyük göstersin diye. Bazen bizi kovuyorlar, bazen giriyoruz...

Edebiyat kitabımda "Han Duvarları" diye bir şiir var. Hocayı dinliyormuş gibi yapıp o şiiri okuyorum her ders.

Bir handa yorgun argın tatlı bir uykudaydık
Gün doğarken bir ölüm rüyasıyla uyandım.
Başucumda gördüğüm şu satırlarla yandım!

"Garibim namıma Kerem diyorlar
Aslı'mı el almış haram diyorlar
Hastayım derdime verem diyorlar
Maraşlı Şeyhoğlu Satılmış'ım ben."

Annemin kuzenlerinin çocukları da Yugoslavya'da yaşıyor. Bir tanesi Belgrad'da tıp okuyor. Orada Sırp kızlarla sevişiyormuş. İstanbul'a geldiğinde bizde kalıyor. Kaçak çay getiriyor. Ona hep Belgrad'daki kızları anlattırıyorum. Onu ziyarete gitmeyi hayal ediyorum.

Acilen büyümem lazım.

MİT ajanı F. Teoman Yakupoğlu
James Bond çok ünlü, ben de beğeniyorum kendisini ama aslında gözüm OSS 117 gibi bir ajan olmakta. OSS 117, bence 007'den daha iyi

bir ajan. Adı Hubert Bonisseur. Daha esprili James'ten, bir sürü de manitası var. Çok enteresan biri hakikaten. İsmini John Pratt olarak değiştirdi bir macerada, o günden beri Hubert değil artık adı. Asıl ilginci, ölü bir adamın parmaklarının etlerini bununkiyle değiştirdiler. OSS 117 gibi süper bir ajan olmak için tek şansım MİT'e girmek. Çok çalışıp MİT'e girmeliyim.
Langelot gibi bir ajan olmak da iyi. Hem de o diğerlerinden genç, 18 yaşında. Çok beklemek zorunda kalmam genç bir ajan olursam. Baskan Yayınları'ndan çıkıyor kitapları, küçük, arkaları yeşil. Gökçeada'da denize girmeyi sevmediğimden, gündüzleri evde oturup Langelot serisini okuyorum. Yazarı da esrarengiz biri olmalı. Çünkü adı, Teğmen X.

Jules Verne'in *Michel Strogoff*'unda, Omsk ve Tomsk diye çok harika yer adları var. Hiç Bahçelievler, Bakırköy, Mecidiyeköy gibi değiller. Michel Strogoff'un düşmanları onun gözlerine mil çekiyorlar ama tam o anda, sonradan anlaşılacağı gibi harika bir şey oluyor. Mil çekilirken Michel'in gözyaşları kızgın bıçağın onu kör etmesini engellemiş meğerse! Michel kör olmuyor yani.

Writer's block
Rudyard Kipling gibi yazmak istiyorum. Atlası açıyorum, Hindistan. Yer isimlerini filan seçiyorum, kahramanıma içinde "j" harfi geçen bir isim koyuyorum ve kahramanım maceralar yaşıyor. "J" harfini zaten çok beğeniyorum. Hintlilere de çok yakışıyor. "J" sanki yabancı bir harf. İçinde "j" geçen şeyler güzel. Mesela Ajda Pekkan veya Jikop. Jikop da yakışıklı, iyi bir kovboy. "J" olaya bir kalite katıyor.
Kahramanlarım maceralar yaşıyorlar diye seviniyorum. Mesela ben yaşamıyorum. Ben "ben" olmak istemiyorum. Bazen sıkılıyorum kahramanlarımdan, bitiriyorum hikâyemi: "Ve ışınlar düşmanın uzay gemisini patlatır. Ölürler."

> — Çocukken de şimdinin aynısıydı, o zaman evim yoktu, odamda takılırdım. Televizyon adam gibi değildi, sokağa çıksak ne yapacağım? Ben de kendimi odaya kapardım; kitap okuyup, müzik

dinlerdim... Çocuklukta çok sıkıcı bir şey var, büyümeyi beklemek. **1999**

İnsan İki Kere Yaşar

Yaz. Yıldan Teyzelerde misafiriz, Küçükçekmece'de. Yıldan Teyze'nin kocası Nuri Amca binbaşı, onların kampında kalıyoruz. Kızları arkadaşım. Yüzmeyi, ıslanmayı sevmiyorum. Su soğuk. Kampın kütüphanesine gidip 50'li, 60'lı yıllardan *Bütün Dünya* dergisi ciltlerini okuyorum bütün gün, çok güzel hikâyeler var. Bir gün gazetede görüyorum, yaz sezonunda Sinema 74'te her gün eski bir film var. Ve bugün *İnsan İki Kere Yaşar* oynuyor, Sean Connery'li James Bond!

İ-na-nıl-maz! Anneme yalvarıyorum. "Hayır" diyor. "Burdan taa Bakırköy'e gidemeyiz bir film için." Yalvarıyorum daha da, sonuç sıfır. Ben de evden kaçıyorum, bunu ödeteceğim! Kamp içinde dolaşıp sıkılıyorum. Bir kuytu bulup orada oturuyorum. Saatler geçiyor, akşam, karanlık oluyor. Kamptan arkadaşlarım beni buluyorlar geç vakit. Onlarla annemlerin yanına dönüyoruz.

Teyzemler İsviçre'ye geri dönüyor. Ata artık orada okuyacakmış.

Cumartesi yalnızlığı

Cumartesi rota belli. Kahvaltıdan sonra, Haznedar'dan minibüsle Aksaray. Sonra yürüme zamanı; Aksaray'dan Beyazıt Sahaflar. Kapalıçarşı'nın ordaki kapıdan Sultanahmet, ordan Cağaloğlu, Eminönü. Karaköy, Yüksek Kaldırım'dan Tünel, ordan Taksim, Taksim duraklardan geri dönüş.

Sahaflar'da eski dergilere bakıyorum içlerinde Elvis, James Bond filan var mı diye. *Hürriyet* gazetesinin okuyucu köşesinden öğreniyorum, bir okur, "Yıllar evvel kitaplarını okuduğumuz Saint dizisi..." diyor ve aklımdan gitmiyor bu cümle. Simon Templar! Vay vay vay! Meğerse televizyonda başlayan "Saint" dizisinin kitapları Türkiye'de de çıkmış eskiden. Sürekli onu soruyorum; "Saint var mı, *Pardayanlar* var mı?"

Yayınevlerinden alınca kitaplar çok ucuz. Milliyet Yayınları'ndayım. Oradan aldığım *Sherlock Holmes-Baskerville'lerin Köpeği*'ni okudum

ama listede yazan diğer kitaplar yok. Bulamıyorum bir türlü. Kitabın arkasındaki listede var, burada yok. Deliricem. Ordan Altın Kitaplar ve Ağaoğlu'na uğruyorum. Altın Kitaplar'ı seviyorum ama *Dimitrius'un Maskesi*'nden bi bok anlamadım. Kitap satın alırken, kapağına kanıp gaza gelmemeliyim. Ağaoğlu da güzel yayınevi. Bir sürü harika kitapları var. Oradan İran Konsolosluğu'nu geçip önce sağdan İnkılap, Remzi. Sonra geri dönüp, U yapıp, sola dönüp en bayıldıklarımdan; Güven Yayınevi! James Bond'un çizgi roman *Kurt Kanı* oradan mesela. Çok acıklı *Kurt Kanı*. Pislik Blofeld adamlarına, James Bond'un yeni evlendiği karısını öldürtüyor! Bond çok üzülmüş olmalı.

Tahtakale'den geçip, Eminönü, Karaköy ve Yüksek Kaldırım. Önce alt taraflarda sokakta plak satan Elbis Amca. Gerçek adını bilmiyorum, Elbis'i ben koydum. Elbis Amca'nın okuması yok, Elvis'e Elbis, Santana'ya Santral diyor. Peki nasıl öğreniyor plak kapaklarındaki isimleri? Anlayamıyorum. "Elbis" geldi diyor bazen, heyecanlanıyorum ama "Elvis Forever" filan çıkıyor plak, moralim bozuluyor. Bazen iyi şeyler çıkıyor. "Kissin' Cousins" mesela. Plaklar hep çok eski, çizik çizikler. Ama param varsa alıyorum.

Yukarıda sağda eski 8 mm sinema filmleri satıyor dükkân. Müzik seti gibi şeylere de bakıyorum orada. Daha yukarıda müzik enstrümanlarına bakıyorum. Kırk yılda bir bile olsa bazen elektrogitar görüyorum. Şişhane'ye inip Farabi Pulevi'ne bakıyorum; bazen "Frej Han"a, amcamların muhasebe ofisine uğruyorum. Babamın daktilosu ve kollu demirden hesap makinesi de hâlâ ofiste, kullanıyorlar. O daktiloyla genelde bütün sayfaya bir sürü "Teoman Yakupoğlu" yazıyorum. Tünel'den Taksim'e yürürken güzel, renkli yabancı dergilerin satıldığı dükkâna girip, resimlerine bakıyorum dergilerin. Sinemalara girip, afişlere, "pek yakında"lara filan bakıyorum. Emek, Sinepop, Lale ve diğerleri... Sonra Taksim'den otobüsle eve dönmek için durakta kuyruğa giriyorum. Eğer kışsa ve çok ıslanıp üşüdüysem, çoraplarımı çıkarıp, pijamalarımı giyiyorum eve girer girmez. Ayaklarımı kaloriferin arasına sokup kitaplarımı okuyorum. Mutluyum.

Süper 8 normal 8'e karşı

"Sinema makinesi alacağım, Bülent Abi'ninki gibi."

Pazar günleri, Sahaflar'ın orda, Beyazıt'ta sokak pazarları kuruluyor, oralarda sinema makinelerini seyredip, para biriktiriyorum; bayram harçlıklarımı, amcalarımın verdiği harçlıkları. Sonunda annemle gidiyoruz Beyazıt'a, küçücük, çok hafif, kırmızı, gri plastik bir sinema makinem var artık: Süper 8. Eve zor varıyorum, hemen tornavidayla aletin içini açıp dişlilere yağları sürüyorum. "Şarlo" filmini takıyorum, o da ne! Makinem çalışmıyor. Daha doğrusu çalışıyor da, iki saniye çalışıp bir dakika tutukluk yapıyor. Ölmek istiyorum! Ne yapsam olmuyor.

Diğer hafta makineyi geri götürüyoruz, adam içini açıyor, "Buna yağ mı koydunuz?" diyor. Meğer bütün dişlileri plastikmiş, mahvetmişim makineyi yağ koyarak. Kalbim parçalanıyor, vıcık vıcık yağ var. Adam bir bezle ince ince siliyor yağları. Evde takılıyor hâlâ makinem. Hiçbir işe yaramıyor. Sürekli yağlarını siliyorum dişlilerin, hâlâ parlak parlak her yeri makinenin, arınmıyor yağ bir türlü. Şarlo gözüküyor ama iki saniye hareket edip duruyor. Mutsuzluktan öleceğim! Tekrar bir para biriktirme olayına giriyorum, önümde uzun bir zaman var sinema makinesine sahip olabilmem için.

Pazarları Sahaflar'ın ordayım, sinema makinelerine, filmlere bakıyorum. Zorro filmleri bile var. Büyük bir kutuda 008 kod adlı bir ajanın filmi var. Demek o da James Bond gibi İngiliz Gizli Servisi MI5'dan ve arkadaş bile olabilirler. Zaten numaraları yan yana, birinin 7, öbürünün 8. Filmin fiyatını sormuyorum, öğrenmek istemiyorum. Elime alıp inceliyorum her hafta. Plastik kutusunu açıyorum, kocaman rulo. Kim bilir nasıl bir filmdir? Bir pazar gidiyorum, yok, biri almış.

Param birikti, makinelere bakıyorum ama bu defa İstiklal'de bir yerden alacağız makineyi. Satıcı, metruk bir binada. Adamın bir sürü sinema makinesi var, hatta bir tane de gerçek sinema makinesi var, filmleri duvarında seyrediyormuş. Çok şanslı bir adam.

Bir tane makine alıyorum. Harika bir makine, çok eski ama çok iyiymiş. "Sinemada bile oynatır" diyor adam. Lambası çok güçlüymüş.

Sessizmiş, normalmiş bu seferki. Süper 8 değil, normal 8. Filmleri biraz daha kalın bunların. Tırtıkları da farklı. Sinema makinem çok ağır, en az annemin dikiş makinesi kadar. Zor taşıyorum.
Evde kapağını açıp, lambasına bakıyorum. Arkası yaldızlı yamuk yumuk bir lamba. Makinem süper güçlü, dikiş makinesi kadar da ses çıkarıyor dişlileri. Eğer film takılırsa güçlü ışığı filmi anında yakıyor, yanışını perdede görüyoruz ve bir yanık kokusu geliyor makineden, o yüzden tırtıklar takılınca hemen makineyi kapıyorum. Yanmasın filmim.
Geceleri Tanjuların apartmanının cephesinde oynatıyorum bazen filmimi. Hemen yan apartman. Biz giriş katıyız, üst komşuları hayal ediyorum. Bir anda kocaman apartmanda benim kovboylarım atla gidiyorlar. Hemen kapıyorum makineyi ve düşünüyorum, "Acaba birileri görmüş müdür?" diye. Görmüş olmalarını istiyorum. "Bir anda görüp çok şaşırmış olsunlar!" Arkadaşlarımla film oynatırken, takılır da yanarsa, "Lambası güçlü, ondan" diyorum, kapağı açıp lambayı gösteriyorum. Lambamla gurur duyuyorum. Çok güçlü.

Zaman geçiyor. Amcamların ofisinde, Şişhane'de, onları ziyaretteyim. Amcam bana harçlık veriyor, çok büyük para. Bununla renkli film bile alabilirim. Yüksek Kaldırım'da filmciye gidiyorum, renkli film almak istediğimi söylüyorum, zaten hepi topu sekiz-on film var, hepsi siyah beyaz. İçlerinden birini uzatıyor, bu renkli. Parayı veriyorum, sonra soruyorum: "Ne filmi bu?" Adam bakıyor filme, "Miki filmi" diyor. Olsun, renkli ya. İstiklal'den Taksim'e yürürken, merak edip ben de bakıyorum filme, önce bir şey anlamıyorum. Ama sonra... Kalbim duracak. "Allahım çok çok çok şanslı biriyim!" İstiklal'de koşuyorum. Taksim'de otobüsümü bekliyorum. İçim içime sığmıyor, yol bitmek bilmiyor. Haznedar'da inip, mahalleye koşuyorum, yolda gördüğüm arkadaşlarıma bağırıyorum: "Fuat, Mustafa, koşun..." Ter içindeyim.
Film bir erkek, iki kadın arasında geçiyor. Uzun yıllar boyunca her gün en az bir kere seyrediyorum filmi. Çocuklar da sürekli bizim evde, annemler içeride konken oynuyor, biz film seyrediyoruz. O kadar seyrediyoruz ki, film neredeyse seyredilemeyecek kadar yıpranıyor. Artık kovboylar yok, bu film var!
Yıllar geçiyor, makineyi Tanju'nun dayısına satıyorum. Aldığımdan biraz ucuza. Filmi de veriyorum.

Ve yıllar sonra...

Artık bir rock yıldızıyım ve evimin üst katı ve teraslar parti mekânım. İki süper 8, bir 16'lık üç sinema makinesi var evimde. Dans edilen bölümün yan taraflarında kapalı alanda duruyorlar. Londra Camden Market'ten aldığım, 70'li yıllar süper 8 porno filmlerini ruloya tersten sarıyorum, (o zamanın oyuncuları şimdiki gibi değil, bir sürü çirkin insan sevişiyor) sonra önündeki minik ayarla, kadrajı bozuyorum. Film enine ikiye bölünüyor, üst yarısı altta, alt yarısı üstte oynuyor. Zaten ters de sardığım için, film baş aşağı. Makinenin lensinin önüne fotoğraf makinesinin kırmızı filtresini koyup görüntüyü daha da bozuyorum. Filmi de tersten oynatıyorum. Her şey hazır. Partinin ilerleyen saatlerinde çaktırmadan makineyi açıyor ve uzağında bekliyorum. Bazen eğlenen insanlardan bazıları filmin önüne gelip ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Kimisi kafayı eğip düz görmeye çalışıyor. Eğer sıkılmazlarsa, uzun çalışmalardan sonra neler olduğunu anlayıp aralarında gülüşüyorlar. Benim sevdiğim, tek başına olan konuklar. Hiç konuşmadan, yalnız yalnız seyrediyorlar duvarda oynayan karmaşık görüntüleri. Ben onların yüzüne bakıyorum, anlamamalarını seyrediyorum, anladıkları anı kaçırmamaya çalışıyorum. En çok "o an"ı seviyorum. Bir de, tepki vermek için etrafa bakıp kimseyi bulamadıkları anı.

6-6-6

Ortaokulda da derslerim iyi. Haznedar Ortaokulu. Matematik zor ama yardımcı kitabını alıyorum. Çalışıyorum kendi başıma evde. Bir gün Ayfettin Bey beni sınavdan sonra yanına çağırıyor ve sınavdaki bir soruyu gösteriyor, "Çözsene önümde" diyor, çözüyorum. "Doğru" diyor, sonra da sınav kâğıdımı koyuyor önüme. Salağım ben, yanlış çarpmışım sınavda. Ama notumu tam veriyor. Demek beni seviyormuş. Peki ama niye sınavdan hemen sonra benim kâğıdımı kontrol etmiş ki?
Fen için de bir çalışma metodu buluyorum, bütün dersleri okuyup, sanki hocaymışım gibi bir sürü soru çıkarıyorum. Sonra onları cevaplıyorum.

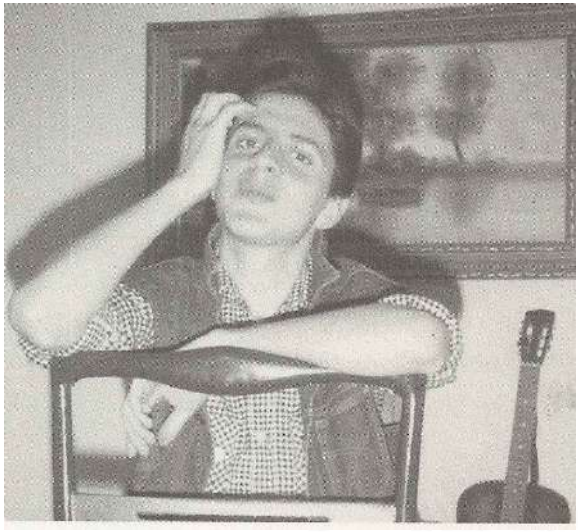
Beden eğitimini sevmiyorum.

Türkçe hocam çocuklara beni örnek veriyor, çalışkan birinden bahsedilecekse "Teoman'a bakın" diyor.
Resim dersinde beni ve iki arkadaşımı seçiyor hoca. Hocamızın resimlerinden bazılarını okula asılmak üzere yapacağız. Ders yok, sadece iki üç metrelik tuvallere resim yapıyoruz ders saatlerinde. Bazen derslerden sonra da çalışıyoruz.

Orta 2'de üç tane altı alıyorum. Hayatımdaki ilk "orta" alışım. Arkadaşlarım beni çalışkan gördükleri için hep kendilerinin zayıflarından bahsediyorlar, ben de bu "orta alma" meselesini unutup, her şey normalmiş gibi eve geliyorum. Annem gülerek, "Nasıl karnen?" diye soruyor. Üç tane altın olduğunu söylüyorum. Gülüyor, inanmıyor, şaka yaptığımı sanıyor. Onun yüzüne bakıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

The King of Rock and Roll
vol 1

Annem Serpil Teyze'ye oğlu Kemal'i soruyor. "Aman bütün gün deli gibi Elvis Presley dinliyor" diyor Serpil Teyze. Atlıyorum he-

Ben ve Kemal'in gitarı.

men: "Ne! Elvis mi?" diyorum. Elvis dinleyen bir arkadaşım var, çok harika! Kemaller yıllar önce buradan taşındılar ama Serpil Teyze annemin konken arkadaşı ve o gün bizde oynuyorlar. Kemal'i arıyorum sonradan, biraz Elvis'ten bahsediyoruz, Serpil Teyze benim Elvis'çiliğimden söz etmiş zaten ona, buluşmak üzere sözleşiyoruz. Bakırköy'de buluşuyoruz, Ataköy'e evlerine gidiyoruz. Yıllarca, hafta sonları en az bir gün onun evindeyiz. Güzel bir teybi var. Sadece Elvis dinliyor, ondan bahsediyoruz. "Elvis şöyle şöyle bir durumda ne yapardı, ne derdi?" acaba diyoruz. Sonra ben eve dönüyorum. Bir albüm bulursak yeni, sürekli onu dinliyoruz. O, Elvis'in 1970'li yıllardaki beyaz kıyafetli halini beğeniyor, ben gençliğindeki hallerini beğeniyorum. NBC TV Special'dan sonra tipsizleşiyor, yazık! Ayrıca, sonraki beyaz kıyafetler bence cidden çirkin, bol paçalar ve koca favoriler hiç benlik değil. Bir de şişmanlıyor sonra. Yok, eski halini beğeniyorum ben. Yine de saygıyla karşılıyorum şişmanlığını. O, Elvis.

Lotto

14 yaşındayım. Yaz tatilinde annemle teyzemleri İsviçre St. Gallen'de ziyarete gidiyoruz. İki günde otobüsle. Üç ay kalacağız. Eniştem bir plastik fabrikasında işçi... Marketlerin önünde rengârenk gençlik dergilerini seyrediyorum, içlerine bakıyorum. *Bravo* dergisindeki fotoromanlarda kızların göğüsleri çıplak bazen. Yakışıklı çocuklar, güzel kızlar var. Zengin ve temizler, sık sık öpüşüyorlar, çok güzel giyiniyorlar. Mağaza kataloglarında iç çamaşırlı kadın resimlerine bakıyorum... Temiz yollar, temiz binalar, temiz otomobiller, temiz insanlar... Arabalar yaya geçitlerinde duruyor, yayalara yol veriyor. İnsanlar sokakta birbirine selam verip gülümsüyorlar... Parklarda güneşlenen kızlar var. Banka oturup onları seyrediyorum.

Kuzenim "Otobüs altı dakikada bir geliyor" diyor. Biletçi yok, kart basıyorsun. Her zaman oturacak yer oluyor. Elvis posteri alıyorum. Bir de Greatest Hits plağı. Para azalıyor... Yollarda bir sürü güzel kız var. Her yerde, otobüste, mağazada, parkta, havuzda.

Eniştem, "Lotto'yu kazanırsan burada kalabilirsin" diyor. Lotto oynuyorum her hafta. Cumaları çekiliyor, 6 yapan zengin oluyor... Kazanmalıyım! Bahçelievler'den, Topkapı Garı'ndan, tıklım tıklım

otobüslere binerken başkalarının önüne geçmek için çabalamaktan, folklordan, futboldan, çamurdan, mahallelerinden geçtiğimde sataşan çocuklardan, elektrik ve su kesintilerinden, zurna sesinden, yemek yemekten, blok flütten, sevgilim olmamasından ve utangaçlığımdan nefret ediyorum! Midem bulanıyor... Lotto'yu kazanmalı ve burada kalmalıyım. İsviçreli olmalıyım! Burada Elvis gibi biri de olabilirim... Havuza giderken kuzenimin sınıf arkadaşı iki kız bizle konuşuyor. Sonra bir tanesi beni havuzda suya itip gülüyor. "Ben burada yaşasam, o kızla sevgili olabilirim" diyorum kendi kendime. Her gece onu düşünüp dayanılmaz acılar çekiyorum. Lotto'yu kazanmalıyım. Almanca öğrenirim hemen. İngilizce sonra... Türkiye'ye dönerken otobüste ağlıyorum. Türk olmak istemiyorum. Elvis olmak istiyorum.

The King of Rock and Roll
vol 2

Bir yıl sonra Avustralya'dan Güler Teyzeler bana Elvis'in kitabını getiriyorlar. Anlamasam da her yerini okuyorum, neredeyse anlar gibi oluyorum. Bütün albümlerinin ve 33 filminin yayınlanma tarihleri, akrabalarının isimleri gibi, ezberlenebilecek her şeyi ezberliyorum. Elvis'in kızı Lisa Marie 1968 yılında doğmuş, benden bir yaş ufak. "Acaba büyüyünce onunla tanışır mıyım?" diye düşünüyorum.
Bakırköy'de Gong Plak'ta Elvis'in "Jailhouse Rock"tan bir posteri var. Dizler kırık, parmak uçlarında durduğu. Bakırköy'de olduğum zaman, yolumu değiştirip önce dükkândaki posteri seyredip sonra yola devam ediyorum.

Bir gün lisede okula geliyorum, herkes bana seyredip seyretmediğimi soruyor Elvis'i? "Neeeee! Elvis televizyona mı çıktı!" Evet, meğer dün akşamki "Müziğin Tarihi" programı son bölümmüş, konu günümüz müziğiymiş. Ben ne biliim, daha evvelki bölümlerde Afrika tamtamları ve moruk klasikçilerden bahsedildiği için ben bakmamışım programa, erkenden yatmışım dün gece. Anlatıyorlar sahneyi, hemen anlıyorum, aman Allahım, "Jailhouse Rock" şarkısı. Televizyonda oynamış ve ben görmemişim! Kahroluyorum. Bir de herkes seyretmiş!

Kemal'in babası öldükten sonra başka eve taşınıyorlar, Okmeydanı'na gidiyorum artık Kemal'le buluşmalarımıza. Ona bir gün kendi evimde çalıştığım Elvis dansını yapıyorum. Önce *Girls! Girls! Girls!* filmindeki swing hareketleri, ardından "Jailhouse Rock" hareketleri. En sonunda dizlerimin üstünde yere düşüyorum, kollarım açıkken. Eyvah! Sehpanın üzerindeki kristal vazoyu kırdım! Mahvoluyorum... Kemal benim çok üzüldüğümü görünce, Serpil Teyze'ye vazoyu kendisinin kırdığını söylüyor. Kemal'i seviyorum, çok iyi kalpli bir çocuk.

Yukarıdaki anıyı yazdığım gün, annemle buluşuyoruz. Serpil Teyze de yanında. Kemal'i soruyorum, Amerika'daymış. Elvis'in 40. ölüm yıldönümü için Graceland'e gitmiş, Memphis'e. Serpil Teyze gülerek, "Deli işte" diyor. Kemal'le hâlâ arada sırada konuşuyoruz. "Elvis in Istanbul" adlı Elvis fan sitesiyle bütün Elvis severleri bir araya getirdi yıllar önce. Dünya Elvis bilmem nelerinden de ödül filan aldılar fan sitesi olarak. Elvis'in doğum-ölüm günlerinde buluşuyorlar, bir parti düzenliyorlar. Aralarından bazıları, gerçek işlerinin yanında, Elvis *impersonator*'u –taklitçisi– oluyor o gecelerde. Geniş bir kalabalık, az buz değiller. Güzel oluyor partileri.

Menajerim Funda sürekli anlatıyor; bundan yirmi küsur yıl önce Funda menajerliğe, ben de albümlü bir sanatçı olmaya adım atarken, ona şöyle demişim: "Elvis'in bir menajeri vardı, Albay Tom Parker, sadece Elvis ile ilgileniyordu. Eğer sen de sadece benimle ilgilenecek-sen, beraber çalışabiliriz."

Ne söylenebilir ki 25 yaşında ölüp giden bir genç kızın ardından? Annem, vurdulu kırdılı filmleri seyredemiyor. Herkes için üzülüyor. Kötü adamlardan genç biri ölürse filan, iç çekiyor, "Onlar da ana baba kuzusu" diyor.

Annem, Hayriye Teyze ve ben televizyonda *Love Story*'yi seyrediyoruz. Ali MacGraw, Ryan O'Neil'e "Seni seviyorum, bir de Beatles'ı" diyor. Hayriy'anım soruyor: "Kimi, kimi?" Annem Beatles'ın kim olduğunu biliyormuş gibi cevaplıyor: "Babası, babası." Bu yaşlılar hiçbir şey bilmiyor!

Oley-Ataköy-Ataköy-Ataköy

Lise fena başlamıyor, Ataköy Lisesi'ndeyim, eğitimi iyiymiş, öyle dedikleri için buraya geldim. Yine her zamanki stilimdeyim, derslerde hayal kur ama yazılıya sıkı çalış. Bir tane defterim var, hocaların bakkal defteri gibi dediklerinden. Zaten not almayı da beceremiyorum. Çok çirkin oluyor. Fizik zor biraz, hocamız "Ceset" Yılmaz Bey'den ödüm patlıyor. Masmavi gözleri var. Yanımda oturan Fethi de geçen sene kimyadan kalmış, "Bu sene sen de kalırsın, kimyada redoks çok zor" diyor. Korkuyorum, hemen redoks çalışmaya başlıyorum. Hiç de zor değilmiş, kimya güzel ders.

Sanat Güneşi

Nihat Eniştem "homo"lardan nefret ediyor. Zeki Müren'den bahsedilince hep aynı şeyi söylüyor: "Çocuklar" diyor, "onun sonu ne biliyor musunuz?" Elini tabanca gibi yapıp kendi kafasına dayıyor, hayali tetiği çekip Zeki Müren'i intihar ettiriyor. Ata'nın kuzeni Bertan'a olayı anlatıyorum; "Gel" diyorum, "enişteme 'Zeki Müren hareketi' yaptıralım." Eniştemin yanına gidiyoruz, ben Bertan'a Zeki Müren konusunu açıyorum: "Zeki Müren şöyle, Zeki Müren böyle..." Eniştem bize kulak veriyor, sonra "Çocuklar" diyor, "onun sonu ne biliyor musunuz?" Tabanca şeklindeki parmaklarını kafasına dayayıp, silahı ateşliyor. Pam! Zeki Müren'i öldürüyor.

Mi minör re majör

İsmail, annemin konken arkadaşı Yücel Teyze'nin oğlu. Onun bana dinlettiği gruplar da güzel. Deep Purple mesela.

Mine Abla'nın bir arkadaşı varmış, gitarı da varmış, onunla tanışıyorum. Bana kavuniçi bir kaset veriyor. İçinde Led Zeppelin var. Kiss'i seviyorum. Birileri bana Iron Maiden "Number of the Beast"i

veriyor. Black Sabbath da çok iyi. Egzotik Band, Vakkorama'da konser veriyor, Black Sabbath da çalıyorlar; solist Karaca Somer "Symptom of the Universe"ü süper söylüyor. Karaca Somer'e hayranız. Murat Pazar bana söylüyor, Karaca Somer, bizim öküz Mert'in ablasının akademiden arkadaşıymış. "Keşke tanışsak onunla" diye düşünüyoruz. Bende artık gitar var. Teybime bağlayınca "record"a basarsam, büyük bir gürültü çıkarabiliyorum gitardan.

Black Sabbath'ın "Paranoid" şarkısının notalarını buluyorum, bir de Bakırköy Cazhane'de bir abi var, müzisyen, onda Led Zeppelin'in bütün şarkıları var nota olarak. Onu fotokopi çektiriyorum. Fotokopilerim, gitarım ve ben, hep birlikte evde oturuyoruz. Hiçbir şey anlamıyorum. Daha önce *Hey* dergisinde, müzik öğreten bir sayfa vardı, ne kadar çalıştıysam, hiçbir şey anlayamamıştım ama mi minör ve re majörü çözüyorum bir şekilde. Bir akor daha var, ona geçemiyorum. Ama "Paranoid"in melodisi çok kolay, sözleri ezberleyip, iki akorla çalıp söylemeye çalışıyorum. Parçaya biraz benzetebiliyorum.
Bakırköy'e giderken Yurdaer Doğulu Müzik Merkezi'ni görüyorum ama öyle yerler çok pahalı olduğu için hiç uğramıyorum bile. Bizim sınıftaki Özkan davul çalıyor. Abisinin bir grubu var. "Onların gitarcısı bana bir ders verebilir mi?" diye soruyorum. Bir derse yetecek kadar param var. Sözleşiyoruz, evde bekliyorum, gelmiyor. Sinir olup bir daha sormuyorum.

İsmail piyano dersi alıyor. Güzel çalmaya başlıyor. Tonik monik birtakım akorlardan bahsediyor bana, hiçbir şey anlamıyorum.

Mazhar aşkım

Lise 1'deyim. MFÖ'yü ilk kez Milliyet Müzik Yarışması'nda seyredip büyüleniyorum. Müzik gruplarının aldıkları puan hesaplanırken, küçük bir konser veriyorlar. Zımba gibiler. Mazhar deri pantolon giymiş, koşturup duruyor sahnede, hatta perende atıyor. İnanamıyorum Türkiye'de böyle bir şey olduğuna.
Sonra her yerde peşlerindeyim. Büyükçekmece'deyim bir gün; "Kumburgaz'da Mazharların konseri var" diyor biri. Sadece o kadar, başka detay bilmiyor kimse. Herkesi örgütlüyorum, Mazhar-Fuat-Özkan'a

Mazhar-Fuat-Özkan şarkı söyledi ve...

3. Video ve Müzik Fuarı'na katılan Mazhar- Fuat- Özkan üçlüsü sıraz üzerine söyledikleri "Ele Güne Karşı Yapayalnız" şarkısı ile gençleri coşturdular.

Fuar konser salonuna döndü

TÜYAP tarafından Etap Marmara Otel'inde düzenlenen 3. Video ve Müzik Fuarı'na katılan Mazhar- Fuat- Özkan üçlüsü söyledi. Müzik fuarında temin edilen bir gitar ile "Ele Güne Karşı Yapayalnız" şarkısını söyleyen üçlü, gençler tarafından dakl-

Yaşasın, en sağ köşede ben varım!

gideceğiz. Kumburgaz'da dolaşmadığımız yer, sormadığımız insan kalmıyor konseri, kimse bir şey bilmiyor. Kös kös geri dönüyoruz. Palavraymış.

Şan Tiyatrosu'nda MFÖ'ye gidiyoruz. Albümleri harika, bütün gençler Mazharları seviyor artık, ne güzel.

Vakkorama'da söyleşileri var. En önde yer kapıyorum. Seyirci sorularını aldıklarında, hemen bir soru uyduruyorum, cevabı hiç umurumda olmayan. Sadece onlarla konuşmuş olmak istiyorum. Fuat Güner soruma cevap veriyor mikrofondan. Arkadaşlarıma anlatıyorum Fuat Güner'e soru sorduğumu, onun bana cevap verdiğini. Gazetede o günkü söyleşinin fotoğrafını görüyorum. Yaşasın! Ben de varım fotoğrafta. Kesiyor ve fotoğraf albümüme koyuyorum gazete parçasını.

Bir yerlerden ayarlıyorum, provalarına gidiyorum Mazhar-Fuat-Özkan'ın. Mazhar şalvar bir pantolon ve sandalet giymiş. Bence iğrenç. Yine de Mazhar'a kıyamıyorum. Zaten kendimden de şüpheye düşüyorum biraz. Mazhar giydiğine göre bir bildiği olabilir, diye düşünüyorum.

Boğaziçi'ndeyken arkadaşım Murat Çetintürk'e (M.Ç.) Mazharların "Sanatçının Öyküsü" şarkısına hasta olduğumu söylüyorum. Sözlerine bayıldığımı. O pek beğenmiyormuş. "Bütün kabile kızar bana..." gibi sözleri yapay buluyormuş. Ben seviyorum. Öyle şarkılar yazmak istiyorum ileride.

Yıllar sonra umutsuzum. Türkiye'de, bana göre güzel olan müzik tarzlarını yaparsam, hiçbir şansımın olmadığını, etrafta çok kötü şarkıların beğenildiğini söylüyorum M.Ç.'ye. "Hiç de öyle değil" diyor. "Bak Mazhar-Fuat-Özkan'a... Hem çok güzel müzik yapıyorlar hem de gayet popülerler." Haklı.

15 yaşındayım

Bakırköy Piccatura'da makyajlı erkekler görüyorum plakların üzerinde. Upuzun saçları var...

İsmail bana Deep Purple plağı veriyor. O solist gibi çığlık atmak istiyorum...

Lise bitince saçlarımı uzatacağım. Yırtık pırtık giyineceğim. Özgürlük, felsefem olacak. Bana kimse posta koyamayacak. Kulağımı deldireceğim.

İngilizce şarkılar ne kadar güzel... Paul Stanley'ye benzemek istiyorum.

İsmail'le grup kuruyoruz. O illa Fransızca olsun diyor grubun ismi, Galatasaray'da okuduğu için. Bana fark etmez, bir gruba gireyim de...

İsmail'le kâğıda bir rock grubu çiziyoruz tükenmezkalemle. Gitarist benim, o klavye çalıyor. Resmimin üstüne ismimi yazıyoruz. Saçlarımı uzun yapıyoruz.

Gitar çalmayı öğrenmeliyim...

İsmail'le geneleve gideceğiz. Hep onu konuşuyoruz.

Birkaç yıl içinde Türkiye'den gitmeliyim; lisan öğrenirim, ismimi "Teo" yaparım, küstah, hazırcevap ve popüler biri olurum, çok güzel sevgililerim olur. Esprili biri olur, sevgililerimi güldürürüm. İyi giyinen arkadaşlarım olur, onlarla diskoya giderim. Büyüyünce utangaçlığım kalmaz. Motosiklet alırım, parfüm sürerim, ara sıra annemi görmeye gelirim.

— 1978'de kuzenimle beraber yaşarken eve bir teyp ve 120 dakikalık Maxell kaset geldi. Radyodan şarkılar kaydediyorduk. Ne çıkarsa bahtımıza artık. Sürekli o kasete dolduruyorduk. Sonra ben Bakırköy'de Piccatura'ya gittim, orada Kiss'in albümlerini yan yana dizmişlerdi. Etkilenmemek elde değil... Hemen bir şekilde para buldum ve kaseti doldurttum. Kasetin bir yüzünde Paul Stanley'nin solo albümü vardı, diğer tarafta da Kiss'in "Kiss" albümü. İşte o kasetten sonra Kiss'çi oldum. Kiss'ten sonra alakasız bir şekilde Elvis Presley'e merak sardım. Elvis'e öyle bir daldım ki, taktım mı takarım misali. Neredeyse kendimi o zannetmeye başlamıştım. Bir yandan Kiss, diğer yandan Elvis derken bir arkadaşım "Deep Purple diye bir grup var. Adamlar acayip çığlıklar atıyor" dedi. Bana "Child in Time"ı dinletti. Sonra ben de dalmışım gruba, Gillan idolümüz olmuş... **2000**

Kültürel çalışmalar

Yakın bir arkadaşım var lisede; Cem Sağışman. Birbirimizin evlerine gidip geliyoruz. Bir akşam, hayatımda ilk kez tanımadığım insanların evine yemeğe gidiyorum, şaşkınlığa uğruyorum, çok kalabalık. Ayrıca, bizim evde dirsekler masaya konmaz, yüksek sesle konuşulmaz, argo konuşulmaz, "ulan" denmez, yüksek sesle gülünmez, sadece "terbiyeli" şakalara izin var. Ama burada bir sürü insan yemekte bir ağızdan konuşuyorlar, tartışıyorlar, eğleniyorlar.

Cem kültürlü biri olmaya karar vermiş, kendini geliştirecekmiş, beni de yanına katmak istiyor. İkimize bilet almış, bir baleye gideceğiz. Başlıyor bale, kafam karışıyor. Baleyle de ilişkim folklor veya artistik patinaj gibi, tam olarak ne işe yaradığını anlayamıyorum bu şeylerin. Bu seyrettiğimiz şey de baleye benzemiyor ayrıca. Birazdan anlaşılıyor olay: Yanlış haftanın programına gelmişiz, bileti kesen adam da fark etmemiş, opera bu. Cem üzgün kültür meselesi yüzünden. Benim umurumda değil. Ben kültürlü olmak istemiyorum ki, rock yıldızı olmak istiyorum.

John Travolta

Sonunda deri ceketim olacak. Üst yana doğru fermuarlı olanlardan. Yıllardır hayalim. Serpil Teyze'nin bir tanıdığı ucuza dikecek. Siyah olması konusunda annemi ikna edemeyince, mutsuz mutsuz "yeşil"de uzlaşmak zorunda kalıyorum. Şişli'deki provada annem, "Boyu biraz uzun olsun" diyor. "Hayır, uzun olmasın. *Grease*'deki John Travolta'nınki gibi kısa olsun!" Annem, "Kısa montla belin üşür" diyor. Uzun oluyor. Sokakta giyerken montu içine kıvırıyorum. Vitrinlerin önünden geçerken kendime bakıyorum, "Keşke kısa ve siyah olsaydı" diyorum içimden.

The roooolllinnggggg stoonnnnnzzzz...

Yavuz Aydar radyoda Rolling Stones'un 1981 konser albümünü çalıyor, kayıt ediyorum. Mick Jagger'a hastayım. Sesi terbiyesiz bir çocuk gibi. Konser başlangıcındaki anonsta, seyirci sesinin eklendiği yerde tüylerim diken diken oluyor. "Ladies and gentlemen, the roooolllinnggggg stoonnnnnzzzz..."

Ian Gillan gibi bir şarkıcı olmak istiyorum. Çığlık çığlığa. "Child in Time" şarkısındaki çığlıkları aynen taklit ediyorum.

Robert Plant, Judas Priest, Dio ve daha birçoğu. Onların seslerini de taklit ediyorum.

Bülent Ortaçgil diye bir adamı da çok seviyorum. Rock değil, biraz da mıymıntı ama çok güzel şeyler anlatıyor.

yüzünü dökme küçük kız
bırak üzülmeyi
bir tek sen misin bir düşün
unutan sevilmeyi...

— Gençken kendini var etmek gibi bir amacın oluyor. Kendi hesabıma, sıradan biri olmama hayallerindeydim ve yaptığım işe bak... Daha klişe bir meslek yok! 13 yaşından beri her anımı rock yıldızı olma hayalleriyle geçirdim. Rock yıldızlarını Yunan tanrıları gibi görürdüm. İleride hemen her şeyin büyüsü gitmiş olacak. **2016**

Sonunda bir parfümüm var; teyzemlerin İsviçre'den getirdiği değil, kendi seçtiğim. "Parfümüm Aramis Devin" diyorum insanlar arasında konusu geçerse.

Apollo

Lise 2'de sınıfa Abdullah diye bir çocuk geliyor, Apo. Benim yanıma oturuyor. İngilizce dersinde diyaloğu Amerikan aksanıyla yapınca, hoca kızıyor, Apo gülüyor. Hiçbir şeyden çekinmiyor. Yakışıklı çok, okulun bütün kızları birkaç ay içinde "Apo, Apo" diye koşturuyorlar arkasından; güzel basket oynuyor, okul çayında dans birincisi oluyor, bütün hocalarla dalga geçiyor, bol bol dayak yiyor, dayaktan hiç çekinmediği gibi, tokat, tekme yerken bile yüz ifadesi değişmiyor.

Müzik kolunda beraberiz bir gün; hoca müziği takip edin deyince, ayağa kalkıp birini takip eder gibi yapıyor hocanın şaşkınlığında. Hiçbir şeyden utanmıyor. Benim tam tersim yani. Apo, hocalardan biri bir

Apo ve ben.

soru sorunca, ısrarla parmak kaldırıp, bilerek saçma sapan bir cevap verip, yüzünü şapşal yapıp yerine oturuyor, bütün sınıf gülünce hocadan yine dayak yiyor, dayak sonrası istifini hiç bozmayıp bir kıllık daha yapıyor. Hocalar çıldırıyorlar ama çaresizler. Apo yenilmez biri. Sinema 74'ün önünde Apo'yu bir gün çok güzel bir kızla görüyorum. Okulda ben kızdan bahsedince Apo, "Uvvvv" diyor. Kızın meme uçları o kadar diriymiş ki, deri ceketten bile belli oluyormuş. Müzik de seviyor Apo. Reggae dinliyor ama benim Led Zeppelin'leri de beğeniyor, ben dinletince.
Apo'nun hiç parası yok. Eskiden paralı olan ailelerden ama artık durumları iyi değil. Abisi Mustafa film seyrediyor bütün gün. O, Apo'ya, Apo da bana öğretiyor enteresan filmleri.

Tarih dersinde 2. Viyana Kuşatması'nı anlatıyorum tahtada. Şakır şakırım. Merzifonlu Kara Mustafa Paşa... Padişah boynunu vurduruyor Viyana'yı alamadığı için. "Fakat" diyorum, "bir daha da Osmanlı hiç bu kadar Batı'ya gidemedi." Hayat haksızlıklarla dolu!
Matematik hocamız Mahir Ünal beni yanına çağırıyor. "Sen iyi çocuksun, zekisin de" diyor. Apo'yla yan yana oturmamalıymışım. "Ama hocam, biz Apo'yla beraber ders çalışıyoruz" diye palavra sıkıyorum.
Kızların Apo'yu beğenmesine sinir olan çocuklar okul çıkışı sürekli dövüyorlar bunu. Birkaç kişi ansızın Apo'ya girişip, iki saniye içinde kalleşliklerini yapıp gidiyorlar. Apo'nun pek umurunda değil dayak. Bazen karakola beraber gidiyoruz. O dayak yemiş oluyor, ben eşlik ediyorum ona.

Kızları götürdük

Yazın annem, amcalarının kızlarında. Apo "Cem Sağışman'ı ziyarete gidelim" diyor, "Tamam" diyorum. Cemlerin yazlıkları Kumla'da. Çok az paramız var ama Kumla yakın zaten, Bursa'da. Ben anneme bir not bırakıyorum: "Ben tatile gidiyorum." Kumla'ya vardığımızda hatamızı anlıyoruz. Adres, telefon filan hiçbir şey yok, Cemlerin yazlıkta olduklarını sanıyoruz sadece. Bir iki ufak "Cem'i sorma" denemesinden sonra pes edip onu bulamayacağımızı anlıyoruz. Bir mini golf sahasına rast gelip, orda bir iki saat mini golf oynuyoruz. Para azalıyor. Sonra Apo "Hadi Marmaris'e gidelim" diyor. Nasıl bir yer olduğunu bilmiyoruz

ama Marmaris diye bir yer duymuşuz, turistler filan oluyor galiba. Bursa'dan bir otobüse biniyoruz, ter içindeyiz, leş gibiyiz. Otobüs de leş gibi. Sigara dumanı, boğucu sıcak ve ter kokusu... Marmaris'teyiz. Ucuz olsun diye Marmaris'in merkezine uzak bir kampingde ikimiz bir çadır tutuyoruz. Yanımızdaki çadırdaki çocuklar her sabah bağıra çağıra, birbirlerine küfür ede ede kavga ediyorlar. Ana avrat. Marmaris çok sıcak, merkezde palmiyelerin altında soluklanıp diğerine geçiyoruz, yere tokyoyla bile basamıyoruz. Çadır da zaten uyunacak gibi değil, sıcak hava soluyoruz. Sabahları pastaneden birer açma alıp çeşmede su içiyoruz. Lüks otellerin güzel plajları var, onlara kaçak girmeye başlıyoruz bir süre sonra; her seferinde bizi sepetliyor çalışanlar. Birinde, Apo çevik çevik tramplene çıkıyor ve her teneffüs okulda yaptığı gibi, ellerinin üzerinde yürüme numarasını tramplende yapıp bütün turistleri hayret içerisinde bırakıyor. Elleriyle kendini itip balıklama atlıyor suya. Cek-nayt. Balıklamanın en havalısı. Turistler çığlık atıp alkışlıyorlar. Bense, değil tramplen, denize bile girmiyorum, plajdan atılıyoruz zaten biraz sonra.

Geceleri gittiğimiz bir bar var, hiçbir şey içmiyoruz. Paramız sadece çadıra ve açmaya yetiyor. Barda gece sucuk yapıyorlar ateşte, imreniyoruz. İnsanların konuşmalarını dinliyoruz. "Müzikten anlayan" dediğimiz insanlar var, işte buradalar. Çok şey yaşamış, yaşlı insanları şaşkınlıkla, gıptayla, hayretle dinliyoruz. Onlar da bizi beğensin istiyoruz.

Marinada çok lüks tekneler var. İçlerinden çıkan kızların uzaktan peşine takılıyoruz. Apo bir iki numara çekiyor gerçi –ateş isteyip alamamak gibi– ama başka bir şey yapamıyoruz. Zaten ben bir şey yapmayı düşünmüyorum bile. Dönmeden bir gün önce Apo, "Döndüğümüzde arkadaşlara iki kız götürdüğümüzü söyleyelim" diyor. Ben gönülsüzüm. Dürüstlüğümden değil ama, arkadaşlarla bir sohbete dönüşürse bu konu, tek laf edemeyeceğimi bildiğimden. Kızlarla tanışmadık bile, adlarını bile bilmiyoruz. Yine de kabul ediyorum: "Kızları götürdük."

Dönüş yolunda otobüs şirketinin önünde bekliyoruz çantalarımızla. Saat geliyor, otobüs ortada yok. Soruyoruz, meğer orası bilet satış yeriymiş, otobüs gardan kalkıyormuş. Koşa koşa, kan ter içinde gara gidiyoruz. Gar acentesinin önü boş. Ayvayı yedik, hiç paramız kalmadı! Bilet satış yerindeki adam bize acıyor, ertesi güne çeviriyor bileti

ama artık parasızız. Daha önce tanıştığımız birine rastlıyoruz, bir tekne varmış kıyıya çekilmiş, "Teknede kalın" diyor. Teknede yatıyoruz. Açız. Ertesi gün İstanbul'a dönüyoruz. Annem delirmiş tabii, hiç böyle bir şey görmemiş daha önce benden. Ama çok rahatlıyor beni görünce. Ben de eve döndüğüme memnunum, sefillik yetmiş bana da. Fakat sonradan şu palavra "kızları götürdük" meselesi benim içime dert oluyor. "Apo yüzünden" diyorum kendime.

Apo beni yeni bir dünya ile tanıştırıyor: Düğün salonları. Pazar günleri Bakırköy'deyiz, düğün salonuna girip dans eden kızları seyrediyoruz. Pek bir şey yapılabilecek bir ortam değil, aileler, yaşlılar filan var her tarafta. Ama biz yine de ortalıkta dolaşıyoruz bir tarafın akrabasıymışız gibi. Çok az güzel kız oluyor. Apo bazı ataklar yapıyor. Bazı hafta sonları Harbiye'de Regine, Hidromel'e filan gidiyoruz, okul çaylarına. Oraları gayet iyi. Ama giriş paralı.

Hemoroid

Apo hiç şarkı söylememiş ama bu bizim grup kurmamızı engellemiyor, adını da koyuyoruz: Hemoroid. Mel Brooks'un *Yükseklik Korkusu* filmine bayıldığımız günden beri, zırvalamaya da bayılıyoruz çünkü. Hiç çalışma, prova filan da yapmıyoruz ama "Grubumuz var" diye ortalıkta dolanıyoruz. Orbay'la (Sayü) aynı kıza asılırken tanışıyorum. Daha doğrusu o asılırken, ben kızın yanında yürürken. Orbay Galatasaray Lisesi'nden; grubum olduğunu duyunca bana okul gazeteleri için röportaj teklif ediyor. Apo ile giyinip süsleniyor, fularlar, palaskalar filan takıp Ortaköy'de buluşuyor, fotoğraflar çektiriyoruz önce, röportajda da felsefemiz olduğundan bahsediyoruz. Müzikten pek fazla bahsetmiyoruz, sadece "Rock yapıyoruz" diyoruz. "Özgürlük" diyoruz felsefemize, detaya inmeyi gerekli bulmuyoruz. Kısaca felsefemiz iki temele dayanıyor:

Okulda kıyafet yönetmeliğine ve kızlarda bekârete karşıyız.

Okula giderken istediğimiz kıyafetleri giymek istiyoruz, büyük bir acı bizler için takım elbise. Röportajı tamamlıyoruz ama okul gazetesi işi yatıyor sonradan. Çıkmıyor. Röportaj ayağına en azından Orbay'la arkadaş olmuş oluyorum. Artık görüşüyoruz ara sıra.

Milliyet Müzik Yarışması

Ortaokuldan beri İsmail ile Milliyet Müzik Yarışması'na gidiyoruz, onun okulu Galatasaray'ı destekliyoruz. Spor Sergi Sarayı'ndaki yarışmalar kalabalık oluyor. Yarışmaya katılanlara imreniyorum. Lise sona doğru bu yarışmaya katılmaya karar veriyorum, çünkü sahneye çıkmak istiyorum ve burası tek fırsatım. Apo'ya söylüyorum, "Yapalım" diyor. Önümüzde zaman var, nasıl olsa o zamana kadar çalışıp öğreniriz çalmayı, söylemeyi, diye düşünüyorum. *Milliyet* gazetesine gidip başvuruyoruz Apo ile; grupta sadece Apo ve ben varız. Gazeteden bize hocalara vermek üzere davetiyeler filan veriyorlar, Apo'nun fikriyle davetiyeleri hocalara vermeyip sınıftakilere satıyoruz. Sınıfımızdaki Ayı Özkan tanıdığımız tek müzisyen ama bizle çalmayı reddediyor, "Sizle hayatta çalmam" diyor. Ona davetiyelerin satışından kazandığımız paranın bir kısmını teklif ediyoruz bizle çalması için, kabul ediyor. Black Sabbath'tan "Paranoid" çalmak var aklımda. Şarkıyı çalamıyorum; sadece ilk iki akorunu basabiliyorum birinci pozisyondan. Başka da bir şey çalmayı bilmiyorum zaten gitarda.

> — Şarkıcılık harika bir meslek. Meslek de değil, komik bir şey aslında. Yani kocaman adamsın ama eline gitarı alıp paldır küldür şarkılar söylüyorsun falan! Çocukluk hayali... **1998**

Sonrasında müdüre gidip grubumuz olduğunu, yarışmaya katılacağımızı ama prova yapacak yerimiz olmadığını söylüyoruz. Müdür duygulanıyor, seviniyor. Bizim okulun müzik prova odası olmadığından, Çavuşoğlu Koleji'nde müdür olan arkadaşı vasıtasıyla orayı ayarlıyor bize. Çavuşoğlu Koleji'ne gideceğimiz için de ayrıca mutluyuz. Çok güzel kızlar var orada. Süslenip püslenip provaya gidiyoruz, Apo ortamı görünce deliriyor, kızlara filan yazılıyor. Ben bir şey yapmıyorum ama zaten daha önce de prova nasıl yapılır diye hiç düşünmemişim. Ortalıkta boş boş dolaşıp etrafı seyredip evlere dönüyoruz. Bir sonraki hafta Çavuşoğlu'nun müdürü bizi okula istemediğini söylüyor, aylak aylak takıldığımızı görmüş.

Apo'nun sevgililerinden biri Merter'de oturuyor, babasının da Aksaray'da bir düğün salonu varmış, kız bizim provalar için düğün salonu-

nu ayarlıyor, fakat biz düğün salonuna gittiğimizde yine hiç çalışmıyoruz. Apo orada çalan müzisyenlerin bıraktığı bir saksofon buluyor, akşama kadar o saksofondan acayip sesler çıkarıyor. Sonuçta, boş boş durup yine evlere dönüyoruz.
Bir hafta kala, yarışmaya katılmamaya karar veriyoruz ama olayları bilen arkadaşlarımız katılmamızda ısrarcı. Benim arkamda oturan Mustafa Kutlay, "Ataköy Çarşı sizler için pankart yaptırdı, çıkmazsanız o gün, ağzınızı burnunuzu kırarlar" diyor. Tekrar katılmaya karar veriyoruz. Ayrıca, hoşlandığımız iki kız var yarışmaya davet ettiğimiz, onlar için de hocaların davetiyelerinden iki tane ayırmışız zaten. Mustafa Kutlay "Grupta ben de çalayım" diyor. O da hiçbir enstrüman çalmayı bilmediği için tumba çalmasında karar kılıyoruz, kolay bir enstrümana benziyor.

Yarışına günü, hiç prova yapmamış olarak Spor Sergi'ye gidiyoruz çalmak üzere; Apo, ben, Özkan ve Mustafa, dördümüz. Apo ve ben elimizdeki bütün beğendiğimiz kıyafetlerimizi giymişiz, benim asker gömleğim, fularım, yarı şalvar kotum, Tahtakale Mercan'da asker dükkânlarından aldığım palaskam, Apo'nun kat kat giymeye bayıldığı kıyafetler, iki tişört üst üste, üstüne iki mont, bileklikler, ikimizde de Converse'ler. Bir de benim elektrogitarım. Ben yol boyunca Apo'ya bir iki dize öğretmek istiyorum şarkıdan, ben biliyorum çünkü ama onun hiç umurunda değil, "Hallederiz" diyor. Spor Sergi'de bütün gruplar yan yanayız. Ses ayarları için gruplar teker teker sahne alıyorlar, hepsi de çok güzel çalıyor. Cuma günleri ara sıra, kızlarla tanışmak için kuzinim Özlem'in okulu Beşiktaş Atatürk Lisesi'ne gittiğimiz için, okul adına yarışmaya katılacak çocuklarla tanışmıştık, onları Spor Sergi'de görünce seviniyoruz, üstlerine atlıyor Apo. Gitaristleri benim gitarı akort edip, *jack*'imi takıyor. Apo çocuktan gitarını ve fazını (biz o yıllarda faz olarak biliyoruz bütün gitar efektlerinin adını) istiyor, çocuk da hiç düşünmeden "Tamam" diyor. Apo hayatında hiç gitar çalmamış biri olarak boynunda gitarıyla ve fazından çıkardığı sesleriyle sahneye çıkıyor. Ben gitar askımı getirmeyi unuttuğumdan mecburen bir sandalyeye oturuyorum, öyle çalıyorum. Mustafa tumbaya vuruyor bir iki kere, öğrenmeye çalışıyor, bir tek Özkan ne yaptığını bilir gibi duruyor. Apo çok sevinçli,

çünkü tellere dokunduğu anda kulakları tırmalayan, neredeyse hiç duymadığımız sesler çıkıyor gitardan, o gürültüye bayılıyor. Bize "Provaya başlayın" diyorlar. Ben biraz çekingenim orada, ama Apo çok kendinden emin duruyor. Özkan giriyor davuluyla, hepimiz atlıyoruz arkasından, çok yüksek volümde gürültülü sesler çıkıyor, Apo da gitarına vurup ortalığı gürültüye boğuyor, sözleri bilmediği için de mikrofonda çığlık atmaya başlıyor. Bütün şarkı boyunca sadece çığlık atıyor. Bir ara Özkan'a bakıyorum çalarken; kafasıyla "Her şey yolunda, devam et" diyor bana. Mustafa Kutlay sakin sakin tumba çalıyor.

Şarkı bitiyor, büyük bir sessizlik oluyor salonda. Bütün müzisyenler bize bakıyorlar. Sahneden inince, Özkan "Ben gidiyorum" diyor, Mustafa "Ben de" diyor. Apo ile ikimiz dışarı çıkıyoruz. Bir plan yapmaya çalışıyoruz. Bir de hoşlandığımız kızları çağırmıştık bizleri seyretsinler diye, onları ne yapacağız? Apo "Ekelim onları" diyor, hak veriyorum. Spor Sergi'nin önüne gidip kızlara ayırdığımız davetiyeleri de satıyoruz. Tam giderken uzaktan kızların geldiğini görüp, koşarak bir arabanın arkasına saklanıyoruz. Kızlar gülerek bizim yanımıza geliyorlar, saklanarak şaka yaptığımızı zannetmişler. Onlara bir problem olduğunu, yarışmaya katılmayacağımızı söylüyoruz. Sonra Apo ayrılıyor, çaktırmadan bir yerlerden kızlar için tekrar karaborsa bilet alıyor. İçeri giriyoruz. Ataköy Çarşı pankart mankart yaptırmamış. Kızlarla yarışmacı grupları seyrederken, katılmadığımıza çok pişman oluyoruz, Apo ile birbirimize "Keşke katılsaydık" diyoruz.

Müzisyen bir tanıdığım var artık: Gaskoviç

Yugoslavya'dan Cevdet Dayı geliyor, Gostivarlı bir davulcudan bahsediyor: Gaskoviç-Gazanfer. Aslında Gazanfer ama Gaskoviç daha havalı diye öyle diyoruz. İstanbul'a taşınmış. Cevdet Dayım sayesinde bağlantı kurup Kapalıçarşı'daki dükkânına gidiyorum, kuyumculuk yapıyor Gaskoviç. Beni ilgilendiren bölümü, Devil grubunda davul çalıyor olması. Taşdöğen kardeşlerle. Çok şanslıyım. Nişantaşı'nda İlyas Düğün Salonu'nda bir provalarına gidiyorum Gaskoviç sayesinde. Amplilerden çıkan yüksek gitar seslerini dinliyorum. Basçı ve kel olan Taşdöğen abi, Sebahattin'in amfisinin volümünden şikâyetçi sürekli. "Kıs şunu" diyor prova boyunca. Kafası kaldırmıyormuş.

Efsanevi 1984 Açıkhava Konseri

Barlas Erinç'i seyrediyorum Açıkhava'da, rock festivalinde ve hayran oluyorum. Ankara'da Axe grubundan; onun gibi birini hiç görmedim daha önce. 1984 Açıkhava Festivali'nde ortalığı dağıtıyor, bütün İstanbul rock'çıları ondan bahseder oluyor. Çizgili deri pantolonu, çapraz astığı fişeklikleri, kovboy çizmeleri, permalı uzun saçları ve çığlık çığlığa bir şovu var. *Gençlik* dergisinde bir röportajı bile çıkıyor.

Gür Akad. Çok güzel gitar çalıyor ve çok güzel bir sesi var. Sadece konserlerde değil, sokakta ya da festivallerde seyirci olduğunda da gözümü ayıramıyorum ondan. Mesela bir okul şenliğine seyirci olarak gelmiş oluyor. Ben hiç sahneye bakmıyor, hep Gür Akad'ı seyrediyorum. Pepsi'nin dünya çapındaki reklamının Türkiye ayağında, Tina Turner'la gitar çalıyor, televizyonda seyredip gurur duyuyorum onunla, Klips ve Onlar ile Eurovision'a gidiyorlar. Gür orada da gitar solo atıyor.

Barlas ve Gür Akad gibi biri olmak istiyorum.

Apo Galata Kulesi'nde çalışmaya başlıyor. Sunuculuk. Ezberlemiş ne söyleyeceğini, hiç bilmediği halde Almanca, Fransızca filan da sunuyor dansözü mansözü. Dansözün dansı bittiğinde bornozunu o getiriyor, kıza giydiriyor. Gecenin sonunda da, break dans gösterisine çıkıyor tek başına. Kafasının üstünde filan dönüyor.

9/10

Arkadaşım G. bir kız arkadaşını gösteriyor uzaktan. "İşte o" diyor, yan sınıflardan birindeymiş. Kız beni hafta sonu Ataköy Çarşı'da görmüş. G., "Sana 10 üzerinden 9 vermiş" diyor, "Sen ona kaç verirsin?" Bakıyorum, eli yüzü düzgün normal bir kız. Ama hayalimdeki gibi değil. "6" diyorum. Zaten kuzinim Özlem'in bir arkadaşı benden hoşlanıyormuş, "B.", onun peşindeyim.

"Benim sana kanaatim var."

Lise sondayken aklım üniversiteye gitmekte. Bir sene sonra istediğim kıyafetleri giyeceğim, saçımı uzatacağım için aklım uçuyor. Dersleri seriyorum, çalışamıyorum kolay kolay. Ama ikmale filan kalmaya da niyetim yok. Ben ikmale kalamam. Biyolojiye hiç kafam basmıyor,

saatlerce çalışıp zayıf alınca panikliyorum. Her şeyi birbirine karıştırıyorum. Ezberim çok kötü. Karneye zayıf gelecekken kurtarma sınavında öğretmenimiz Emine Hanım, "Senin sınava girmene gerek yok, benim sana kanaatim var" diyor. Aynı şeyi coğrafyacımız Şadıman Hanım da söyleyince yırtıyorum. Kurtarma sınavlarına giren diğer çocuklar, öğretmenlerin bana "kanaati var" diye rahatsız oluyorlar. Edebiyat dersini seviyorum, ödevleri bayıla bayıla yapıyorum. Bizim çocukların dalga geçtiği divan edebiyatını bile seviyorum. Fuzuli'yi, Süleyman Çelebi'yi, Karacaoğlan'ı, Tevfik Fikret'i filan hepsini seviyorum. Ama en çok, edebiyat dersi dönem ödevi olarak yaptığım Ziya Osman Saba'nın "Geçen Zaman" şiirini seviyorum. Bölük pörçük tutuyorum aklımda:
"...az yanımda kal çocukluğum... böyle uzaklaşmayın benden yaşadığım günler... açılın açılın tekrar, çocuk dizlerimdeki yaralar, hepiniz benimsiniz... bırakıp her şeyi nereye gidiyorum... neler geçmişti aklımdan, nedendi ağladığım, nedendi güldüğüm... Ah, nasıldı yaşamak?"

Beden hocamız çok hızlı koşabildiğimi, yüksek atlamada da iyi olduğumu gördükten sonra sürekli peşimde. İllaki spor yapacakmışım; 100 metre koşu filan. Hiç cevap vermiyorum. Beden derslerinden nefret ediyorum. Okul bahçesinde koşup, terleyip, sonrasında duş muş alamadan, ter koka koka formalarımızı tekrardan giyiyoruz. Pis pis. Zaten bir de kantinde giyinip soyunuyoruz. Spor mpor yapamam ben. Okuldan eve dönüp, odamda müzik dinlemeyi seviyorum sadece. Yatakta yatarak, gözlerim kapalı. Deep Purple en sevdiğim grup. Bütün solistlerini beğeniyorum ama en çok Ian Gillan'ı. Ian Gillan olmak istiyorum. Hayaller kuruyorum. Sahnedeyim.

Şirketlerde filan...

İkinci dönem, ÖSS'de yüksek bir puan alıyorum. Ben de biraz şaşırıyorum. Arkadaşlar palavra sıktığımı düşünüyorlar, onlara gösteriyorum kâğıdı. İkinci sınava girerken birileri işletmenin iyi olduğundan filan bahsediyor. Bir de kolaymış galiba. Niye "iyi" olduğunu bilmeden yazıyorum, çocuklar, yan yana beraber dolduruyoruz formu. "Boğaziçi'nin kampüsü güzelmiş" deniyor diye, orayı yazıyorum. Bir de,

"İstanbul İşletme Hisarüstü kampüsündeymiş. Boğaziçi'ne çok yakınmış" diyorlar, madem öyle, onu da yazıyorum.
Matematiği ve karbon kimyasını da boşlamıştım aslında, son anda çalışıyorum ikisine. Matematikten ikmale kalıyorum. İkmal mi? Ben mi? Karneyi yırtıp, parça parça ediyorum. Hayatımda ilk kez korkuyorum sınıfta kalmaktan. Sınavda da telaşlanıyorum. Zayıf alıyorum. Kurul geçiriyor.

İstanbul İşletme'yi kazanıyorum. "Ne olunuyor acaba bunu bitirince?" diye birilerine soruyorum, tatmin edici bir cevap alamıyorum. Şirketlerde filan çalışılıyormuş galiba. Yeniköy'e taşınacağız okul için.

Ben İstanbul İşletme'ye başlarken, Apo İngiltere'ye gidiyor. Kendini Yunan vatandaşı olarak tanıtıp kaçak çalışmaya başlıyor. Adını da değiştiriyor: Apollo!

S.'ye bayılıyorum. Kavga edip duruyoruz ama sevgiliyiz. Sonunda da ayrılıyoruz. Ben anında özlüyorum onu. Bir gün buluşup, konuşuyoruz, buz pateni yapıyormuş, hep ondan bahsediyor. Kız unutmuş bile beni. Tüh!

Boyalı Kuş
İstanbul Üniversitesi'nde ilk günümde, Ahmet Hün ile tanışıyorum. Yanımda oturuyor, uzun boylu, rock'çı olduğu belli tipinden, kıyafetlerinden. Painted Bird grubunun basçısı. 1984 Açıkhava Rock Festivali'nde onları da seyretmişim. Solistlerini değiştireceklerini, ince sesli bir solist tanıyıp tanımadığımı soruyor, sesimi incelterek, "Ben" diyorum. Gitarda Akın (Eldes) var. Bana şarkıları veriyorlar, Judas Priest filan var repertuarda. Daha önce hiç şarkı söylememişim, sadece şarkıcı olmak istediğimden çok eminim. Verdikleri şarkıların sözlerini çıkarıp ezberlemeye çalışıyorum. Bir iki ev provasından sonra sepetliyorlar beni ama takılıyorum yanlarında. Davulcu Nedim (Tanyolaç) Bebek Parkı'nda, "Ya Teoman, tipin filan tamam ama hiç şarkı söyleyemiyorsun" diyor. Moralim bozulmuyor. "Ben bu işi yaparım" diyorum.

— Müzik beni seçmedi. Hatta zorlaya zorlaya ben seçtim müziği. **2000**

Maharishi

Transandantal meditasyonu merak ediyorum, insana huzur verdiğini işitmişim. İki günlük kurs için pahalı ücret. Yine de buluyorum parayı. Her gün sabah akşam yirmişer dakika meditasyon yapacağım, huzurlu biri olacağım. "Merkezimizde çalışmak isteyen var mı?" diyor öğretmen kurs esnasında, parmağımı kaldırıyorum. İşteki ilk günümde önüme bir sürü boş zarf ve bir damga veriyorlar, öğle tatiline kadar zor dayanıyor kolum. Dışarı çıkarken hocalardan biri bana bir portakal veriyor. "Para ödemicekler mi lan yoksa bunlar bana?" diye düşünüyorum. Öğle tatili bitmeden köşedeki ankesörlüden telefon edip işi bıraktığımı bildiriyorum merkezin sekreterine.

Meditasyonu seviyor ve yapıyorum ama. Hakikaten de sanki daha huzurlu yapıyor beni. Birkaç ay sonra sıkılıyorum, bıraktım, bırakacağım. Bir gün annem konken gününden iki gözü iki çeşme ağlayarak geliyor. Meğer bunun arkadaşlarından biri bir hikâye anlatmış konken oynarken. Bir arkadaşlarının oğlu meditasyon yapıyormuş, kafayı üşütmüş. Annem yalvarıyor bana; "N'olur oğlum, bırak bu meditasyonu. Deliriyormuş bunu yapanlar" diyor. Ben de "Tamam, bırakacağım anne" diyorum. Şaşırıyor; "Gerçekten mi?" diyor. "Valla bırakcam" diyorum.

— Hayatım boyunca alternatifin bol olduğu durumlarda, hep en eğlenceli olanı seçtim. Bu da beni baya hatalı biri yaptı. Gerçi ben bayılıyorum bu hata yapma meselesine. En güzel anılarımı ve eğlenceyi, abuk sabuk problemlerle uğraşırken, kendi başıma dert açmışken yaşadım. Genelde bir plan yaparım ama yol üzerinde eğlenceli bir şeylere denk gelirsem yönümü değiştiririm. Mesela, ben ilk İstanbul Üniversitesi İşletme Bölümü'nü kazandım. Okulun ilk günü Boğaziçi Üniversitesi'ne gidip gezdim. Allahım, her taraf güzel kızlarla ve binalarla doluydu! Okulu bırakıp ders çalıştım ve Boğaziçi'ne girdim. Belki rasyonel bir davranış değil ama bence muhteşem bir hata. Çok

eğlendim... Zaten bir yıl sonra da kendi çapımda rock yıldızı oldum. **2016**

The Bosphorus University

Boğaziçi'ne girmeye kararlıyım. (Zaten beş sene boyunca, sürekli üniversite sınavına gireceğim, atılma korkusuyla.) İşletme fakültesini bırakıp evde ders çalışmaya karar veriyorum. Üniversite hazırlık kitaplarına bakıyorum, Yıldırım Yayınları'nın matematik kitabını beğeniyorum ve aylar boyunca evden hiç çıkmadan günde yedi sekiz saat, bazen daha fazla matematik çalışıyorum tek bir kitapla. Bütün soruları defalarca çözüyorum. Artık matematikte bilmediğim hiçbir konu, hiçbir soru çeşidi kalmıyor. Boğaziçi Matematik Bölümü'nü kazanıyorum. Hazırlık ve matematik 1 sonrası fizik dersinden kalıp atılırken, sosyolojiyi kazanıyorum.

Birkaç dönem sonra, bunlar beni yine atarken, tekrar sosyolojiyi kazanıp notlarımı saydırıyorum. O yıllarda bir öğrenci değil, rock yıldızıyım kendimce.

Hazırlık sınıfıyla Bodrum tatili.

Okulda, derslerde iyi değilim ama üniversite sınavında iddialıyım.

Kuzinim Özlem de Boğaziçi'nde. Lisedeki gibi burada da onun kız arkadaşlarına sulanıyorum. Kabak çiçeği gibi açılmanın provalarını yapıyorum. Artık forma da giymiyorum. Oh be!

M.Ç.

Boğaziçi hazırlıktayım. The Marmara Oteli'nin altında kitap fuarı yapılıyor, oraya gidiyorum Taksim'de yürüyerek. Yanımdaki otobüsten inen çocuğu uzaktan tanıyorum, bizim sınıfta. Merhabalaşıyoruz, o da fuara gidiyormuş, tanışıyoruz: Murat Çetintürk (M.Ç.).
İstanbul Filın Festivali'nde *Stranger Than Paradise*'ı seyrediyorum. Ertesi gün okulda M.Ç. ile konuşuyoruz, o da seyretmiş filmi. O da benim gibi bayılmış. Birbirimize okuduğumuz kitapları gösteriyoruz. Artık arkadaşız.

Roger Waters'ın "The Pros and Cons of Hitch Hiking" albümü çıkınca, şarkıların hepsi için senaryolar düşünmeye, yazmaya ve bana da anlatmaya başlıyor M.Ç. Ben de senaryo karalamaya çalışıyorum o sıralar. Jim Jarmusch gibi bir yönetmen olmak istiyorum. Jean Paul Sartre'ın *Duvar* öyküsünü senaryoya uyarlamak için çabalıyorum, hiçbir şeye benzemeyince bırakıyorum.

Müzik kulübünden Yavuz Akyazıcı'yla da tanışıp üçümüz takılmaya başlıyoruz artık.

Hepimizin sanatçı olma hayalleri var.

The River

Boğaziçi Üniversitesi İngilizce hazırlık sınıfımızda Sally Green diye çok genç bir hocamız var. "While listening" bölümünde bir gün bize bazı yerleri boş olan bir kâğıt dağıtıyor, sonra da teypten bir şarkı dinletiyor birkaç kere. Boşluktaki sözleri anlamaya, şarkıyı tamamlamaya çalışıyoruz. Tamamladıktan sonra şarkının sözleri beynimi uyuşturuyor. Adam hayat hikâyesini anlatıyor:

17 yaşındayken lisede kendi yaşıtı Mary ile tanışıyorlar. Sık sık bir nehre gidip yüzüyorlar aşkları boyunca. Mary kazara hamile kalınca, adam da 19 yaşında damatlık ve sendika kartını aynı anda alıyor. Evlendirme dairesine gidiyorlar, "ne düğün gülümsemesi ne evlilik yürüyüşü ne çiçek ne de gelinlik var o gün." Adam işe giriyor. Fakat ekonomi kötüye gidince, evlilik de boka sarıyor kısa bir süre sonra. Adam artık eski güzel günleri hatırlamıyormuş gibi, kadın da umurunda değilmiş gibi davranmaya başlıyor. Fakat adam yine de ara sıra hatırlıyor aslında; "abisinin arabasını alıp kızla nehre gittiğini, kızın ıslak ve yanık tenini, nefesini duyacak kadar sıkı sarıldıklarını..." Ama bu anılar artık ona hiç iyi gelmiyor.

Ben de böyle şarkılar yazmak istiyorum.

Mavi Kart

TÜBİTAK, matematik bölümüne yüksek matematik-fen puanıyla girenlere kredi veriyor. TÜBİTAK kredisi, Kredi ve Yurtlar Kurumu'ndan aldığım krediye eklenince biraz rahatlıyorum. Zaten para gelecek hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Yazın yurtdışına gidip bir gitar almak istiyorum, elektro! Bütün bir sene öğle yemeklerini atlıyorum. Arkadaşım Murat Pazar hatırlatıyor sonra; eğer yemek yersem bile, içecek almadığımı, biriktirdiğimi. "Bu ayranın parasını ben sonra harcayacağım" dediğimi. Mavi Kart alırsam, zarar eder miyim diye uzun uzun hesaplar yapıyorum; eğer günde üç kere binersem kârda, iki kere binersem zarardayım.

Boğaziçiliden üniversiteye hazırlık dersleri

Para kazanmak için üniversite hazırlık, lise matematik dersleri vermeye başlıyorum. *Hürriyet* gazetesine ara sıra ilanlar veriyorum: "Boğaziçi matematik öğrencisinden, matematik, kimya vs..." Fiyatım ucuz. Derslere çok çalışıp gidiyorum, ciddi ciddi ter döküyorum beni beğensinler diye. Görüntüm pek hocaya benzemiyor, aileler tereddüt ediyorlar beni görünce. Uzun saçlı ve çok gencim. Bazı öğrencilerimden sadece bir yaş büyüğüm. Ailelere, eğer çocukları dediklerimi dinlerler ve çalışırlarsa, kesin geçeceklerini, matematikte bilmediğim hiçbir şey olmadığını söylüyorum. TÜBİTAK bursumu da kullanıyorum bana inansınlar diye. Asıl istedikleri hocayı bulamamış bir sürü insan arıyor beni. İlk

tercihleri değilim, zorda kalmışlar. Hangi saat olursa olsun kabul ediyorum dersleri. Bazı günler gece yarılarına kadar saatlerce, bir sonraki günün önemli sınavına çalıştırıyorum öğrencileri. Öyle günlerde, eve döndüğümde haşatım çıkmış oluyor. Bedenen ve zihnen.

Mirage

Bir gün okulda, sahada yürürken, biri yanıma geliyor. Uzaktan tanıyorum, gitarist. Uzun saçları var benim gibi. Sakalı da var.
Aramızda şöyle bir konuşma geçiyor:
Tanju: "Merhaba, sen şarkıcı mısın?"
Teoman: "Evet."
Tanju: "Grup kuralım mı?"
Teoman: "Kuralım."
Bu kadar!

> — O zaman hiçbir şey yoktu. Sokakta elinde plakla birini görünce birden arkadaşın olurdu o senin. Veya uzun saçlı bir herif görünce o senin doğal kardeşindi. **2006**

Tanju'ymuş (Eren). Sonra bana elemanları anlatıyor aklındaki. "Şu Gürkan" diyor, ileride birini gösteriyor. Kız arkadaşıyla yürüyor Gürkan. Babaların giydiği koyu bej paltolardan giymiş, kız arkadaşıyla kol kola, yavaş yavaş yürüyen tiplerden. Ciddi. Biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Hiç rock'çıya benzemiyor. Normal bir insan. Bir de Levent diye basçı varmış. Bas gitar tam olarak ne işe yarıyor bilmiyorum aslında.

Hayatımda mikrofonla ilk kez şarkı söylüyorum. Şimdiye kadar hep evde söylemiştim. Tanju "Kendi şarkılarımızı çalacağız" diyor. Başkalarının şarkılarını çalmayı sevmiyor. Tanju benim anlamadığım bir sürü şeyden anlıyor. Bana gitarıyla şarkıları çalıp, kâğıtta yazdığı sözleri veriyor, tane tane şarkıyı söylemeyi öğretiyor. Sürekli prova yapıyoruz. Benim mikrofonumu bir bas amplisine takıyorlar. Sesim çok boğuk ama olsun, yüksek bayaa.

Grup ismi seçiyoruz. "Mirage" diyorlar, bana çok genel, uçucu bir anlamı varmış gibi geliyor, pek beğenmiyorum. Sözlükten bulduğum "Juvenile Delinquency"yi öneriyorum, bence çok havalı. Çocuklar hiç beğenmiyorlar. Mirage oluyor.

Tanju besteleyip getiriyor şarkıları, çalışmaya başlıyoruz.

Artık gerçek bir şarkıcıyım, bir grubum var.

İlk konser

Bütün sene çok yoğun çalışıyoruz Mirage ile. Fakat bir sorunum var, utangacım ve gözlerimi kapatarak söylüyorum provalarda. Sahnede nasıl olacağım konusu endişelendiriyor beni. Yıllarca hayallerimde şovmendim ama iş gerçeğe gelince poz yapmaya utanıyorum. Kazık gibi söylüyorum. Konser günü yaklaşıyor... Konser, Saatli Bina'da olacak.

Kulisteyiz, dizlerimiz titriyor, birazdan konsere çıkacağız. Salon hıncahınç dolu. Arkadaşımız Murat Ülkü bizleri anons ederken Gürkan'ın yüzüne bakıyorum bembeyaz, onu hiç öyle görmemişim (sonra da görmeyeceğim, duygularını pek göstermeyen biri çünkü). Murat Ülkü bağırıyor: "... Ve karşınızda... Mirage!" Sahnedeyim ve ölmek üzereyim heyecandan. O sırada, bizim provalarımızı sık sık ziyaret eden sanat hocamız Greg, kızını koltukaltlarından tutup sahneye çıkarıyor. Kızın elinde bir demet çiçek var. Allak bullağım, kafam hiç çalışmıyor heyecandan. Kızın elinden çiçeği aldığım gibi seyirciye atıyorum. Tir tir titriyorum artık. Müzik giriyor, benim de içimde aniden bir şey patlıyor. Başlıyorum elimde mikrofon oradan oraya koşmaya. O kadar kendimde değilim ki, Gürkan'ın davul setinin zillerine çarpıp duruyorum koşarken. Ama yapacak bir şey yok. Ben artık ben değilim! Çığlıklar, koşturmalar, sahne delilikleri derken bir anda seyircilere bakıyorum, coşmuşlar. Bazıları koltuklarının üzerine çıkmış, kafalarını deli gibi sallıyorlar. Ara veriyoruz.

Kuliste bir sürü arkadaşım neredeyse bana bakamayacak kadar şaşkınlar. Gözlerini kaçırıyorlar. Şovumun deliliği ürkütmüş onları.

İkinci yarı daha da azıtıyoruz. Seyirci de azıtıyor. En önde annem ve

Tanju'nun annesi oturuyor. Konserden sonra yanımıza gelip kutluyorlar bizi. Annem her zamanki gibi kıyafetimi eleştiriyor, giydiğim rock and roll kıyafetlerini tabii ki beğenmemiş, kaşe pantolon ve boğazlı kazağın bana çok daha fazla yakıştığını söylüyor. Sonra onunla Bebek durağına yürüyüp, otobüse binip eve gidiyoruz.

Popüler biriyim artık. Gelsin rock and roll!

— Şarkıcılık hayalleri kurmaya başladığımda, bu işin benim için gerçekten değerli olup olmadığı üzerine çok düşünmemiştim. Şarkıcıları, yazarlara özeniyor, başka kimseyle ilgilenmiyordum. Sıradan bir iş yapmayacak, farklı biri olacaktım.
2016

Boğaziçi Tatil Köyü

Ben okuldayken, Boğaziçi tüm Türkiye'de en tercih edilen okul. Yüksek puanlarla alıyor öğrencileri. Türkiye'nin en çalışkan, zeki tipleri buralarda. Bu benim için problem oluyor tabii, özellikle mühendislik öğrencileri o kadar inek ki –çok da zekiler zaten– çan eğrisi nedeniyle başımı belaya sokuyorlar fizik gibi derslerde, ortalamayı yükseltip duruyorlar. Fosluyorum. Zaten ben her dönem, çalışmaya kararlı biçimde bir iki derse girip sonra tamamen bırakıyorum. Vize, final dönemlerinde güzel not tutmuş öğrencilere yalvararak not fotokopilerini çektiren tiplerdenim. Sınav günü de, kantinde ders çalışan öğrenci stili yani. "Boğaziçi Tatil Köyü" terimi benim gibi yaşayanlar tarafından kullanılıyor, okulu tarif ederken. Çünkü ben ve tanıdığım birçok kişi, Boğaziçi Üniversitesi'ni istedikleri kişi olma yolunda bir araç olarak görüyor. Dersler umurlarında değil. Geleceğin müzisyenleri, tiyatrocuları, sinemacıları, edebiyatçıları, ressamları filan Boğaziçi'ni bir üs gibi kullanıyorlar. Şu an adlarını çok iyi bildiğiniz, Türkiye'nin birçok büyük sanatçısını ben o yıllarda kampüsten tanıyorum. Ayrıca Boğaziçi'nde çok kaliteli hocalardan, çok enteresan dersler alma ihtimali de var. Sanatçı olmaya niyetli insanlara çok yarayabilecek dersler bunlar. Çevremizde bize paralel, gerçek bir akademik ortam var. Onlar gerçek öğrenciler, parlak tipler. Bizim gibi değiller.

Hocamız Faruk Birtek, Zeynep ve Pertev.

Ben ilk yıllar tamamen aklı beş karış havada dolaşıyorum. Hangi dersleri aldığımdan bile haberim olmadan, kayıttan sonra dersleri tamamen aklımdan siliyorum. ÇÜNKÜ BEN BİR ROCK YILDIZIYIM! Kendi çapımda da olsa.
Müzik kulübü çevresinde geçiriyorum zamanımı. Bol bol da "manzara" dediğimiz yerde laklak yapıyoruz müzik heveslileri olarak.

Ger 101

Yavuz (Akyazıcı) kimya mühendisliğinden atılırken, sosyolojiyi kazanıyor. Onunla aynı sınıftayız artık. Sürekli New York'a gidip caz filan okumaktan bahsediyor. Bütün dersleri seriyoruz ama Almanca dersi kolay dediklerinden ondan yüksek not almak istiyoruz. Fakat yapacak bir şey yok, sınıfın en kötüsüyüm, hoca yeteneksizliğim yüzünden intihar etmek üzere. Diyaloğu okuma sırası bana geldiğinde, ben daha hiçbir şey söylemeden bütün sınıf gülmeye başlıyor. Ben de yılışınca ders

mers kalmıyor. Kadıncağızı mahvediyorum, ama zar zor da olsa geçiyorum dersten. İkinci dönem onun bölümdeki odasına gidiyoruz Yavuz'la, bu dönem de Almancayı istiyoruz, imzasını alacağız hocanın. Kadın beni görünce sandalyesinde zıplayarak isyan ediyor, "Teoman, bu dersi almak zorunda mısın evladım?" diye bağırıyor. Ağlamaklı kadıncağız... "Ama hocam ben dersinizi seviyorum" diyorum. Ciddiyim.

Çok renkli insanlar var kampüs içerisinde. Birbirlerine hiç benzemeyen insanlar, saygılı biçimde yan yanalar. Hatta birbirlerini seviyorlar bile. Tüm Türkiye'yi esir almış başörtü krizi bizim okulda yok. Muhafazakârlara saygı duyuluyor. Hatta birçok hocamız muhafazakârlara pozitif ayrımcılık bile gösteriyor. Okuldaki genel kanı şu: Muhafazakârların önündeki engellerin kaldırılması ve onlara karşı var olan önyargının yok edilmesi gerekiyor. Bizleri de o konuda ikna ediyor hocalarımız. Türkiye'nin kurtuluşunu orada görüyoruz.
Aynı liberal bakış açısı diğer kesimler için de geçerli. Spor, sanat destekleniyor, bazen işlevsiz olsalar da, en azından köstek yok.

Öğrenci işlerinin –özellikle Metin Balcı– pozitif tavrı öğrencileri kolluyor. Herkesin elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını seziyoruz biz öğrenciler; her ne kadar biz hayta hayta takılıyor olsak da "Boğaziçi Tatil Köyü"nde.
Çok da özgürüz. Türkiye'nin damarlarında dolaşan hoyrat şeylerle karşılaşmıyoruz.

Spor festivalinde, kendi konserimizin reklamını yapmak istiyoruz. Tanju'nun ite kaka, zar zor kullanabildiği çok eski bir Impala'sı var. Bir gidiyor, iki duruyor. Onun üzerine büyük bir bas amplisi ve kolonu koyuyoruz. Arabayı da Güney Kampüs'e sokmuşuz, müzik kulübüne alet taşıyoruz palavrasıyla. Hepimiz Güney Kampüs içinde dolaşıyoruz. Onlarca başka milletten sporcu basket oynar ya da seyrederken, arkadaşımız Murat Ülkü, arabanın içindeki mikrofondan tüm Boğaziçi'ni inletiyor. "Sporu bırak, müziğe bak... Sporu bırak, müziğe bakk. Yarın, yani pazar gecesi harika bir konser dizisi var. Adı Rockin' Sunday." Çıkacak grupları sayıyor sonra. O sırada oynanan basket maçı heba oluyor.

Mimar Sinan Akademi, kalplerimizin kardeş okulu. Ya Boğaziçi'ndeyiz ya akademide. Bir sürü arkadaşımız var orada. Hepsi de ilginç, renkli tipler. Onlar da bizim gibi abuk sabuk şeylere takıklar. Arada bir orada konser veriyoruz. Ortalığı bayaa dağıtıyoruz.

Sinema kulübünün her sene uyguladığı bir ritüel var; *Dünyayı Kurtaran Adam* oynuyor okulun sinemasında, senede bir kez. Her yıl gişe rekorları kırıyor film, sinemaya giremeyenler oluyor izdihamdan. Zaven ve Demokan bir seferinde bir şov hazırlamışlar; Cüneyt Arkın eğilerek uzay gemisini aşağıya indirdiği sahnede, birden film kopuyor, ortalık loş. Zaven kılıç kalkan ekibi kıyafetleri ve elinde tuttuğu dünya küresiyle sahneye atlıyor ve anırmaya başlıyor. Demokan da atlıyor sahneye, o da kılıç kalkan ekibi kıyafetleriyle. Bunlar kılıç kılıca savaşıyorlar, Demokan Zaven'i uzun uğraşlardan sonra öldürüyor. Dünyayı onun ellerinden alıyor ve seyirciye atıyor. Film tekrar başlıyor. Tipik "Zaven-Demokan-Orbay" zibidilikleri. Bu tarz işlerin sorumluları bu üçlü. Eğlence gırla... Biz de zaten her şeye güldüğümüz yaştayız.

Indiana University of Pennsylvania – Teoman ilk dünya turnesinde

M.Ç. ile Interrail ile Avrupa'yı dolaşacağız, yaz kamplarına katılacağız ve günlük çalışma karşılığı –boya-badana işleri ya da tarlalarda ürün toplama gibi– yiyecek ve barınmayı bedavaya getireceğiz. Gitme zamanı yaklaşırken arkadaşım Murat Özturan beni Amerika'daki okuluna davet ediyor. Orada bilgisayar mühendisliği okuyor ve yurtta koridor sorumlusu olduğundan tek başına bir odası var, odada beraber kalacağız.

M.Ç.'yi ekip, Murat Özturan'ın yanına gitmeyi tercih ediyorum. İlk uçağa binişim olacak hayatta. Amerika'ya gittiğimin ikinci günü bir okul partisi var, bir sevgili yapıyorum hemen o partide. Kız fıstık ama yalancı kızlar takımından gibi duruyor, sahtekâr stilli olanlardan. Hayatta inanmayacağım tiplerden. Ama bir yandan da geçmişe dair anlattığı şeyler yüzünden etkileniyorum ondan. Çok hüzünlü biri çünkü.

Gitar almak için biriktirdiğim 350 dolarım ve birazcık param var geçinmek için, bir ay boyunca. Okulun olduğu kasabada sadece küçücük bir gitar mağazası bulabildiğimde hayal kırıklığına uğruyorum, bana Pittsburg'e gitmemi öneriyorlar gitar almam için.

Yemek işi çetrefilli, okulda yemekler üç buçuk dolar ama bu para benim için çok büyük. Yemek gibi siktiri boktan bişey için bir servet! Markete başvurup, 25 sente konserve işine girişiyorum. Bir süre sonra yediğim ton balıklı konservenin kedi maması olduğu ortaya çıkınca, 99 sente insan konservesi almak zorunda kalıyorum.
Kart suratım sayesinde büyük gösterdiğimden barlar ve içki problem olmuyor, yaşımın tutmadığını anlamıyorlar, kimlik de sormuyorlar girişte.

Benim manita bana sürekli "Beni seviyor musun?" filan gibi sorular soruyor, lafı eğip bükerek cevabı muğlaklaştırmak için taklalar atıyorum. Hele öğrencilerin oryantasyon partisinde bir sürü fıstık gibi Fransız kızla tanışınca, sevgilimden soğumam hızlanıyor. Kızın odasında kaldığım günlerden bir gün kızla abuk sabuk bir kavga ediyoruz. Ben kapıyı çarpıp çıkıyorum, Murat'ın odasının kapısına gittiğimde, şapur şupur sesler duyuyorum içeriden gelen. Siktiir, herif kız atmış, ayvayı yedim! Kös kös, gurursuz gurursuz kızın odaya geri dönmek zorunda kalıyorum.
Sabah Murat, odaya kız mız atmadığını, gece çok acıkıp dışardan odaya pizza sipariş ettiğini söylediğinde, şapırtıların onun yediği pizzadan geldiğini anlayınca gururumu sattığım şeyin Murat'ın erotik hayatı olmadığını çakıyorum. Meğer konu sindirimmiş.

Metin diye benden beş altı yaş büyük başka biri var tanıştığım aynı okulda. Bana kadınlar hakkında bol bol öğütler veriyor. Bozmamak için bir şey söylemiyorum, abazalıktan ölüyor çünkü.

Otobüsle Pittsburg'e gidiyorum. Yollarda gitar almak istediğimi, nerelerde bulabileceğimi soruyorum insanlara. Söyledikleri yere saatlerce yürüyerek ulaşıyorum. Döküntü bir dükkân ama bir sürü gitar var. Kırmızı bir gitar gösteriyor herif, harika bir şey, Char-

vel, tremolo kolu bile var. Üzerindeki fiyat etiketine bakıyorum, bana çok pahalı. Hesap makinesiyle birtakım hesaplara girişiyor herif, gitarı bana 326 dolara veriyor. Hem de kutusuyla. Saatlerce terminale yürüyorum, kollarım kopuyor gitarı taşımaktan.

Okulda tanıştığım başka kızlar var, U2 diye bir gruptan bahsediyorlar, Amerika'ya turneye gelecekmiş grup, bunlar da hep beraber onu seyretmeye gideceklermiş, bilmem kaç bin kilometre uzaktaki konsere. Kızlardan biri Elvis seviyor, bazı detaylardan bahsediyor. Benim Elvis'e dair her şeyi bildiğimi görünce beni teste tabi tutuyor. "Yoga Is As Yoga Does" adlı en kıytırık şarkısını bile ezbere bildiğimi görünce hayretler içinde kalıyor.

Dönüş zamanımda benim manita bana sıkı sıkı sarılıyor, gözyaşları döküyor. Palavra! İlişkimizi çok önemli olarak hatırlamak istiyor belli ama sahtekârlığı suratından akıyor, hiç inandırıcı değil. Uçağım New York'tan. Aktarma yapmam lazım ama uçakla gitmek çok pahalı olduğundan otobüsle gidiyorum New York'a. Yolda hastalanıyorum, ateşler içindeyim. YMCA hostellerinde ucuza kalacağım, elimde eşyalarla yürüye yürüye, canım çıka çıka hostele gidiyorum, asansörde sarhoş bir herifle didişip sabaha kadar hastalıktan titriyorum yatağımda. Halbuki New York'u gezecektim hayallerimde. İstanbul uçağı öğlen vakti. Dönüyorum.

Mirage ile hemen popüler oluyoruz. Şarkıcıyım diye en meşhur benim. Zamanla ismimiz yayılıyor. *Blue Jean*'de röportajımız çıkıyor. *Blue Jean* dergisindeki ilk Türk rock grubu röportajı. Ben dergideki fotoğraftan çok mutsuzum. Konuşurken çekilmişim, ağzım yamuk çıkmış. Ayrıca Burak Tülbentçi'den ödünç aldığım kovboy çizmesi fotoğrafta gözükmediği gibi, pantolonum da pot yapmış, şalvar giymiş gibiyim. Davulcu Gürkan müzikten anlıyor, ders de almış, güzel çalıyor. Düzenlemeler hakkında da fikirleri oluyor. Ben Tanju'nun dediklerini yapıyorum genelde, zaten ne çıkarsa bahtımıza, sesime filan hâkim değilim. Basçı Levent kısa bir süre sonra gruptan ayrılıyor, yerine Sunay Özgür geliyor. O da iyi müzisyen. Hayranlarımız çoğalıyor, hatta hayranlarımdan bir tanesi benim adıma bir fan kulüp kuruyor. Kulü-

MIRAGE

1986'nın Eylül ayıydı. Boğaziçi Üniversitesi'nde her öğretim yılı başında olduğu gibi sene içinde yapılacak çeşitli etkinliklerin programları saptanıyordu. Bunlar arasında bir dizi konser de vardı. Mart ayında gerçekleştirilecek konser için üniversitenin müzik kulüpleri belirleniyordu. İşte bu sırada okulun müzik kulübünde çalışmalarını sürdüren dört arkadaş, sadece bir konser için bir araya gelmeye karar verdiler. Evet, "Mirage" doğmuştu.

Grubun bütünü yerine parçalarını tanıyalım mı? Solist Teoman Yakupoğlu (20), Boğaziçi Üniversitesi Matematik Bölümü'nde okuyor. Daha önce iki ayrı grupta çalışan Teoman, "Dört senedir gitar çalıyorum. Ama bu işi becerdiğimi söyleyemem. Bunun üzerine solistliği denemeye karar verdim. Başarılı olduğum söylenenler arasında" diyor.

Grubun gitaristi Tanju Eren (23), Felsefe öğrenimi gören Tanju 5 yaşında mandolinle tanışmış, daha sonra işi ilerleterek elektronik gitara kadar gelmiş. Tüm parçaların bestecisinin Tanju olduğunu da belirtelim. Sözleri ise Teoman-Tanju ikilisi yazıyor. Bir işi sözlüğü alıp, zor kelimeleri yazarak başarıyorlarmış. Çok inandırıcı değil mi?

Grubun ikinci gitaristi Levent Yücel, fizik bölümü öğrencisi, 15 yaşından beri, yani üç senedir bas gitar çalıyor. Levent'e "fizik mi, müzik mi?" diyoruz. (Bu soru hepsi için geçerli). Başarı oranlarına göre karara varacaklarını söylüyorlar. Müzikte oldukça yeni oldukları vakit, ellerinde gereken uzunca bir yol olduğunun farkındalar. Tutmasalar da mesleklerini yapsalar bile bir yan uğraş olarak müziği sürdürmeye çoktan karar vermişler.

Baterist Gökhan Kurtkaya (22) bilgisayar mühendisliğinde öğrenimini sürdürüyor. Bateriyle üç yıldır arkadaş.

Grubun en küçüğü ise klavyecileri Gökhan Yordasev. Galatasaray Lisesi son sınıf öğrencisi olan Gökhan'ın şu an için tek isteği üniversite sınavlarında Boğaziçi Üniversitesi'ni kazanmak. Hangi bölümü mü? Pek fark etmiyor aslında. Ekiple beraber olmak yeterli onun için.

Çalışmalar dışında da beraber olan grup üyeleri iki senedir birlikteler. "Konser zamanları sınavları unutuyoruz, daha doğrusu unutmak zorunda kalıyoruz" diyen grup, en yakın desteği ailelerinden görüyor. "Mirage" çalışmalarını aksatmadan sürdürüyor. Tabii Levent [illegible] taşı düşünmezse... Müzikte belli bir felsefeleri yok. Sadece müzik yapmayı seviyorlar ve müziklerinden ödün vermeyi düşünmüyorlar.

26 Mart'taki ilk konserleri çok beğenilen ve olumlu eleştiriler alan "Mirage"ın elemanları ne yerli, ne de yabancı hiçbir topluluktan etkilenmediklerini her fırsatta tekrarlıyorlar.

Hard rock yapan grubun tüm parçaları İngilizce. Gerekçeleri ise rock'ın Amerika'da doğmuş olması. Rush, Deep Purple ve Yngwie Malmsteen dinleyen grup, özellikle sözleri dolayısıyla Bon Jovi'ye sempati duyuyor.

İşte, size genç grup "Mirage" hakkında bildiğimiz her şeyi anlattık. Haa, bir de tüm elemanlarının [illegible] için söylediği iki özellik var. Bunlardan bir tanesi Teoman'ın [illegible] ne kadar çalışkan becerememesi de gitardan gayda sesi çıkarması. İkincisi ise konserlerden sonra kendilerini kutlamaya gelen kızlara karşı çok alçakgönüllü davranması (!).

Yeşim Denizel
Fotoğraflar: [illegible] Erdur

EYLÜL YAĞMURU

İstersen, yalnız ol
Kuyudaki yalnız bir taş gibi.
Fakat yine de ürpermelisin
Bir yaprak kımıldasa bile.
Bütün yüzleri unutabilirsin
Tüm isimleri, tüm sıkıntıları...
Ama yine de öfkeyle ağlamalısın,
O eylül yağmurunu duyduğunda
Gece yaşadığı şehre ulaşıyor
Ölen bir güneşle.
Fakat ben seni hâlâ görüyorum
Artık yaşamasan da...

SEPTEMBER RAIN

If you want, be lonely
as a single rock in aborehole
But you have to stand on end
Whether a leaf shakes there.
You can forget all their faces
all their names, all their cares
But you have to weep with anger
When you hear September rain
Night approach the city I live in
with dying sun
But I could still see you
Even though you're not alive.

Mirage ile ilk röportaj.

bün ismi, Teo-manowar. Bu adı hiç beğenmiyorum ama n'apalım, kız bunu seçmiş. Fan kulübe gelen mektupların fotokopilerini getiriyor bana, asılları kendisinde. Ara sıra buluşuyoruz onunla, zaten en fazla dört beş mektup oluyor.

Ben kendi çapımda çok popüler biriyim artık, rock camiası dedikleri yerdeyim. Mirage, adı en çok geçen gruplardan biri. Zaman geçiyor, gelişiyoruz.

Ankara Rock City

İstanbul'da hiç rock çalan bar yok. Ankara ise öyle değil, bir sürü yerde canlı rock grupları sahne alıyor. Süleyman Bağcıoğlu, Gürbüz, Barlas Erinç, Alper filan... İstanbul'da rock müziğe açız. Cuma otobüsle Ankara'ya gidip, direkt barda alıyoruz soluğu. Program bitince otogara gidip otobüsle İstanbul'a dönüyoruz. Ankara'da arkadaşlar ediniyoruz zamanla. Arkadaşımız F.'nin annesi bazen evde olmuyor, onda kalıyoruz. Ben yine de hiç rahat edemiyorum onlarda. Evde sekiz-on kedi, iki de köpek var, huzursuzluktan ölüyorum onlarda kalınca.

I can't get noooo, sa-tis-fac-tion

İstanbul'da barlarda çalmak istiyoruz, ama hiçbir bar rock müzik istemiyor. Biz de daha yumuşak bir repertuar yapıyoruz. Yavuzların (Akyazıcı) caz çaldığı bir bar var, Bukalemun Bar, Bedri Baykam açmış. Bir deneme yapmak üzere anlaşıyoruz, diğer patron ve Bedri Baykam bizi dinliyorlar, bayıcı bayıcı şarkılar çalıyoruz. Sonra Bedri Baykam yanımıza geliyor, "Arkadaşlar" diyor, "iyi çalıyorsunuz ama ben barımda rock müzik çalınmasını istiyorum. Tanıdığınız var mı rock müzik yapan?" Atlıyorum hemen, "Olmaz mı abi?" diye haykırıyorum. "Biz rock'çıyız zaten." "Mesela Rolling Stones filan?" diyor, havalara sıçrıyorum. "Ben Rolling Stones'cuyum abi" diyorum. "Bir sürü parçaları ezberimde zaten." Bizimkiler Rolling Stones'u pek sevmiyorlar. Gürkan ve Sunay, Camel filan gibi, bayıcı moruk heriflerin müziklerini dinliyorlar. Ama artık güç bende! Patronlar da Rolling Stones istiyor! Çalmaya başlıyoruz barda haftada bir gece; Honky Tonk Women, Jumping Jack Flash, Angie ve diğerleri. Ortaköy'de bir barda Mick

Jagger'ım, ama koridor çok dar olduğundan müşteriler önümden geçerken mikrofonun ayağını arkaya almak zorunda kalıyorum. Sonra şarkıya devam ediyorum: *Jumpin' jack flash it's a gas, gas gaaasssssss*! Tam yırttık derken, barın komşularından gürültü şikâyetleri geliyor. Yine işsiziz.

> — Mirage'la başladığımızda hedeflerimiz ufaktı ama insanın hayalleri de kendi gibi çabucak büyüyor. Bir sürü konser verdik, çok iyi yorumlar aldık. Bu yorumları duydukça dünya çapında bir yıldız olacağımı bile zannetmeye başladım. Yıl 1987 idi... İnsan 19-20 yaşlarındayken başka şeyler düşünüyor. Sonra baktık ki aslında Türkiye'de bu işler kolay yürümüyor. Biz bir de İngilizce müzik yapmaya çalışıyorduk. Yurtdışına gitmeye niyetliydik. Ben de gidip eğitim gördüm ve Amerika'da bir gruba bile girdim. Fakat bir de elimizi kolumuzu bağlayan okul vardı. Mirage'dan ayrıldıktan sonra bir ara müziğe küstüm. Tek başıma gitar çalıp para kazanıyordum. Ama benim istediğim kendi parçalarımı yapmaktı. İnsanlar pek benimle ilgilenecek durumda değildi. Çünkü onlar en iyi ihtimalle "Aboneyim abone" parçasıyla ilgileniyordu ve benim parçalarımı hiç satmaz olarak görüyorlardı. **1998**

Zengin çocuğu

Güzel bir manitam var. Onunla Sarıyer-Eminönü otobüsündeyiz, sahilden gidiyoruz, o Bebek'te inecek, ben Arnavutköy'de. Arnavutköy'de bir barda ekstra çıkmış bana, provaya gidiyorum. Onunla oturduğumuz ikili koltukta arkadan gelen sesleri duyuyorum. Üç genç, saçlarımla ilgili konuşuyorlar, duyabilmemiz için seslerini yükseltmişler. Kalleş erkek replikleri! "Acaba hangi şampuanla yıkıyor, hıh, hıh, hıh, kız gibi" vs. Otobüs Bebek'e gelsin, kızdan kurtulayım diye saniyeleri sayıyorum, sevgilim kaşımın gözümün atışına şaşırıyor. Ona çizdiğim, hafif, vurdumduymaz "Teoman" resmine

uymuyor çabuk sinirlenebiliyor oluşum. Bebek durağında kız iniyor, ben anında heriflerin tepesine dikiliyorum. O en çok konuşan yılışığın göğsüne koyuyorum parmağımı, "Senle ben bir sonraki durakta ineceğiz, konuşacağız" diyorum. Şaşırıyorlar. İlk şaşkınlık sonrasında hep beraber bir şeyler söylüyorlar, diğerlerine dönüp "Siz karışmayın, benim işim onunla, biz de bir sonraki durakta inip konuşacağız" diyorum. Arkasına sihirli sözleri ekliyorum: "Teke tek, erkek erkeğe!" Tam o sırada başka yolcular da katılıyor konuşmaya, olaylara şahit olmuşlar, beni destekleyip, herifleri fırçalıyorlar. İki kadın cır cır ötüyor, beni savunuyor. "Kamuoyu" da arkamda! Vitesi yükseltip benim yılışığa yükleniyorum; ezdikçe eziyorum, suratımı suratının önüne getirip dişlerimin arasından sırıtarak, "Hadi gel, hadi gel inelim" diyorum sürekli. Bu "Ben Eminönü'ne gidiyorum, inemem" deyince sallıyorum; "Ben senin taksi paranı veririm" diyorum. Hiç ses çıkmıyor üçlüden. Uzun süre çıt çıkmıyor. Durağıma kadar tepelerinden ayrılmıyorum. Ben tam inerken, kapı açıldığında benim solucan birden bağırıyor bana: "Zengin çocuğusun tabii!" Bunu söylemeyecekti! "Zengin çocuğu olsam otobüste işim ne lan salak!" diye bağırıp kapı kapanmadan, hızla otobüsten iniyorum. Tir tir titriyorum.

Her müzisyene yardım eden, gençleri yetiştiren, konserler düzenleyen, canla başla çalışan bir büyüğümüz Sedat Sarıcı. İlk festivalimize onun sayesinde katılıyoruz Bursa'da. Şebnem Ferah ve Pentagram'ı ilk orada görüyorum. Bursalı rock grubu Banda.j'ı da. Çok iyiler. Şebo küçücük bir kız. Bizim gruptakiler "Şu kızın sesine bakın, inanılmaz" diyorlar onlar sahnedeyken. Minicik bir gerçek rock yıldızı seyrediyoruz.

Tayyare Sineması

Gürkanlar da Bursalı. Konser zamanı Gürkanların anneleri evde değiller, onlarda kalacağız. Konserden sonra kızlar kuliste benim yanıma gelip imza alıyor, biri biraz fazla samimi. Diğer kızlar sevimli sevimli konuşurken, bu kız montumun püsküllerini düğümlüyor birbirine ve bana soruyor: "Sonra buluşalım mı?" Onunla, anne babası uyuduktan, o da evden kaçtıktan sonra buluşuyoruz kapılarının

önünde. İlk groupie'imi alıp Gürkanların evine götürüyorum. Arabayı Gürkan kullanıyor. Eve gidince gerçekler ortaya çıkıyor: Kızın "kurt", benim "kuzu" olduğum gerçeği.

Ben Mirage ile sahnedeyken bir an bile durmuyorum, oradan oraya koşuyorum. Tanju pek beğenmiyor şovumun stilini, yavaş ve uzun hareketler yapmamın daha güzel olacağını söylüyor. Kollarını açıp gösteriyor; "Bak, şöyle yap" diyor. Dinlemiyorum, o uzun hareketleri de yapmıyorum, ben sahnede koşturmayı seviyorum.
Tanju'ya sahnede yeşil shetland kazağını giymemesini söylüyorum, "Ama gözlerimle uyumlu" diyor. Tanju'nun esprilerine bayılıyorum.
Ben sonradan şarkı sözü filan yazıyorum tek tük. Türkçe yazıyor, sözlükle İngilizceye çeviriyorum. "If you want, be lonely as a single rock in a..."

Mimar Sinan Sinema TV Enstitüsü'nün Balmumcu'da bir sineması var. Oraya gidiyorum sürekli; Vittorio de Sica haftası, Fellini'ler, Antonioni...

Eberhart Shultz vakası - 1989
Mirage'ın en hararetli günlerinde, bir arkadaşımızın yaşça bayaa büyük bi sevgilisi oluyor, Alman, uzun saçlı, zengin bir adam: Eberhart Shultz. Sonradan o adamın aslında yıllar önce Scorpions grubundan ayrılan Uli Jon Roth olduğu fısıldanıyor bize. Ama nedense bir giz bulutu yayıyor herkes bu konu hakkında. Büyük ve esrarengiz bir olayın içindeyiz! İnternet öncesi dönemlerde araştırma yapmak imkânsız olduğundan, bir Scorpions albümünün arka kapağındaki resme bakıp, "Evet ya, bu bizim Eberhart" diyor ama tam emin de olamıyoruz. Bize, menajerimiz olmak istediğini ve dünyada bir kariyer yapabileceğimizi söylüyor. İnanıyoruz, çok seviniyoruz. Menajerimiz, ecnebi olmasının yanı sıra, bir de eski günlerden bir rock yıldızı! Arada sırada Uli Roth olduğuna dair kısa bir şeyler söylüyor ama çabucak lafı değiştiriyor. Canlı müzik mekânlarına girdiğinde, herkes çok etkileniyor Alman menajerimizden. Patronlar birden bizi ciddiye almaya başlıyor. Eberhart'ın yeşil bir Mercedes'i bile var. İlk adam gibi arabaya onun sayesinde biniyoruz.

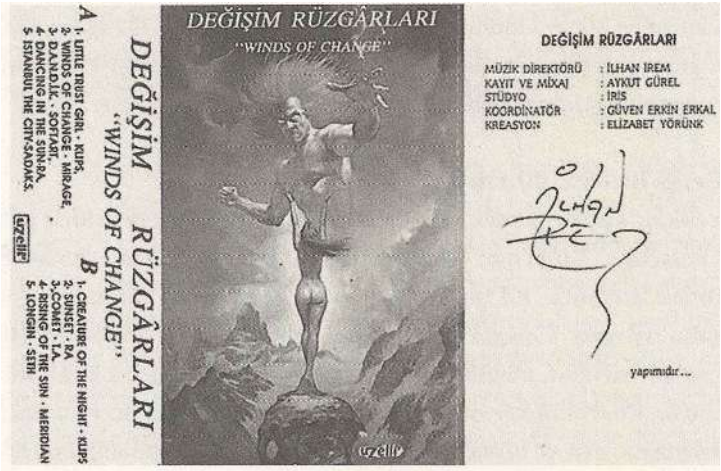
İlk paramızı da onun sayesinde kazanıyoruz. Yeşil Mercedes'iyle gidiyor, Etiler Wom'da bize iş ayarlıyor, gayet de iyi bir fiyat alıyor. Hiç böyle bir para görmemişiz. Sayesinde havamızdan geçilmiyor. Ama zaman geçiyor, işler değişiyor. Arada bize gözümüzü boyayan bir sürü sözler verip onları tutmuyor, ilişkimiz tavsıyor, moralimiz bozuluyor, bozuşarak ayrılıyoruz. Ayrılacağımız gün Gürkan ona, Uli Roth olduğu konusunda yalancı olduğunu söylüyor. Eberhart bozuluyor, "İnanmazsanız inanmayın, ben oyum" tavırları yapıyor. Ben de Eberhart'tan satın aldığım, parasını henüz ödemediğim süet püsküllü montun üstüne yatıyorum. Benden montun parasını isteyince, ben de önceden bize söz verdiği maaşı ödemesini söylüyorum. Susuyor.

Eberhart gidiyor, mont bende kalıyor.

İstanbul'dan katılarak Bursalılar'a tam bir show sergileyen Mirage, özellikle ilginç giysileriyle ve yorumuyla oldukça iddialıydı. Mirage, Alman olan manejeriyle böyle poz verdi objektifimize.

Sol arkamda Eberhart, ben ve püsküllü montum.

Değişim Rüzgârları

İlhan İrem, genç rock'çılara kol kanat geriyor. Bir proje oluşturmuş, grupları çağırıyor ve bizleri bir albümde toplayacağını söylüyor. Çok içten biri. Güven Erkin Erkal onun yardımcısı olarak, en az bizler kadar tıfıl o zamanlar. Stüdyoda da Aykut Gürel her şeyi organize edip, bizim gibi kayıt konusunda zırcahil çocukları yönetiyor. Sayelerinde Mirage'ın ilk profesyonel kaydını yapıyoruz, gitaristimiz Tanju'nun "Winds of Change" adlı şarkısı. (Scorpions'ın –yine o grup– aynı adlı eserinden yıllar önce.) İlhan İrem albümün ismini, bizim şarkının ismi olarak teklif ediyor. Bu albüme çok uyduğunu söylüyor. Gruplar arası toplantıda, başka gruplardan birileri, "Hayır, bizim şarkının ismi de güzel" falan diyorlar. Biraz sonra İlhan İrem beni çağırıyor yanına, kulağıma, "Ben albümün ismini 'Değişim Rüzgârları' koyacağım" diyor. "Kimseye söyleme."

Daha sonra TRT şarkının video klibini çekiyor. Ben rol icabı kız arkadaşımla beraber motosiklette gidiyorum. Serdar Karaoğlu (şu anda MFÖ grubunun menajeri) bize klip için motosikletini ödünç vermenin dışında dublörlüğümü de üstleniyor. Sıskacık ben, bir sahne sonra motorda irileşiyorum Serdar'ın dublörlüğünde. Boğaziçi Üniversitesi'nde çekilen klip televizyonda da sadece bir kere oynuyor.

Mirage Bodrum çıkarması – 1989

Çocuklarla *cover* çalmak ve para kazanmak istiyoruz. Bodrum'a gidip iş bulacağız. Tanju'nun sevgilisi var, ondan ayrı kalmak, Bodrum'a gelmek istemiyor, biz de Serdar Öztop'a soruyoruz, "Tamam" diyor. Bütün eşyaları Topkapı'dan uyduruk bir firmanın otobüsüne yüklüyoruz, davullar, ampliler vs. Çok eşyamız var, muavin biraz surat yapıyor. Bodrum'a varınca, bir pansiyona yerleşip hemen iş aramaya başlıyoruz. Ben ve Sunay bu tür konuşmalarda iyi olmadığımız için, hep Gürkan ve Serdar konuşuyor. Barlara girip, "Merhaba, biz bir grubuz, canlı müzik yapmak istiyoruz" diyoruz. Her yerden reddediliyoruz. Moralimiz bozuluyor. Tam pes edecekken, sahildeki bir bilardocu kabul ediyor bizi. Çalacağımız yer, üstü branda, yanları açık, Bodrum merkezde bir bilardo salonu. Çalmaya başlıyoruz ve insanlar geliyorlar müziğimize. Ama anında yan otellerden gürültü şikâyetleri de gelmeye başlıyor. Üçüncü günümüzde, biz çalarken yan otelin terasından bir plaj şemsiyesi atıyorlar tepemizdeki brandaya ve iş bitiyor. Yine işsiziz. "Beceremeyeceğiz herhalde" diyoruz.

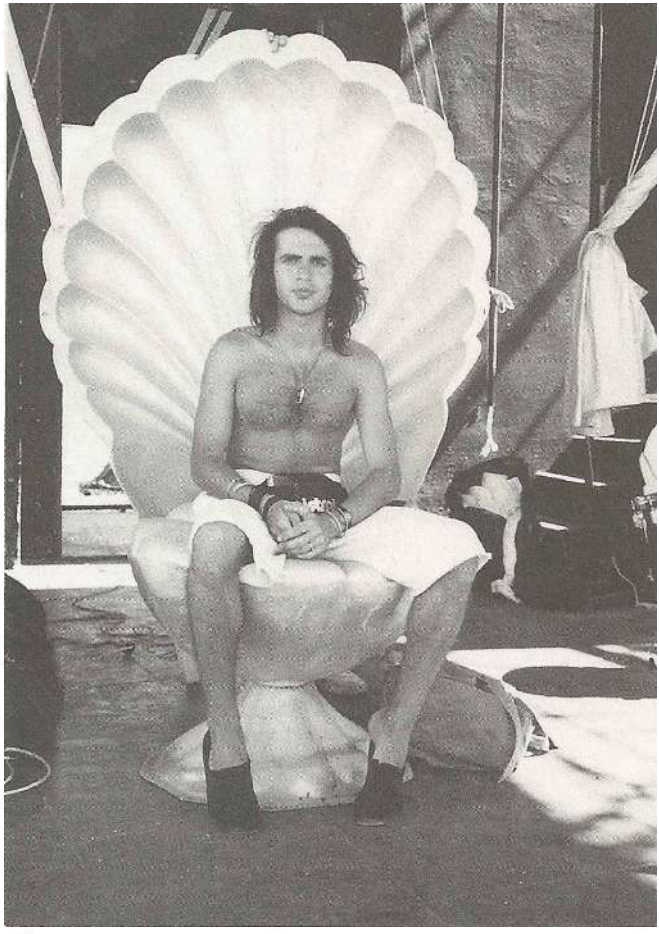
Gece İpanema Bar'a gidiyoruz, keyifsiz keyifsiz otururken, Murat Net geliyor, neler olduğunu soruyor. "Ben Halikarnas'ın DJ'ini tanıyorum, orada çalabiliriz, ben bir konuşayım" deyip gidiyor. İmkânsız bir şey aklındaki Murat Net'in, ciddiye bile almıyoruz. Halikarnas, Bodrum'un en popüler yeri, bizim daha oraya girecek paramız bile yok. Ayrıca, Murat Net de zaten, iyi bir gitarist olmasına rağmen, delinin teki. Her yerde bela çıkaran, konserlerde seyircinin üstüne filan atlayan, bir soloya başlayınca susamayan tiplerden. Birazdan geliyor, işi ayarladığını, patronların yarın bizi seyredip karar verecekleri-ni söylüyor. Şaşkınlıktan bayılacağız.

Biz ertesi gün çıkıp çalıyoruz, patron bizi kabul ettiğini, günde on-on beş dakikalık bir şov istediğini söylüyor, alacağımız parayı belirtiyor. Şapkamız uçuyor, inanamıyoruz yevmiyemizin çokluğuna. Sonraki gün geldiğimizde patron şartları kendi kendine değiştirmiş, söz verdiği paranın üçte birini vereceğini, bahsettiği otelde kalışı da vermeyeceğini söylüyor. Hemen onu da kabul ediyoruz.

Programımız başlıyor, gecede üç şarkı çalıyoruz: "Smoke on The Water"-Deep Purple; "Give Me All Your Love Tonight"-Whitesnake ve "You Give Love a Bad Name"-Bon Jovi. Müşteriler ne yaptığımızı pek anlamıyor, perde açılıp bizler sahneye çıkınca, pist anında boşalıyor, herkes geriye çekilip bizleri seyretmeye başlıyor. Sanki sıkılıyorlar gibi. Arada bir, 15-16 yaşında birkaç genç Iron Maiden tişörtleriyle filan ön tarafa geliyorlar. Halikarnas'ın programında önce İngiliz dansçı kızlar var, ardından "Erkan Serçe" adında bir zenne göbek atıyor, ondan sonra da biz çıkıyoruz. Çok memnunuz halimizden. Halikarnas'ta çalıyoruz! Rock müzik müşterilerin aradığı şey olmasa da.

Murat Pazar'la birlikte Halikarnas'ta.

Halikarnas'ta dansçı kızların inci dekoruyla.

Daha ilk gün Murat Net su koyvermeye başlıyor. Çok sarhoş geliyor her programa, mahvediyor her şeyi. Ben artık dayanamayıp ona uyarı yapıyorum, bir daha sarhoş gelmemesini söylüyorum. Murat Net çok hak veriyor bize, "Bir daha alkol yok" diyor. Aynı gece her zamankinden daha sarhoş ve yanında punk bir İngiliz kızla sarmaş dolaş geliyor programa. Biz ona çıkışınca, "Ben ayığım lan, bakın!" deyip boynunda gitarıyla kendi etrafında dönmeye başlıyor ve dengesini kaybedip bir duvara çarpıyor, darmadağın oluyor.
Ertesi gün hemen Murat Pazar'ı arayıp Murat Net'i attığımızı, Bodrum'a gelinesini, beraber Halikarnas'ta çalacağımızı söylüyorum. İşi ayarlayan herif sepetlenmiş oluyor.

Daha işin başında farenjitim azıyor, herkes eğlenirken ben bütün çaldığımız süre boyunca dikkatli olınak zorunda kalıyorum. Sesim pek iyi çıkmıyor.

Kaldığımız Levent Pansiyon'da kesin bir kural var: Kız atmak yasak! Türlü türlü numaralar çekiyoruz bu yüzden. Birkaç gün sonra, yan odalarda sürekli kalan gay arkadaşlarla tanışıyoruz, bir yerlerde şov yapıyorlar, iyi çocuklar, aynı kız gibi tipleri, bayaa kırıtıklar. Pansiyona kız getirdiğimizde ertesi gün bunların yanına veriyoruz, onlar kızlarla birlikte pansiyondan çıkıyorlar, pansiyoncu nasıl olsa bizim gay'lerin kız attıklarını düşünmez diye artık rahatız.
Bir gün bunlar ayılıp bayılıyor, bağrışıyorlar pansiyonun mutfağında. Bizim pansiyoncu bunları takip etmiş, görmüş kızları, bizi anlamamış ama bunları sepetlemiş. Hüzünle uğurluyoruz arkadaşlarımızı. Bizim iş de zora giriyor artık, gece hayatımız için önemli bir kriz bu konu.
Bodrum'da akşamüstleri bütün müzisyenler, rock'çılar Raşit'in kahvede buluşuyoruz. Geniş bir grubuz. Gür Akad, Alper Erinç ve daha bir sürü müzisyen. Hep aynı geyikler...

Tayfun diye bir arkadaşımız var, hem gitar çalıyor hem bir dericide çalışıyor. Her gün aynı montu deniyorum orada, sezon sonu almak üzere. "İstersen şimdi al" diyor, "sezon sonu ödersin." Artık her geceki kostümüm de belli oluyor. Yırtık pantolon, çıplak tene giyilen deri motosiklet montu ve kovboy çizmeleri. Ağustos sıcağında!

Bu sefer Pazar ebeleniyor, manitayla yakalanıyor pansiyona girerken, sepetleniyor, başka pansiyondayız artık. Bunun girişi daha iyi, pansiyoncuyla karşılaşmadan odaya gidebiliyorsun kolayca.

Patronlar bir gün programımızı bitirmeye karar verdiklerini söylüyorlar, "Seneye görüşelim" diyorlar. Artık İstanbul'a döneceğiz. Fakat bir şey oluyor, bütün sezon gördüğümde şapkamın uçtuğu Alman kızla tanışıp sevgili oluyoruz Halikarnas'ı bıraktığımız gece. Hayır, şimdi dönemem! Tercan da benim kızın teyzesiyle sevgili oluyor. Montun parasını ödediğim için artık param da yok. Azmakbaşı'nda otellerin sahile koyduğu şezlonglarda uyumaya başlıyorum. Her gece bir metre ötemde bir sürü köpek, uzun uzun kavga ediyor. Montumu üstüme örtüp tırsa tırsa uyuyorum. Şezlonglar olmazsa mendirekte yatıyorum. Sabah 7.00'de güneş mahvederek uyandırıyor beni. İçkiyi de bakkaldan alıp sıcak sıcak içiyorum geceleri. Böğğğ.

Mirage ve çıplak tene deri ceket.

Sevgilimle romantik saatler yaşayacağım saatlerde, Alper Erinç'ten pansiyonunun anahtarını alıyorum. Alper gece döndüğünde, kızla beni uyandırıyor, ben kızı kaldığı yere götürüyorum, sonra da plajdaki şezlonguma gidiyorum. Kızlar, nedense bizi hiç otellerine davet etmiyorlar. Bir şeylerden şüpheleniyorum ama dert de etmiyorum. Gündüz yine pansiyonlu arkadaşlarımdan anahtar alıp, duş yapıp, biraz uyukluyorum odalarında.

Alperler çalmak üzere İpanema ile anlaşıyorlar. Barlas, Marmaris'te; o gelecek, çalmaya başlayacaklar. Bizimkiler bekleyip duruyor. Barlas'tan Marmaris'te keyfinin yerinde olduğu, Bodrum'a gelmeyeceği haberi gelince, ibreler bana dönüyor ama ben çalmak istemiyorum, çok hazırlıksız bir grupları var ve çok tembeller. Yine de dönüş otobüs paramı kazanmak için sadece bir gece çalacağımı söylüyorum. Başlıyoruz, çok kötü çalıyoruz ama müşteriler çok eğleniyor.

Ertesi akşam otobüsteyim. Hiç param yok, elimde kalan tek şey –genelde olduğu gibi– bir mont sadece.

The Scorpions

A.O. ile tanışıyorum, harika bir şarkıcı. Benim gibi sokak şarkıcısı değil, konservatuvarlı. Bir gün arıyor. Yurtdışında bir yarışma varmış, bir kız, bir de erkekten oluşacakmış şarkıcılar. Figen Çakmak –uluslararası yarışmalarda çok etkin biri– ve Melih Kibar'ın ortak şarkısıyla yarışmaya katılacaklarmış. Melih Kibar'ın stüdyoda buluşuyoruz. Bir sürü genç var, aramızdan seçecekler şarkıcıyı. Melih Kibar içeri giriyor, ilk çocuğa "Senin burcun ne?" diyor. Çocuk söylüyor, yanındaki kıza dönüyor Melih Kibar, "Senin burcun?" diyor. Böyle devam ediyor tanışma faslı. Sıra bana gelince o soruyu sormuyor; "Sen akrep misin?" diyor. Şaşırıyorum. "Evet" diyorum. Devam ediyor diğer adaylara sormaya. Sonra bizleri denemeye sokuyorlar.

A.O. arıyor birkaç gün sonra, ikimiz seçilmişiz. Stüdyodayım. Melih Kibar'ı pek beğeniyorum, zehir gibi bir zekâsı var. Kayda giriyoruz. A.O. bir şey rica ediyor, o okurken okuma odasında ben de olacakmışım. Bana bakarak söylerse daha iyi söyleyecekmiş şarkıyı,

daha duygulu olacakmış kayıt. Kayıt sonrası Figen Hanım koreografiyi söylüyor. Bir gül ile çıkıp, dizlerimin üzerine çöküp, A.O.'ya verecekmişim gülü yarışma esnasında. "Ben yapamam, öyle gül mül veremem" diyorum. Üzerinde çok durulmuyor, yurtdışına gideceğiz...

Zaman geçiyor... Bodrum'da çalıyorum. A.O. arıyor, provaların başladığını söylüyor. Ben sezon kapanmadan gelemeyeceğimi, burada para kazandığımı söylüyorum. Sepetlenmiş oluyorum böylece projeden. A.O. bana Melih Kibar'ın söylediği şeyi iletiyor. Benim için, "Teoman da Gür (Akad) gibi serserinin teki" demiş.

Matah bir şey

Gece 02.00 de, Taksim Night Park kulübünden, biraz önce tanıştığım kız arkadaşımla (!) eve gidiyoruz, Yeniköy'e, anne evime. Murat Özturan arabayı kullanıyor. Çevirme oluyor, polisle Murat'ın konuşmaları uzayınca dışarı çıkıyorum olayı halledecekmiş gibi. Alkol cesareti! Kız da iniyor. Polis şaşırıyor bizi görünce, sonra kahkahalar atıyor. Bir türlü bitmiyor adamın gülmesi, iki büklüm oluyor. Bir bakıyorum arabadaki yansımama; saçım başım beş saatlik eğlence maratonundan birbirine girmiş, üzerimdeki gömlek yırtılmış; kendinden parça parça pantolonum ve çizmelerimle filan, komik bir canavara benziyorum. Yanımdaki kız da az değil; saçları o kadar kabarık ki, koca bir top sanki. Mini etek, bir metrelik upuzun çizmeler ve kocaman topuklar... Polis bırakıyor bizi.

Sabah salondan gelen konuşmalara uyanıyorum, annemi yol tarif ederken duyuyorum. "Bak kızım" diyor, "eğer Taksim minibüsüne binersen, Beşiktaş'ta inersin, ordan gidersin. Yok otobüsle gitmek istersen..." Birazdan kalkıyorum, annem kahvaltıyı hazırlamış, beraber ediyoruz. Annem uzun süre sessiz duruyor, sonra "Pek de matah bir şey değilmiş" diyor.

Annem çapkınlıklarımdan şikâyet edince hep aynı şeyi söyleyip kurtuluyorum. "Ama anne" diyorum, "ya homo olsaydım, daha mı iyiydi?" Annem hemen telaşlanıyor, "Aman Allah korusun, cık, cık, cık" deyip tahtaya vuruyor. Konu bitiyor.

AKM'nin sinemasında John Cassavetes'in *Love Streams* (*Aşk Irmakları*) filmini seyrediyorum. John Cassavetes bir daha aklımdan çıkmayacak.

1990, Londra

Londra'ya gidip kalacağız altı ay. Benim kız arkadaşım N. oraya okumaya gidecek. Bursa festivallerinden Sedat Abi (Sarıcı) orada, bize yardım edecek. Tercan da gelecek. Biraz para biriktirdim; niyetim, rock vokal dersleri almak. Klasik şan tekniklerini biraz çalıştım Türkiye'de ama başka türlü söylemek istiyorum artık. Okulda kaydımı donduruyorum. Önce gidip Sedat Abilerle kalacağım –bir sürü herif, haftalık adam başı 30 pound'a–, sonra sevgilim gelince onunla yaşayacağım.

Tottenham Court Road'da bir rock partisi çıkışı Tercan'layız. Gece otobüsüne binip türlü çilelerle evimize ulaşacağız. Şansa bak, fıstıklar var kuyrukta, önümüzde. Manitalara bulaşıyoruz, anla-

Tercan ve ben Marquee Club'da.

şıyoruz, bize gidip eğleneceğiz. Sabah mutfaktayız. Küçücük mutfak tıka basa insan dolu. Meğer boşanmış arkadaşımız klavyeci Zeynel'in çocuğunu alma günüymüş. Çocuk kahvaltı ederken, bizim jartiyerli, gotik makyajlı, vampirella kızlar kendi evlerine nasıl gideceklerini konuşuyorlar car car, yüksek sesle. Çocuk çok şaşkın, kızlara bakıp duruyor ürkek ürkek. Ben lafı değiştireyim diye, derslerini filan soruyorum çocuğa. Zaten utanıyorum çocuktan kızlar yüzünden.

Bekârlık hayatım çok kısa sürüyor, sevgilim geliyor.

Melody Maker'dan vokal koçlarının telefonlarını buluyorum, teker teker denemeye başlıyorum. Genelde fos çıkıyorlar; benim zaten bildiğim diyafram kullanımı, vibrato gibi şeyler öğrettikleri.

Jubilee Cafe

Sedat Abi bana iş buluyor. London Bridge'de minicik bir lokanta. Taş çatlasa 30 metrekare. Londra halinin içinde. Hamallar ve halde çalışan diğer insanlar geliyor lokantamıza. Sadece erkekler. Patronum, Ali Abi. Her işi yapıyorum orada. Bulaşık en sevdiğim. Haftada altı gün. İki müşteriden nefret ediyorum. İlki, sürekli burnunu karıştıran İskoç dallama. Kırmızı bir suratı var. Masasını toplarken elime peçete alıyorum tabağı tutmamak için. Bir de halde çalışan yaşlı, aksi, zengin bir patron var nefret ettiğim. Zaten o da benden nefret ediyor, kalp kalbe karşı. Bana herkesin duyacağı şekilde bağırarak siparişini veriyor; "Kahve istiyorum" diyor. "Ama sen değil, Ali yapacak."

İğrenç adamın kızı da onunla birlikte çalışıyor halde, tek kadın müşterimiz. İriyarı, erkeksi bir kız. Bana hafiften asılıyor; bazen kıyafetlerimden bir objeyi seçerek bana kur yapıyor; "Ay ne kadar güzel saat" diyor. "Yakından bakabilir miyim?" Kolumdaki saati evirip çeviriyor.

Bir gün çok güzel üç dört kız geliyor dükkâna. Bir mucize olmalı! Heyecandan aklımı kaçırmak üzereyim. Herhalde buralarda bir ofiste filan çalışıyorlar, diye düşünüyorum. Suratıma bile bakmıyorlar siparişleri verirken. Olsun, çok mutluyum. Ama bir daha gelmiyorlar. Bizim ayılara kalıyorum.

Ali Abi'nin pek takdir edilmeyecek bir huyu var. Yemek hazırlarken yere düşen şeyleri çaktırmadan tabağa koyuyor. Yumurtayı bile. Yumurtanın üzerinde toz kalırsa, oraya fasulyeyi döküyor İngiliz kahvaltısı hazırlarken. Hiç hoşuma gitmiyor yaptığı. Bir gün tabağı hazırlarken domuz sosisini yere düşürüyor, sosis zıplaya zıplaya benim ayaklarıma kadar geliyor. Ali Abi'den birkaç metre uzaktayım. Anında şutu çekiyorum domuz sosisine, Ali Abi'nin ayaklarının dibine gidiyor, o da sosisi alıp tabağa koyuyor, herife servis ediyor sosisi. Ama sonra yanıma gelip, "O kadar da değil" diyor.

İlk kez bir kız arkadaşımla yaşıyorum. Zorunlu sadakatten ölmek üzereyim.

Yetişkinler için kurslar var Londra'da. Ya bedava ya da çok ucuz. Devlet destekliyor. Westminster College'da "şarkı yazımı" vs. gibi kurslar alıyorum. İşten sonra o kurslardayım. Pek iyi değiller ama hiç yoktan iyidir. Sınıftaki herkesten iyiyim zaten.
Tercan ile çarşambaları rock çalan yerlere gidiyoruz. Konserlerde seyircileri görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Hatta sanatçılar bile beni hayal kırıklığına uğratıyorlar. Artık heavy metal bana çok uzak bir tür. Bu estetik değil aradığım.
Müzik metotları alıyorum, ritim gitar, arpej, armonika çalışıyorum eve gelince. Ayrıca bir vokal metodum var. Kasetiyle çalışıyorum sürekli.

INXS grubuna bayılıyorum. "X" albümleri mükemmel. Müzik zevkim değişiyor. INXS'in konserine gidiyorum. Michael Hutchence harika. Artık, beğendiğim şarkıcılar çok bağırıp çağıran şarkıcılar değil. Heavy metaldeki adamlar hep kızgın duruyorlar. Ben öyle biri değilim. Makul biriyim. Michael Hutchence gibi hoş biri olmak istiyorum, kaba biri gibi gözükmek istemiyorum.

Sonunda beğendiğim bir vokal hocası buluyorum. Çok pahalı ama alıyorum dersi. Rafe adında, Zenci, iriyarı bir soul şarkıcısı. Benim klasik şan tekniğiyle söyleyişimi beğenmiyor. Neler yapacağımı, vücudumu nasıl kullanacağımı gösteriyor. "Careless Whisper"

şarkısını çalıştırıyor bana. Hangi kelimelerden sonra nefes alacağımı işaretliyor, şarkının sözlerinin yazılı olduğu kâğıt üzerinde.

Annemi çok özlüyorum. Sokaklardaki yaşlıları görünce, hep onu düşünüyorum, duygulanıyorum. Öleceğim onu özlemekten. Dönüş zamanı bütün paramla alışveriş yapıyorum. 230 pound'a bir reverb aleti alıyorum kendime; Alesis. Bir Washburn akustik gitar. Bir de çok güzel süet bir ayakkabı.

İstanbul'a döner dönmez parasız kaldığımdan gitarı aldığım fiyata satıyorum. Ogün (Sanlısoy) alıyor gitarımı. Murat Başak çok tatlı ve zevkli bir arkadaşım, akademide okuyor; kıyafete, ilginç objelere obsesiflik derecesinde düşkün. Ayağımdaki süet ayakkabıyı görünce neredeyse zıplıyor. "Sat onu bana" diye yalvarıyor. Ayakkabıya bayıldığımı, hayatta satmayacağımı söylüyorum. "Çok para vercem, kandırcam seni" diyor. Düşünüyorum. "Ne kadar verirsin?" diyorum. Dönüşte okulda orta kantinin girişindeki müzik panosuna ilanımı asıyorum: "Vokal dersleri verilir." Öğrencilerim oluyor. Onlara İngiltere'de öğrendiğim şeyleri öğretiyorum, para kazanıyorum.

Mirage gittikçe gelişiyor müzikal olarak. Klavyecimiz Ender Avusturya'ya gidince, başka müzisyenler ekleniyor gruba; klavyeciler, birkaç ikinci gitar –mesela Volkan Başaran– girip çıkıyor. Popüleriz. Dergiler rock gruplarıyla söyleşiler yapıyorlar; bir gün, rock gruplarından temsilciler toplanmışız, "Türkçe rock olur mu, olmaz mı?"yı tartışıyoruz. Mavi Sakal'dan Murat Tümer; müziğin anadilde yapılması gerekliliğinden bahsediyor. Ben karşı kamptayım; "Rock müzik İngilizce yapılmalı" diyorum. Çok da eminim fikrimin doğru olduğundan. Murat Tümer soruyor: "Yani siz sevgilinize 'I love you' der misiniz?" Almancı bir rock'çı çocuk atılıyor: "Derim valla."

Bodrum'da altı yıl boyunca her sene çalışıyorum, Beyaz Ev Bar'da. Okul biter bitmez soluğu orada alıyorum, yazlık repertuarımı, kıştan hazırladığım için müzik çalışmıyorum hiç yazları, sadece sahneye çıkıyorum.

Asıl işim çapkınlık.

Zaten işim nedeniyle popülerim. Yavuz Çetin ile Tanju Eksek, ben bitirdikten sonra çalmaya başlıyorlar. Barda geceyi götüren asıl müzisyenler onlar, uzun saatler boyunca çalışıyorlar. Benim işim saat 21.00'de başlıyor. Pencerenin önündeyim; yoldan geçenlerin görebileceği şekilde, yumuşak yumuşak, tek akustikli şarkılar çalıyorum. Başladığımda bar boş oluyor. Genelde çiftler ve ikili, üçlü çıtır kızlar gelip dinliyorlar. Erkeklere değil zaten müziğim, onlar elektrogitar solo filan seviyorlar. Turist kızların saçlarında daha şampuan kokuları varken, saat 22.30'da benim bardaki görevim bitmiş, eğlencem başlamış oluyor. Gündüzleri hiç kendimi yormuyorum, koyun solunda bir iskelede bütün gün kitap okuyorum. Arkadaşlarımla takılmıyorum, gündüzleri tek başımayım, tabii ki denize falan girmiyorum. Gece, aynı rutine devam. Ekstra çıkarsa, daha da erken saat için, bazen yemek müziği yapıyorum otellerde.

Bodrum hâkimi.

Bodrum'da teori müzik çalışıyorum bir dönem, şarkı formlarını filan inceliyorum. Berklee armoni kitabının Türkçeye çevrilmiş egzersiz kitabını çalışıyorum. Armoni çalışırken şaşırıp "Meğer her şey matematikmiş" diyorum. Ara sıra "yazar" havalarına giriyorum. Üstten üstten bakan, hesapta "kendinin farkında", Kundera, Nabokov özentisi roman taslakları çiziktiriyorum.

> — Boş mekânda sahne almanın, programa başlamanın şöyle zorlukları olur: Dışarıdan şarkılarımdan etkilenen bir çift, koşa koşa merdivenlerden yukarı çıkıyor, kapıdan içeri giriyor ve barın boş olduğunu görünce büyük bir hayal kırıklığına uğruyor. Hayır! Onların bu tatilde aradığı şey, garsonların ortalıkta bomboş suratlarla gezindiği, müşterisiz bir şarkıcının çaldığı, sinek avlayan bir bar değil. Ama garson yakaladı bile onları. Ayrıca, o sırada siz şarkıyı söylüyorsunuz ama gelen çiftle de göz göze geldiniz. Çiftin üzerinde iki baskı var artık: garsonun baskısı ve size ayıp ettiklerinin vicdani baskısı. Peki nasıl gidecekler buradan? Yufka yürekli çift oturur, sizi dinler, saygı gösterir, şarkı sonlarında alkışlar. O kadar yufka yürekli olmayanlar, "biz biraz dolaşıp tekrar geleceğiz" vücut hareketlerini yaparlar. Bazıları da boş barı görünce, direkt uzar, hiç ikiletmez.

Ortalıklarda gezip gezip yine Beyaz Ev'e dönüyorum gecelerin sonunda. Tanju ile Yavuz hâlâ çalıyor oluyorlar, ben de kafası kıyak konukları oluyorum sık sık; şarkı söyleyip armonika filan çalıyorum onlarla.

Bir gece geç vakitte, sahne sıkışık, Tanju'nun dizine oturup armonika çalıyorum çalıyorum ve seyircilerin önünde, Tanju'nun kucağında sızıyorum.

Eralp ve Taygun asıl hovarda grubum. Taygun, Manisalı, yakışıklı, harika bir ses tonu olan bir kaptan. Bizden büyük. Bir sürü

çok güzel hikâyesi var ve onları o güzel ses tonuyla ballandıra ballandıra anlatıyor. Kızlara "Prenses" diye hitap ediyor. Tam bir centilmen gibi davranıyor kadınlara. Bizlere bir kızı veya onunla macerasını anlatacaksa, gemicilik terminolojisi kullanıyor: "Güverteler... denizi yarıp gelmeler... demir atma/demir alma... küpeşte... kızın makine dairesi" vs.

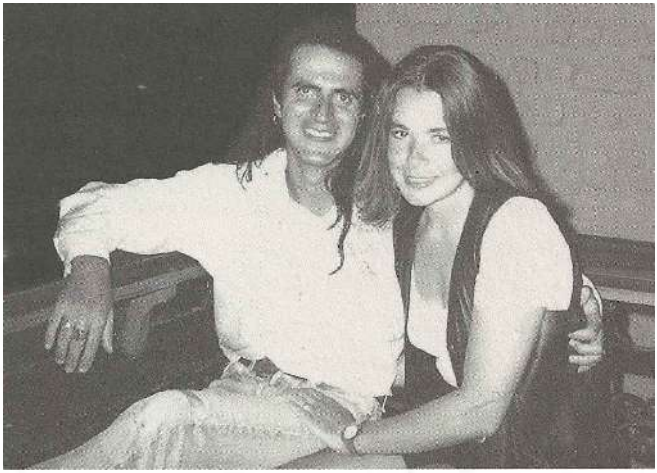
Programım bittikten sonra Taygun ile buluşuyorum. Biraz muhabbetten sonra, her zaman yaptığı şeyi yapıyor; "Teo" diyor, "hadi!" Belinde bir köstekli saat zinciri var, zincire de tutturulmuş bir mavi boncuk. Önce kalçalarını dans ettiriyor, mavi boncuk zincirinde sallanınca, o güzel sesiyle her zamanki şarkımıza başlıyor; "Maaa-vii boncuuuk kimdeyseeee..." Ben tamamlıyorum; "Beniiiim gönlüüüüüm ondaaaaaadır." Şarkı ritüelimiz bitince gecelere akıyoruz, kızlarla konuşuyoruz, eğer kızları beğenmemişse, kulağıma eğiliyor; "Teo bu kızlar çok patates, hadi başka yere gidelim" diyor, kızlardan kibarca özürler diliyor, önemli bir işimiz olduğunu söylüyoruz onlara. Sonra da kızları ekiyor, "patates" olmayan kızlara doğru yelken açıyoruz.

Yıllar sonra, artık ünlüyken, Bodrum Kalesi'nde konserden sonra arkadaşlarıma yanımdaki Taygun'u şöyle tanıtıyorum: "İşte bana serseriliği öğreten adam."

Taygun'un bir hikâyesi var. Sürekli anlattırıyorum ona. Yıllar boyunca sürekli hatırlayacağım bir hikâye bu. Manisalı, sonradan delirmiş bir kamyon şoförü. Kamyoncu Ali. (*Balans ve Manevra* filmime giriyor hikâye.)

Arkadaş ihaneti

Tanju Eksek ve Taygun Bodrum'da herkesin sevdiği, saydığı insanlar. Onlar yakın arkadaşlarım diye, bana da Bodrum yerlisi muamelesi yapıyor gerçek yerliler. Öyle olmasa, bazıları için tam sopalık adamım. Erkek kıskançlığı rahat vermez. Tanju ile Taygun sayesinde yırtıyorum.

Yağız Türk genci turist kızlarla!

Eralp ile Gümbet'teyiz. Bütün sahil topless kızlarla dolu. O yılların dünyası şu anki kadar muhafazakâr değil, eğer bikinisinin üstünü giymiş bir kız varsa, garip biri olduğunu düşünüyoruz onun. Eralp uçsuz bucaksız kız yığınını gösteriyor, sırf göğüslerinden hangi kızın Hollandalı olduğunu bilebileceğini söylüyor. Göğüs uçlarının sütlü kahve tonundan anlıyormuş.

Tanju Eksek ve ben iki turist kızla dolaşıyoruz gece, yeni tanışmışız onlarla, benimkine bayılmışım hemen. Ertesi gün İstanbul'a dönmek zorunda olduğum için çok sabırsızım; "Bu gece oldu, oldu!" diyorum. Tanju ise nasıl olsa Bodrum'da kalıyor diye artizlik yapıyor kendi kızına. "Aklım sekste değil, daha derin şeylerde" ayakları yapıyor. Sanki ortaokul talebesi. Ben Tanju'ya "Hadi abi, hadi abi ya!" diyorum, bu tınmıyor, ortada erotizmden eser yok, "love story" oynuyor sinemada. Tanju hafif takılınca, vitesi yükseltemiyorum benim kıza

karşı bir türlü, bir de, bu üçü aralarında havadan sudan konuşuyorlar. Saniyeleri sayıyorum... "Hadi ya" diyorum Tanju'ya, "evli evine, köylü köyüne." Tanju kıza karşı yapacağı taktiği birkaç güne yaydı diye beni iplemiyor. Kafamda kovboy şapkaları, kocaman halka küpeler filan var, artizliğim yerinde ama hırs küpüyüm. Biraz sonra Tanju'yla manitası el ele, yüz yüze konuşuyorlar. Allahım, yoksa ayrılıyor muyuz? Hayıııırrrrrrrrr!
Evet, kızlar bize veda ediyor, gidiyorlar. Ben Tanju'ya bağırmaya başlıyorum, saydırıyorum, hızımı alamıyorum, şapkamı yere çalıp üstünde tepiniyorum, sesim ağlamaklı çıkıyor, susmak bilmiyorum. Tanju sonra o kızla evlenip çocuk yaptığı için bu büyük ihaneti affetmek zorunda kalıyorum.
(Yirmi küsur yıl sonra, Tanju'yla her görüştüğümüzde, yanımızdaki birilerine anlatıyor bu hikâyeyi hâlâ, taklidimi yapıyor şapkamın üstünde tepinişimin, bağırıp çağırmamın...)

Eğer bara gelen bir kız grubu, ertesi gün de barda yerini almış, beni seyrediyorsa neler olacağını biliyorum. Dün geceki programımdan bu ana kadar geçen sürede, içlerinden biri benim onun "yaz aşkı" olmama karar vermiş oluyor. Yanlarına gidip, hangisinin "yaz aşkı" olduğumu anlıyorum. Zaten diğer kızlar da benim "yaz aşkım"ı öne çıkarmak için ortak çalışıyorlar. Kız grubu değil, bir müesseseler. Bir formülüm var. O senenin en büyük "hit parçası" sihirli değneğim. Kimse yokken barda o şarkıya başlıyorum, birkaç masa dolana kadar şarkıyı bitirmiyorum, 15-20 dakika bazen. Sonra diğer şarkılar. Ama o şarkıyla arakladığım kişileri kesiyorum. Bardan gittikleri anda aynı şarkıya tekrar başlayıp birkaç masa daha dolduruyorum.

Eralp'le organizeyiz. Babasının station arabasının arka bölümünde hasırlarımız var. Turist kızlara gecenin sonunda soruyoruz: "Antik tiyatroya gidelim mi?" Genelde fikir hoşlarına gidiyor (antik tiyatro sözünün onlara romantik geldiğini düşünüyorum. Mesela "Bana gidelim mi?" gibi bir soru değil). Arabayı park edip bagajdan hasırlarımızı alıyoruz koltukaltlarımıza. Antik tiyatroda Eralp'in de yeri belli, benim de. Alana girdiğimizde Eralp sağa dönüp her zamanki yerine gidiyor, ben düz ileride, hafif soldaki aşk yuvama. Hasırımı seriyorum.

Eralp'le barda turist kızların yanına gidip, tanışıyoruz. Eralp hemen soruyor: "Kızlar bir oyun oynayalım mı?" Kızlar "Tamam" deyince oyunu açıklıyor: "Biz Teo'yla gözlerimizi kapatıyoruz. Siz de bizi öpüyorsunuz."

Temmuzda Hollandalı, ağustosta İtalyan akını oluyor Bodrum'a. Ben turizm ofisinde bir "Hollandaca konuşma kılavuzu" buluyorum. Hemen fotokopi. Hollandalı kızların yanına gidiyorum geceleri, arka cebimden fotokopileri çıkarıyorum onlara göstere göstere. Kızlar biraz şaşırıyorlar yaptığım şeye; sonra Hollandaca "Kayak sever misiniz? Boş zamanlarınızda ne yaparsınız?" gibi ortamla hiç ilgisi olmayan bir soruyu okuyorum kâğıtlardan. Fotokopi meselesi hoşlarına gidiyor. Çoğunlukla anında kaynaşıyoruz.

Mirage ile yavaş yavaş ilk zamanların havasını kaybediyoruz. Benim gözüm dışarılara kayıyor, başka tekliflere de yanaşıyorum. Çok grup var peşimde, kendimi düşünüp Mirage'ı ikinci plana atıyorum. Yükselmek istiyorum. Mirage çözülüyor.

Bu satırları yazarken, Sunay'a WhatsApp'tan mesaj çekiyorum. "Sunay, Mirage nasıl bitmişti ya? Ben mi ayrılmıştım? Ne zaman çözülmüştü iş?"
Sunay'ın WhatsApp mesajı şöyle: "Olm ben alzaymıra giriş seviyesindeyim. Grubun elemanlarını say desen düşünmem lazım. Aklımda senin 'Burdan bi bok çıkmayacak, başımın çaresine bakmam lazım' gibi lafların var..."

Demek böyle bitmiş!

Müzik gruplarının joker elemanıyım kışları. Kimin solisti eksikse beni arıyor, çok düzenliyim ve geniş bir şarkı repertuarım var. Ayrıca öğrenmesi, çalması kolay şarkıları seçiyorum. Bir gruba gittiğimde hemen öğretiyorum söyleyeceğim şarkıları. Onlar da anında çalıyorlar, neredeyse provasız çıkıp hallediyoruz programları. Hiç

bilmedikleri bir parçaya gireceğimiz zaman arkama dönüp bağırıyorum onlara; "Sol mi minor-do-re. Son-ki-üç-dört!"

Patronlardan zam isteme meselesi çıkınca, bir şart koyuyorum kendime; eğer patronla ben konuşacaksam ve istediğimiz zammı vermezse işi bırakacağız, devam etmeyeceğiz. Müzisyenler zam meselesi konuşmasını benim yapmamı istemiyorlar. Zaten insanlarla para konuşmaya çok sıkıldığım için işime geliyor.

1992, Amerika NY-San Francisco

Amerika'ya, New York'a gidiyorum, Yavuz'un (Akyazıcı) yanına. Manhattan 86. Cadde'de, yirminci yüzyıl başlarından kalmış, çok eski, asansörsüz bir bina. 6. kat. Tuvaleti de dışarıda. Minicik evde, salonumsu yerde yatıyorum. Yavuz ve sonradan eşi olacak Emel diğer odadalar. Okulda kaydımı dondurmuşum. Yavuz New School'da caz kompozisyonu okuyor. Ayrıca, bir işte çalışıyor, yemek dağıtıyor, bana iki gününü veriyor hemen. İş çok kolay; 47. ve 48. Caddelerdeki kuyumcuları dolaşıyorum, Türk Ermenisi ustalar, bütün cadde onların. Onlara Ali Baba Restoran'dan sipariş vermek isteyip istemediklerini soruyorum öğle yemeği tatili yaklaşırken. Yavuz'un öğrettiği bir taktiği uyguluyorum, tereddüt edenlere hemen yemekleri sayıyorum: "Adana var, döner var..." Hemen ağızları sulanıp siparişi veriyorlar: "Bir Adana." Siparişleri telefonla restorana bildirip bir saat etrafta vitrinlere bakıyorum. Sonra Filipinli bir çalışan bütün yiyecekleri getiriyor, ben ondan alıp sahiplerine veriyorum. Bahşişi de kapıyorum. İki saatte güzel para kazanıyorum. Sonraları, iş günüm daha da artıyor, azcık çalışıp gayet iyi para kazanmaya başlıyorum. İşim dünyanın en kolay işi. Her gece dışarıya çıkıp Ali Baba'nın paralarıyla hovardalık yapıyorum. Köşedeki barın müdavimiyim, blues grupları çalıyor. Yavuzların binasının girişinde beş altı Zenci fahişe var geceleri, biraz uzaklarında da pezevenkleri. Geceleri sık sık karşılaştığımız için selamlaşmaya başlıyoruz. Yavuz da sebepleniyor benim hovardalığımdan, birlikteyiz gecelerde.

Broadway'de güney tarafta, sevdiğim bir mağaza var: Canal Jeans, alt katında da "10 dolar ve aşağısı" bölümü, her şey maksimum

New York'ta bir parti.

10 dolar. Hem gelen güzel kızları seyrediyorum hem de sürekli gidip bütün paltoları, ceketleri filan deniyorum. Arada bir 7-8 dolara kıyafet alıyorum.

İstanbul'dan göz aşinalığım olan biriyle karşılaşıyorum Broadway'de yürürken. Beni bir partiye çağırıyor, Kanarya Adaları'ndan bir diplomatın iki kızının partisi. Küçük olanla bu sevgiliymiş. Güzel parti, çok lüks bir ev, güvenlikler filan. Partide ben eğleniyorum bol bol. Bir ara kızlardan abla olan benim yanıma gelip bir şey söylüyor. Anlamıyorum. "Sük bönü" gibi bir şey. Anlamayınca kahkahalar atıyor, beni davet eden çocuk geliyor yanımıza, o da gülüyor. Meğer kız ondan "*fuck me*!"nin Türkçesini öğrenmiş, bana söylüyormuş. "Galiba 'abla' bende" diyorum içimden. Parti ilerlerken bir Türk'le daha tanışıyorum, Mehmet Erensoy. Anında anlıyorum, o da benden. Birlikte hemen İtalyan kızlarla tanışıyor, jet hızıyla asılıyoruz onlara. Dakkasında dizlerimizin üzerinde İtalyan kızlara şarkılar söylüyoruz. Partide ben, o İtalyan kızlardan biriyle elbise dolabına girince, sonra da elimdeki bira bardağını balkondan aşağı atınca, partinin sahibesi "abla" beni partisinden kovuyor. Dolaba birlikte girdiğimiz kızın sevgilisi de çok kızgın zaten. Mehmet Erensoy ile birlikte ayrılıyoruz partiden ve sonra çok sık birlikte takılıyoruz New York tatilim boyunca onunla.
Bir gitar görüyorum bir dükkânda, sesine âşık oluyorum. "İstanbul'daki Fender'i satarsam, bu akustiği alabilirim" diye düşünüyorum. Telefonlar ediyorum İstanbul'a. Arkadaşlarım gitarı satıp bana parasını gönderecekler havaleyle.

Kız arkadaşı E., Yavuz'a arıza çıkarıyor, bir gün evi terk edilmiş buluyoruz. E. masaya bir çizelge bırakmış, son iki ayda Yavuz sadece beş gece dışarıya çıkmamış, ben o geceler de dışardaymışım. Çizelgede gece hayatımız var.

Sevgilim R. öğreniyor olanları, bana İstanbul'dan telefon ediyor; "Dön artık" diyor, "bak milletin de ocağına incir ağacı dikiyorsun."

Özgür diye bir arkadaşımız var, kendine "Oscar" diyor. Aklı fikri AIDS'te. Sırf AIDS hikâyeleri anlatıyor. "Şu şöyle hastalanmış, East Village'da bi çocuk vardı, gay, o da AIDS çıkmış" falan filan. Aslında bütün ceplerimden prezervatifler taşıyor ama pislik herif yüzünden bir sürü kızı "ölüm meleği" olarak görüyorum. Manny's Car Wash barında seksi, çakırkeyif bir kız bar kapanırken yanıma geliyor, "Şu anda gidilecek eğlenceli bir bar biliyor musun?" diye soruyor bana. "Bilmiyorum, ben eve gidiyorum zaten" diyorum. Ev yolunda pişman oluyorum. Dönüyorum bara. Yok. Bar kapanmış, kız da gitmiş.

Bill Clinton'ın ilk kampanyası. Bütün gençler onu istiyor, televizyonda saksofon filan çalıyor Bill Clinton.

Amerika'da kalmak nasıl olur diye düşünüp planlar yapıyoruz Yavuz'la. Yavuz'un tanıdığı davulcu ve basçı iki Amerikalı müzisyenle *cover* grubu kuruyoruz. Çok iyi müzisyenler. Basçının bir grubu daha varmış, *cover* değil, orijinal. Kendi şarkılarını yapıyorlarmış. "Onlarla da söyler misin?" diye soruyor. Söylerim. Aslında şarkıcıları varmış ama, sesini hiç sevmiyorlarmış. "Bir kedinin üstüne basınca çıkan ses" olarak tarif ediyorlar sesini diğer şarkıcının.

Tamam, ben serseriyim ama Mehmet Erensoy bana bin basar. O yılların Harlem'inin çok tehlikeli yerlerinde, sanki evinin arka bahçesindeymiş gibi rahat rahat takılıyor, korkması gereken insanlarla arkadaş oluyor... Metronun içinde ağzında yanan sigarasıyla polise yol tarifi soruyor Mehmet. Polis uzun uzun bakıyor Mehmet'e, sonra dişlerinin arasından "Önce sigaranı söndür" diyor.

Gitarım satılmış, havale işleri o kadar zor ki, para uzun zaman sonra ancak elime geçiyor. Ama alacağım gitarı unutmuşum bile, parayı harcayıp bitiriyorum gece hayatında.

Arkadaşımız E.S.'nin ev arkadaşlarının East Village'daki partisindeyiz, kargaşa var, etraf çok abuk sabuk insanlarla dolu. Sanatçı ayağında bir sürü insan var. Bir kızla uzun uzun, sevgili gibi öpüşüyoruz. Kız birden aklına bir şey gelmiş gibi kafasını geriye çekip

bana, "Niye öpüşüyoruz ki?" diyor. "Yeni tanıştık, ayrıca galiba senden de hiç hoşlanmadım." Aksanından, tipinden İskandinav olduğunu düşünüyorum.

Bizim binanın önündeki fahişelerle samimiyetim artıyor, bazı geceler, bardan dönerken karşı kaldırımdan bağırıyorum bunlara: "Bana göğüslerinizi gösterin!" Gülüşüyorlar, bir ikisi tişörtlerini sıyırıp gösteriyor, diğerleri kahkaha atıyor.
Bir gece bardan dönüşte, gözüm dönmüş biraz, bizim kızları seyredip Yavuz'a, "Yavuz lan, acaba..." derken Yavuz çakıyor niyetimi. "Saçmalama lan!" diyor.

Güzel bir Türk kızla tanıştım. Peşindeyim.

San Francisco'ya, Pazar'la Eralp'in yanına gideceğim, tek yön ucuz bir uçak bileti buluyorum.
San Fransisco Havaalanı'nda Eralp ve Pazar beni bekliyorlar. Sonra karşılaşmamızı anlatacaklar bir sürü kişiye: "Herifle kaç yıldır görüşmüyoruz, bir sarılmadı bile karşılaştığımızda, 'N'aber' dedi sadece."
İlk gece çok içiyoruz. Bizim "tatlı Pazar" kendini "belalı biri" zannetmeye başlıyor sarhoş olunca. Barda bilardo oynuyoruz; herkese küfür edip duruyor.

Sabah uyandığımızda Pazar'ın ev arkadaşları beni şikâyet ediyorlar ona. Gece eve gelince mutfaktaki bütün portakalları soyup kabuklarını yerlere atmışım. Çok şaşırıyorum. Portakal sevmem halbuki!
Ayılınca, Eralp ve Pazar öğlene doğru San Francisco'yu gezdiriyorlar bana. Çok hevesliler. Arabayla "en iyi manzara" dedikleri Golden Gate manzarasına gittiğimizde, önceki gece içtiklerim intikam alıyor benden. Arkadaşlarım bana süper bir manzara göstermenin mutluluğundalarken, ben manzaraya karşı öğürerek kusuyorum. Bu da onların benim kişiliğimle ilgili yaptıkları şakalardan biri oluyor sonrasında. Çok alkollü oluşum meselesini atlayıp hikâyeyi daha ilginç hale getiriyorlar: "Abi, herifi dünyanın en güzel manzarasına götürdük, kustu!"

İkinci gece, bir kızla tanışıp takılmaya başlıyorum. Kız aslında antipatik biri ama yapacak bir şey yok, seksi çünkü.
Pazar evini beş kişiyle paylaşıyor. Pazar'la, onun odasında aynı yatakta yatıyoruz, yer yatağı. Kız mız meseleleri olduğunda organizasyon yapmamız gerekiyor ayrı odalarımız olmadığı için.

Dünyada müziğin değiştiği anlaşılıyor. Efsanevi Haight and Ashbury'de kalıyoruz. Pazar, "Burada torununu gezdiren dede, anneanne filan göremezsin" diyor. Herkes genç, alternatiflikten ölüyorlar. Çırılçıplak sahne alan müzik grupları filan var barlarda. Endüstriyel rock, grunge'ın ayak sesleri. Kulüplerde delice şeyler oluyor. Müzik değişince, tavırlar da değişiyor. Geçen yılın heavy metalci serserileri hırka giyip derin düşüncelere dalma görüntüsü veriyorlar.

Zor bir gecem; Bir rock festivalindeyiz, gacır gucur kafa ütülüyor müzik; "The Helmet" filan çalıyor. Seyirciler gotik motik, korkunç makyajları var, sahnede çalan grubun arkasında oynayan filmde, oltalar bir vajinaya tutunmuş, onu çekiyorlar. Yakın çekim. Burası hiç bana göre değil.
Çıkışta benim "antipatik ama seksi" manitayla karşılaşıyorum. İki Zenci bize musallat oluyor, benim kıza yılışıklık yapıyorlar. Hiç üstüme alınmıyorum. Zaten kızdan hoşlanmıyorum. Sonra kızın arabasına binip bizimkilerin gittiği bir kulüpte onlarla buluşuyoruz. Sahnede bir adam bir direğe bağlanmış, çıplak. Jartiyerli, maskeli bir kadın bunun sırtını kamçılıyor.
Sarışın bir kız bana musallat gecenin bir vaktinde. Tombulun önde gideni; bir sürü "ünlü insan" tanıyormuş, adlarını sayıyor bana hepsinin. Umursamadığımı görünce yanlış anlayıp ona inanmadığımı sanıyor; gözlerini açа açа, sinirle, "Hepsini kanıtlayabilirim" diyor. Ağzından köpükler çıkıyor: "Kanıtlarım hepsini." Kırmak istemiyorum onu. "Ben sana inanıyorum" diyorum.

Pazar'ın sevgililerinden biri, Michelle, bir sado-mazo kulüpte çalışıyor. Seks yapmıyorlar, müşterilerin abuk sabuk zevklerini yerine getiriyorlar sadece. Michelle bir gün işe giderken, o günkü müşterisini anlatıyor, müdavimmiş. Adam sadece yüzüne tükürülmesinden,

hakaretten, küfürden zevk alıyormuş. Saati 100 dolar. Kırkını bizim kız alıyor, 60'ını patron. Saatte 40 dolara herifi tükürüğe boğuyormuş! Bir tanesinin poposunu da saç fırçasıyla dövüyormuş bütün seans. Herif zevkten ölüyormuş. Saç fırçasını da kendi getiriyormuş herif.
Hemen aklıma bir şey geliyor: "Ben bu manyak hikâyeleri İstanbul'da dergilere filan satabilirim." Michelle'den beni patronuyla tanıştırmasını rica ediyorum, röportaj yapmak istediğimi söylüyorum.
Sado-mazo kulüpteyim, Michelle'in patronu gayet normal bir işadamına benziyor. Sorduğum sorulara ciddi ciddi cevap veriyor. Michelle kulüpte evdeki gibi değil, deriler giymiş, gözlüğünü çıkarmış, upuzun, topuklu siyah çizmeleri var.
Arkadaşımız Oktay fotoğrafçı. Ondan röportajımın görselleri için yardım istiyorum.

Pazar'ın odadayız; bende siyah külot sadece, sandalyeye bağlıyım. Michelle deri kostümleriyle beni kamçılıyor. Gözlerim siyah bir bantla bağlı. Oktay fotoğrafları çekiyor. Hem röportajı yapanım hem görselimin modeliyim! Her şeyiyle bir röportajım var artık.

Bekleyin beni dergiler! Acaba ne kadar para verirler bu röportaja?

Bir gece başka bir kızla bir şeyler oluyor aramda, âşıklar gibiyiz gece sonunda ayrılırken, çok mutluyum, kızın arkadaşıyla da Pazar takılıyor. Ertesi gün heyecanla, kızlarla buluşacağımız partiye gidiyoruz. Kızlar bize hiç yüz vermiyor, hatta selam bile vermiyorlar. Çok yakışıklı erkekler var yanlarında. Kös kös çıkıyoruz ordan.

Sokaklarda gitar çalıp biraz para kazanayım diyorum. Pazar da o gün benle çalıyor. 20 dolar. Pazar, "Bölüşmeyelim, senin olsun para" diyor. En iyi parayı, Macy's'in önünde çalan Perulu flütçüler kazanıyor. Otantik kıyafetleri var üzerlerinde.

Çok parasızız ama hiçbir şeyden geri kalmıyoruz. Kulüplere gittiğimizde, dışarı çıkıp, Pazar'ın arabasında bıraktığımız içkileri içiyoruz. Sonra tekrar kulübe.

Zor bir gün; Pazar manita buldu!!! Ben nerede kalacağım peki şimdi? Şansa bak, benim antipatik manitaya rastlıyoruz yine. Kızın o gece benle olmaya hiç niyeti yok. Pazar beni zorla kıza kasıyor, vınlayıp gidiyor arabası ve manitasıyla. Benim kızın kedisi bütün gece kapıyı tırmalıyor içeri girmek için, sabaha kadar dört dönüyorum yatakta, uyuyamıyorum. Vaktin geçmesini, Pazar'ın evine gitmeyi istiyorum.

Artık New York'a dönmek istiyorum. Oradan da İstanbul'a. Fakat uçak biletleri çok pahalı, uygun bir tane bulamadığımdan dönüşüm sarkıyor. Çok az param var, sonunda ucuz bir bilet bulup, New York'a dönüyorum.

New York'ta yaşamak! Yavuz'la düşünüyoruz ne yapabilirim diye. Para hesapları, okul kaydımı dondurmak, New York'ta müzik yapmak gibi şeyleri konuşuyoruz.

New York'a dönüp yaşamakla ilgili hayaller kurup İstanbul'a, okuluma, anneme, sevgilime döndüğümde, yavaş yavaş bu planları unutuyorum.

The President Hotel

Mustafa Kos çok iyi arkadaşım. Kos iş bulmuş Beyazıt'ta, President Otel'de. O, ben, Gürdal çalıcaz. Gürdal'ı da çok seviyorum. Bazen çok güzel espriler yapıyor, kıkır kıkır. Bazen içine kapanık, hayata küskün. Kos'la ben gitarda, Gürdal davulda. Anlaşmamızı söylüyor Kos: "Bilmem kaç lira + bi de otelde çok güzel bir sandviç var, programdan önce ondan yicez." Zaman geçiyor, bir problem yok. Gürdal her gittiğimizde yurtdışındaki sevgilisine mektup yazıyor barda, aşk acıları içinde. Kızı görmek, yanına gitmek gibi şeyler var aklında. Kos'la benim keyfimiz gayet yerinde, güzel gidiyor işler. Gürdal ise, aşkın hüznünün dolduruşuyla, dünyayla kavgalı. Mektup yazmadığı zamanlar, bize gelip sürekli yakınıyor: "Abi, daha çok para almamız lazım. Zam konuşalım abi. Dükkân dolu hep, işler iyi... Niye konuşmuyoruz? Hep aynı paraya mı çalcaz? Kazıklıyorlar bizi." Vır vır vır. Bizim hiç derdimiz yok ama Gürdal o kadar ısrar ediyor ki, onun gidip zam istemesini kabul ediyoruz. Gidiyor, uzun bir zaman geçiyor, Gürdal yavaş yavaş bize geliyor, omuzlar düşük, surat asık, anlıyoruz zammı alamamış. "Ne oldu?" diyoruz. Derin derin soluyup yavaş yavaş konuşuyor: "Abi,

işler çok kötüymüş. O yüzden... biraz indirdik parayı." "Ne? Daha az mı alcaz yani eskisinden?" Köpürüyoruz. "Bir de" diye ekliyor, "haftada üç çalmayacağız artık. İkiye indirdiler günlerimizi." Kos'la aklımız almıyor duyduklarımızı. Bağırıyoruz, çağırıyoruz. Gürdal sürekli, "Abi, işler çok kötüymüş. N'apsınlar, haklı adamlar" diyor.

Flamingo

Ben Bodrum'da Beyaz Ev'deyim, sezonun bitmesine bir ay var. Bir gün yine Kos arıyor, Büyükçekmece'de bir yer varmış, Flamingo, orda calar mıymışız beraber? Ekibi sayıyor: Gürdal, Emre Tukur, birileri daha. Parayı söylüyor. Bodrum'un iki katı. Düşünüyorum; o para beni kışın bir iki ay rahat ettirir. Kabul edip Bodrum'u bıraktığım için içim kan ağlayarak Büyükçekmece'ye gidiyorum. Yer fena değil aslında ama nerde Bodrum, nerde Büyükçekmece? Ne yapalım, ekmek parası! İlk çalacağımız gün, Kos beni çekiyor bir tarafa. "Teo" diyor, "sen kimseye aldığın parayı söyleme." Anlamıyorum, "Niye?" diyorum. "Ben asıl büyük parayı sana veriyorum, biz daha az alacağız" diyor. Anlıyorum. Bodrum'dan geleyim diye yapmış, kendimi çok kötü hissediyorum. Ama geçti artık. Bu sırrı saklıyoruz. İşler çok iyi gitmese

de idare ediyoruz. Grupta arada bir tatsızlıklar çıkıyor ama işimizi yapıyoruz yine de ite kaka.

Bir gün Gürdal hışımla bana "Gelir misin?" diyor, diğer çocukların yanına götürüyor. Kos yok sadece grupta. Oturuyoruz. Gürdal neredeyse cinayet işleyecek kadar sinirli. "Arkadaşlar" diyor, "bu ibne Kos bizi kazıklıyor. Patrondan öğrendim asıl aldığımız parayı, Kos bizim paraları tırtıklıyormuş, bizim iki katımızı alıyor ibne!" Çocuklar da hiddetleniyor bunu duyunca, Kos'a küfrediyorlar. Yerin dibine geçmek istiyorum.

Bir gün Kos arıyor. Gürdal ölmüş. Mide kanamasından.

Yalapşap

Okulda artık derslere çalışmaya başlıyorum, yumurta kapıya dayanınca. Her zaman olan şey oluyor; derslere çalışınca zevk de almaya başlıyorum, biraz geç de olsa. Postmodernizm, bilim felsefesi, kültür kuramları vs. Çok zevkli dersler, istatistik ve demografi de matematiğe dayandığından çocuk oyuncağıymış. Hele medya komünikasyonun hastasıyım. Hocamız Ayşe Öncü'den harika anlatı analizleri öğreniyorum ders boyunca, ağzımın suyu akıyor teorilere. (Uzun bir Umberto Eco makalesi hatırlıyorum dersten; hem de James Bond üzerine!) "İleride, bir şeyler üretirken bu öğrendiklerimi kullanırım" diyorum hep kendime. Şarkı, roman, senaryo... Ne olursa... Üniversitenin ilk yıllarından çok büyük bilgi boşluklarım var ama. İyi bir öğrenci olmadığıma üzülüyorum. Eğitimim yalapşap olacak diye.

Bodrum'da çalıyorum. İstanbul'dan gitarist Serdar Öztop arıyor. Harika bir yer açılmış. Eğer Bodrum'dan dönersem orada çalabilirmişiz. Onlar grubu kurmuşlar, ilk solist ayrılmış, grubun adı Indians'mış. Pek beğenmiyorum ismi ama n'apalım. Serdar Öztop gitarda. Mekânın adı Kemancı'ymış.

Kemancı

Kemancı günleri başlıyor. Gerçek bir rock bar burası. Dünya ölçeğinde bir yer. Herkes burada starlığın stajını yapıyor; Şebnem Ferah,

ben, Kaan Tangöze, Özlem Tekin, Aylin Aslım ve sonradan adlarını duyduğunuz rock müzik yapan hemen herkes. Haberlerimiz çıkıyor gazetelerde, dergilerde. Hepimiz daha da popüleriz artık. Benim *Aktüel*'deki haberimin başlığı: Teo-mania.

Ve olaylar gelişir...

Yazları Bodrum'da "idare eder" durumdayım ama kışın çok parasızlık çekiyorum. Bir taraftan okul, bir taraftan para kazanma derdi. Zor hayatım "tekrar"da. Psikolojim yavaş yavaş kötüye gidiyor.

Artık yorgun hissediyorum kendimi.

Ne yapsam acaba? Müzisyenlikte bir yerde kısıldım kaldım. Hiçbir ilerleme yok, sürekli bir çalışma ve karşılığı sıfır. En popüler şarkıcılardan biriyim. Ne yaptığım işten memnunum ne de param var. Geçinemiyorum.

Çocukluktan beri yakın arkadaşım Murat Özturan, Şişli'de bir çatı katı tutuyor ve bir odasını kullanabileceğimi söylüyor. O adam gibi işi olan ender arkadaşlarımdan biri, Microsoft'ta çalışıyor. Odam yaklaşık üç metrekare ve tavanı eğik, ayakta durulamıyor. Olsun, bir odam var Şişli'de. Oda tek kişilik yatağımın boyunda. Sadece o sığıyor. Murat yorgun argın işten geldiğinde ben evde hiçbir şey yapmadan boş boş duruyor oluyorum. Sularımız genelde kesik.

İyi değilim. Sinirliyim, kavgacıyım, her şeye aşırı tepkiliyim, olmayacak şeyleri üstüme alınıyorum. Alınganlar kralıyım, abuk sabuk şeyler yapıyor, kendimi türlü tartışmaların ortasında buluyorum. Sokakta illa birileriyle dalaşıyorum. Hiçbir yanlış anlama fırsatını kaçırmıyorum. Sevgilim R. nefret ediyor bu huyumdan; "manavla, dönerciyle bile tartışmayı başarabilen bir adam"ım.

Fitaş Sineması'nın önünde birini bekliyoruz onunla. Dükkânın sahibi biraz yanda durmamızı isteyince, ben yine dayılanıyorum. Adam şaşırıyor, "Sizin için söyledim" diyor; vitrin çerçevelerinin boyalı olduğunu, üstümüzün boyanmaması için dikkatli olmamızı

ekliyor. Ben utanç içinde, R. benden tiksintiyle, biraz yanda beklemeye başlıyoruz. R. bana boka bakar gibi bakıyor.

> — Hani kendiyle savaşanlar var ya, onlardanım. Uyuz olurum kendime. İdealimdeki herif değilim. Soğukkanlı olmak istiyorum ama hemen sinirleniyorum, dudaklarım titriyor. **1998**

Bir gece eve dönerken yanlışlıkla bir dükkânın önünde yatan köpeğin üstüne basıyorum. Beni ısırıyor. Sabahleyin kontrol ettiğimde dizimde koca koca diş izleri var. Sultanahmet kuduz merkezine gidiyorum. Yabancı iğnelerden sadece üç tane vurdurarak halledebiliyorsun. Ya da yirmi gün Türk malı kuduz aşıları. Türk malı olanlar bedava. Yirmi gün devlet hastanesinde yaptırıyorum kuduz aşılarımı. Karnım davul gibi oluyor.

Murat'ın eve gelen herkesi iğrendiren bir hobisi var. Ev yılanlar, sıçanlar, böcekler ve daha bir sürü şeyle dolu. Benim derdim yok, yılandan filan korkmuyorum, elimizle tutuyoruz, hatta boynumuza sarıyoruz yılanları. (Kediden, tavuktan çekinen benim gibi biri için ilginç bir şey!)

Bir gün eve geliyorum, çok şaşırıyorum. Hamster'lardan biri masanın üzerinde. Olacak iş değil. Onu alıp kafesine koyduğum anda, talaşların arasından çok iri bir fare çıkıyor ve benim hamster'ı boğazından yakalayıp anında öldürüyor. Allahım, minik hamster'ı yanlış kafese koymuşum! Kan beynime çıkıyor, kendimi kaybediyorum, dehşet, korku ve kızgınlık karışıyor, "Kim çıkardı bu hamster'ı?" diye suçlu arıyor ve hemen buluyorum: Bugün eve elektrik işlerini yapmak için birileri gelmişti. Neredeyse ağlayacağım. Sokakta burnumdan soluyarak çılgınlar gibi yürüyüp elektrikçinin dükkânını arıyorum, mahvedeceğim onları! Gözümde minik hamster'ın ölüm sahnesi var ama dükkânı bulamıyorum. Murat daha sonra olayı aydınlatıyor. Kapıcının eve temizliğe gelen zihinsel engelli karısı, hamster'ı kafesten kendisinin çıkardığını anlatmış Murat'a. Elektrikçinin dükkânını bulamadığım için şükrediyorum.

— Beni sinirlendiren şeyleri listelesem telefon rehberi kadar bir şey çıkar. Sorun benimle ilgili zaten. Sabah öyle kalkıyorum ki her şeye sinirlenmek üzere... **1999**

Bir gün sevinçle R.'ye gidiyor ve bir olaydan bahsediyorum. Şişli otobüs durağından yürürken iki kişinin uzun saçlarıma laf attığını, duymazdan gelip hiçbir şey yapmadan yürümeyi başardığımı gururla anlatıyorum. Gülüyor sevincime.

R. bir işte çalışıyor, üç hafta. Patronu bir türlü parasını ödemiyor. Ondan herifin telini istiyorum. Evde telefon bozuk, köşedeki bakkaldan alışveriş ettikten sonra, bakkalın telefonundan R.'nin patronunu arıyorum. Neden aradığımı anlatırken herif birden "Sen kim oluyorsun da beni arıyorsun! Sana ne!" dediğinde bas bas bağırıyorum. "Bekle ulan orada, senin ofisini biliyorum, beş dakkaya ordayım" deyip, art arda da küfürler savuruyorum telefonu kapatırken... Yollarda koşuyorum, ofis Osmanbey'de, anacaddenin paralelinde bir yerlerde. Sekreter kapıyı açınca içeri dalıyorum. Beti benzi atmış bir adam bana kibar kibar, "Hoş geldiniz, buyrun şöyle oturun lütfen" diyor. O eski halinden eser yok şimdi! Delirmiş gibi soluyorum herifin karşısında, kan ter içindeyim. O anda fark ediyorum, bakkaldan gelirken torbaları bırakmak aklıma gelmemiş. Elimde ekmek, yoğurt, beyazpeynir var. Herif "Ben size olayı anlatayım" diyor...

— Benimle hayat zor ama kendim için de zor. **2004**

Aylar geçip Murat sevgilisiyle başka bir eve taşınınca kendime Beyoğlu Büyükparmakkapı'da bir ev buluyorum. Tabii ki dökülüyor ev. R. ile elimizdeki boyalarla evi boyayıp oranın bir ev olduğuna kendimizi inandırmaya çalışıyoruz. Şişli'de sokakta çok eski bir Westinghouse buzdolabı görüyorum, kapıcınınmış, satın alıp tamir ettiriyorum. İçi pastan görünmüyor. R. dışını kırmızıya boyuyor üzerindeki büyük lekeler görünmesin diye. Artık bir buzdolabım var. Eski Beyoğlu pek tekin değil; apartmanın teras katında kanlı enjektörler bulunca biraz midem bulanıyor ama yapacak bir şey yok.

Barbunya

R. benim asker botlarımı boyamış sağ olsun, barbunya yapıyor bana mutfakta. Bir şey soruyor. Tabii ki yine başka kadınlarla ilgili. Ben onu çileden çıkaracak bir şekilde cevap verince, tartışma hararetleniyor. R. boyadığı asker botlarımı alıp barbunya tenceresinin içine daldırıyor. İyice her yerine bulaşsın diye çevirip duruyor içinde. Botlarımı muslukta yıkıyorum uzun uzun. Onları seviyorum.

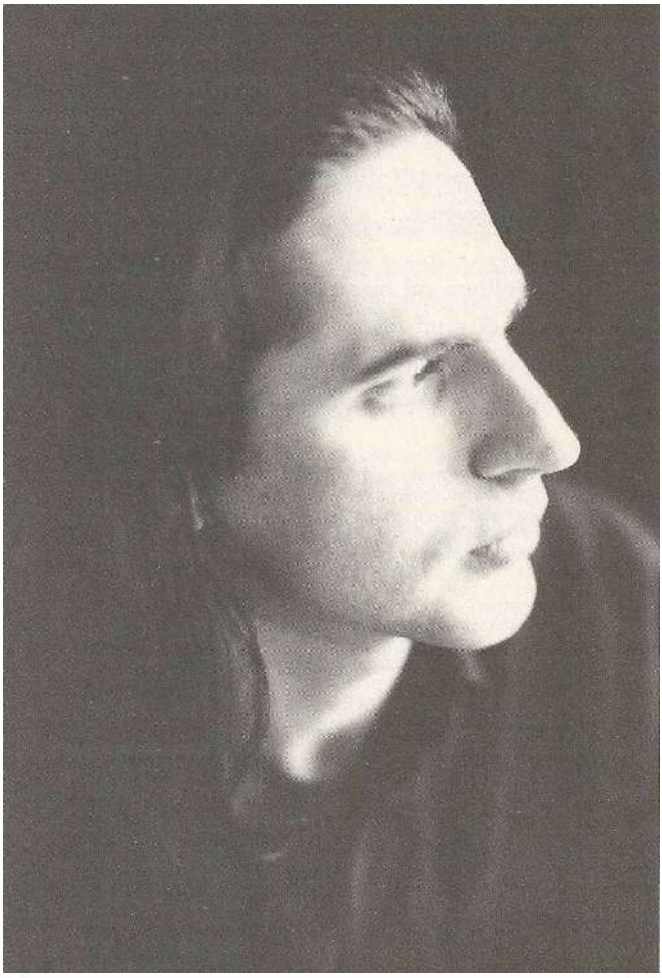
> — Eski sevgilim "Berbat bir adamsın ama içinde güzel şeyler de var, o yüzden duruyorum" diyordu. Ben gerçi iyi yanlarımı da kötü yanlarımı da pek algılayamıyordum. **2004**

Parasızım, gelecekten ödüm patlıyor, "Ne yapacağım ben?" diyorum. Yapabileceğim işleri düşünmeye çalışıyorum.

Sık sık başarılı olma hayalleri kuruyorum. Gururumu kıran patronların hepsinden intikam alma planları yapıyorum.

Uykusuzluğum iyice artıyor, günlerce uyumuyorum, her yanım ağrıyor. Sıkıntıdan İstiklal Caddesi'nde Tünel'e gidip dönüyorum sürekli, gece gündüz. İyi değilim. Telefon sesi duymaya başlıyorum, sürekli çalıyor, açıyorum, düdük sesi geliyor. Kendime, "Duyduklarım gerçek değil" diyorum ama yine de telefonu açmadan yapamıyorum. Düdük sesi geliyor tekrar. Bir zaman geliyor, yatak odama da giremeye başlıyorum; içeride boğulur gibi oluyor, salonda kırık ikilide uyuyorum uzun süre. İstiklal'de bir gece, sabaha karşı Çiçek Pasajı'nın yanında bir hanın ordan geçerken bir çığlık ve sonrasında inilti geliyor, hanın içinden bir adam dışarı koşuyor, bacağından şarıl şarıl kan akıyor, yere düşüp bacağını tutuyor, ödüm patlıyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi, kendimi son hızla koşarken buluyorum. Taksim Meydan'da soluk soluğayım, bacaklarım kesilmiş. İyi değilim.

Arkadaşım Hadiye Cangökçe fotoğrafçı. Stüdyoda fotoğraflarımı çekiyor. Profesyonel fotoğraflarım var ama albümüm yok.

Fotoğrafım var, albümüm yok.

R. bana biriyle tanıştığından bahsediyor, Avustralyalı bir müzisyen. Beni de tanıştırıyor sonra. Gerçekten hoş bir herif.
Bana onu gerçekten çok beğendiğini söylüyor. Birkaç gün sonra cuma gecesi onunla buluşacağını söylüyor R. "OK" diyorum. Buluştukları gece kıskançlıktan geberiyorum.

Radyo DJ'liği işini duyuyorum, iyi de para alıyorlarmış. Kendime bir tekst hazırlıyor ve çalışıyorum. Teybe kendi sesimi kaydediyorum; "İyi günler sevgili dinleyiciler..." Dinliyor, beğenmiyor, konuşmamı yapay buluyorum.

Acaba öğretmen mi olsam? Kendimi doğudaki çocuklara bir şeyler öğretirken düşünüyorum. Formasyon mormasyon gibi bir şeyler duymuş oluyorum, galiba fakülte sonrası bir yıl okuyup ilkokul öğretmeni oluyorsun. Mezuniyetten sonra öğretmen olabilirim belki.

Ciddi ciddi çalışıyorum. "Nasıl güzel bir şarkı yazarım?" Hiçbir şarkı tam olarak beni anlatmıyor. Ben "ben"i anlatan şarkılar yazmalıyım. Herkesten farklı olmalıyım.

> — Kontekste takığım ben. Gidilmiş yollardan gitmemeye çalıştım, bazılarında başardım. Müzikten ziyade, şarkının ne anlattığıyla ilgiliydim. Popüler müzik çok da zor değil ayrıca, ineklersin, çalışırsın, olur. "Zamparanın Ölümü", "Bugün" ya da "İstasyon İnsanları"ndaki gibi dünyalar kurunca beğeniyorum kendimi. "İki Yabancı"daki gibi hikâyeyi farklı açılardan anlatan iki karakter yarattığımda... "Bana öyle bakma, anlayacaklar" gibi dört kelimeyle bir yasak aşkı anlattığımda... "Bir bar taburesi üstünde babamın öldüğü yaştayım" dizesini yazdığımda... Şarkılarım çoğunlukla otobiyografik zaten. Ama bu, kısıtlayıcı da olabiliyor. **2016**

Bedbahtım ve bedbaht kızların peşine düşüyorum. Arıza tiplerle beraber kurtuluş planları yapıyorum, birbirimizi anlarız en azından diyorum. Bedbaht sevgililerimden biriyle doğuya gidip problemlerimizden kurtulmuşuz, ben öğretmen olmuşum, anlamlı bir

hayat sürüyoruz, işe yarıyoruz. "En iyisi öğretmenlik" diyorum. Çocuklar, "eskiden bedbaht, artık mutlu" sevgilim ve ben. Etrafta hiç afra tafra yapan yok bana.

Reklam yazarı da olabilirim belki. Kelimeler, beyin fırtınası ve insanları ikna meselesi ilgimi çekiyor. Parası ve iş ortamı da güzel. Reklamcı mı olsam? Deniyorum.

Evde suyu bir türlü ısıtamıyorum; akarsa, buz ve sicim gibi bir suyla yıkanıyorum. İhlas'tan taksitle aldığım elektrikli mini şofben işe yaramıyor. Elime ilk para geçişinde, yıkanmak için bir aylığına Vakkorama'ya üye oluyorum. Spor da yapıyorum o ay. Tertemizim. Hedeflerimden biri, su akan, hatta tazyikli akan bir evde oturmak ileride. Öyle tazyikli olmalı ki, vücudumu acıtmalı neredeyse.

Yıllardır düşünüp, cesaret edemediğim şeyi yapıp, uzun saçlarımı kestiriyorum. Önce bir dağılıyorum ama sonra kendimi birden enerjik hissediyorum, sanki taşıdığım ağır bir yükten kurtulmuş gibi oluyorum.

Ağrılarım mahvediyor beni sık sık. Boynumdan, ayak bileklerime kadar her yerim sızlıyor. İçince geçiyor, sabahları tekrar başlıyor ama.

Yabancı dergilerden fotoğraflar seçiyorum, renklerine, kıyafetlere göre, bir dosya yapıyorum. İleride albümüm çıkar, fotoğraf çektirirsem, beğendiğim adamlar gibi fotoğraflar çektirmek istiyorum; şöyle siyah beyaz ya da cart renkli. (Benim "cart renkli" dediğim işlemin, "ters yıkama" olduğunu öğreneceğim, birkaç yıl sonra, fotoğrafçı Şenol Altun ile tanışınca.)

Bir sabah kapı tak tak vuruluyor. Sinirle koşup "Kim o?" diyorum. "Elektrik" diyor bir adam. Köpürüyorum, "Bu saatte kapı çalınır mı, daha sonra gel" diye bağırıyorum. Anında jeton düşüyor; "elektrik" mi? Elektriği kaçak kullanıyorum, ayvayı yedim! Elektrik saatim evin içinde, saatinin mührünü söküp dıştan yapıştıran bir önceki kiracının devamıyım. Rezil olacağım! Param da yok! Merdiveni dayayıp titreyerek elektrik saatindeki mührü makul bir görüntüye

getirmeye çalışıyorum. Sonra memurun tekrar kapıyı çalmasını bekliyorum heyecanla. Bir daha gelmiyor.

Bir yemek keşfediyorum; soğuk makarna. Makarna yapmayı biliyorum, içine zeytin ve mayonez koyuyorum. Tencere buzdolabında, acıktıkça, açıp açıp yiyorum. Ana yemeğim o.

Bir ara, Mirage grubundan basçımız Sunay bana taşınmak zorunda kalıyor, ev sahibi sepetlemiş. Kırık ikilide o yatıyor artık, ben içerdeyim. Onda da para yok, bazen gece Kemancı'nın açılmasını bekleyip Tercan'ı ya da parası olan diğer arkadaşları bulup onlardan para alıp yemek yiyoruz.

Benim sokaktaki pideciye de biraz borç yapıyorum.

Yazın Bodrum'dayım. Kerim Çaplı da Bodrum'da... Biz diğer müzisyenler, kendi işlerimiz bitince Kerim Abi'yi seyretmeye gidiyoruz. Çok hayranız ona.
Kerim Abiler bir önce kaldıkları pansiyonun parasını ödeyemediklerinden, diğer gitarcının gitarını ve amplisini rehin bırakmışlar. O yüzden de ikinci gitarist seyircilerin arasında bira içip grubu alkışlıyor. Çeşitli yerlerde çalıyorlar ama bir türlü dikiş tutmuyor mekânlarda.
Kerim Abi bir gün bana geliyor; "Teoman" diyor, "beraber çalalım mı senin mekânda?" Patronlara soruyorum, kabul ediyorlar. Kerim Abi'nin yaptığı deliliklere şahit olmuşlar daha önce ama onu hem seviyor hem de sayıyorlar. Başlama saatinde Kerim Abi gelmiyor. İkinci setten önce yetişiyor, özür diliyor. "Önemli değil Kerim Abi" diyorum. Her parçadan önce, "Şu parçayı çalalım mı Kerim Abi?" diyorum. "Çalalım tabii Teomancım" diyor. Birkaç şarkı sonra yine aynı soruyu sorduğumda parlıyor: "Ee, ne çalacağımızı hep sen mi söyleyeceksin kardeşim!" "Sen ne istersen onu çalalım Kerim Abi" diyorum. Hemen pişman oluyor, bana eğiliyor; "Ya Teomancım, ben galiba İstanbul'a dönücem" diyor. "Sen bilirsin Kerim Abi" diyorum.

Ertesi akşam onu yine Bodrum'da yolda görüyorum. Aslında İstanbul otobüsüne binmiş, İzmir'deki molada vazgeçmiş, korkmuş İstanbul'a gitmekten, Bodrum'a geri dönmüş.

Param varsa, pazar günleri Topkapı'ya gidiyorum, bir eskiler pazarı var. Görüntü; Charles Dickens romanı. Yerlerde çamurlar içinde tezgâhlar, bazılarında kafası ya da kolu kopmuş oyuncak bebekler, kullanılmış piller, kış aylarında da varillerde bir şeyler yakıp ısınan insanlar vs. Topkapı pazarı yurtdışında Kızılhaç'a yapılan kıyafet bağışlarının Türkiye'ye getirilip satıldığı yer aynı zamanda. Sahipleri çoktan ölmüş, 50'li, 60'lı 70'li yıllardan kalan bir sürü takım elbise. Sokak tezgâhlarından seçiyorum. Normalde hiçbir zaman alamayacağım takım elbiseleri oradan çok ucuza alıyor ve terzide paçalarını ayarlatıyorum. Bir gün bu kıyafetleri giyip evde aynaya bakarken, R. "Adama bak, hem ölmek istiyor hem de süsleniyor" diyor bana. (Lafı hoşuma gidiyor ve aklımda kalıyor. Yıllar sonrasında bu sözü, "Beğensin diye gelirse ölüm, makyajsız gezmezdi" yapıyorum şarkımda. Ama ben bir kadını anlatıyorum.)

Pardon sizi birine benzettim geçmiş yıllardan
Yemin ederim azcık içtim, bu halim doğuştan
Şampiyonum sanırken diskalifiye olduğumdan
İşte sevgili bayan, bütün gevezeliğim bundan
Bir kız tanırdım eskiden "Hayat Berbat" derdi
Loş kalbinde hayal kırıklıkları biriktirirdi
Her filmden, kitaptan bir rol seçerdi
Beğensin diye gelirse ölüm, makyajsız gezmezdi
Tanırsınız benim gibilerini boş sokaklardan
Çizgilere basmadan yürümeye çalışan insanlardan
Ama dün aksam dedim ki kendi kendime
Düşünme!
Kim anlamış ki sen anlayasın böyle

...

Öyle güzelsiniz ki, galiba korkmaya başlamalı
Sizin kadar güzel olmak hemen yasaklanmalı
Durun, tahmin edeyim, balıksınız değil mi?
Çok yalnızım n'olur size gidelim mi?

Zamparanın Ölümü

Geceleri güzel kadınlar neredeyse, onların yanındayım. Peşlerindeyim. Kendimi onlarla iyi hissediyorum, diğer zamanlarsa hep endişe ve evham. Ödüm patlıyor hayattan. Erkeklik dünyasındaki başarısızlığını kadınlar dünyasındaki başarımla yumuşatıyorum. Onlar beni seviyor, bana âşık olup duruyor ve bol bol da şefkat gösteriyorlar. Onlara ihtiyacım var.

Pazar günleri kirlilerimi toplayıp anneme gidiyorum erkenden. Otobüsler boş oluyor, sevdiğim tekli koltuklara oturabiliyorum. Bomboş trafikte sahilden Yeniköy'e gidiyorum. Akşama doğru, daha önceki hafta götürdüğüm giysilerimi temiz haliyle çantama tıkıp, Beyoğlu'na dönüyorum.

— İlk albümüme hazırlanıyordum ve hayatımda güzel şeyler olsun istiyordum. Ama umutsuzdum, parasızdım. Gelecekten korkuyordum. Kendimi başarısız buluyordum. Tren çoktan kalkmıştı sanki. Biraz da annemden utanıyordum, çünkü benim başarılı olacağıma çok inanmıştı. **2016**

Sevgilim R. bana çok geçimsiz olduğumu, ancak şarkıcı filan olabileceğimi söylüyor. Başkasının altında çalışamazmışım. Normal işlerde, mesela reklam işinde insanların çalışanlara sert davrandığını ve benim hemen kavga çıkaracağımı söylüyor. "Sen yapamazsın öyle işleri" diyor. Bana borç vermeyi teklif ediyor, müziğe eğilebilmem için. Kabul ediyorum, ilk olarak, Beşiktaş'tan kullanılmış bir ampli ve iki kolon alıyorum. En azından adam gibi müzik dinleyeyim, müzisyensem.

R. ile ayrılıyoruz.

Gittikçe daha dağınık oluyorum. Evimi bok götürüyor.

— İnsan ilişkilerinde başarılı değilim. Çünkü insan ilişkisi demek orta yol bulmak demek. Çocukluğumdan beri hiçbir ortak nokta bulamam ben,

baktık bulamıyoruz küserim. O yüzden grup adamı değilim. İstiyorum ki benim istediğim gibi yapılsın her şey. Hatta arkadaşlarıma söylediğim bir şey var ve tekrarladığım bir şey; ufacık bir isteğim var, her şey benim istediğim gibi olsun... **1998**

Boğaziçi'ni bitiremiyorum bir türlü. Aslında bütün derslerden geçtim ama başka okullarda olmayan bir not sistemi var ve mezuniyet notu ortalaması zorunluluğu aşağı yukarı 100 üzerinden 65-70 (CC yani). Daha yüksek bir not almak için, düşük notlu derslerimi tekrar ediyorum. Nilüfer Göle'nin postmodernizm dersi için bir formül geliyor aklıma. Yüz yüze not istemekten utanıyorum çünkü. Yeni seyrettiğim David Lynch'in *Wild at Heart* filminin postmodernizm dersinde öğrendiklerimiz üzerinden analizini yapıyorum. Gerçekten çok çalışıyorum iyi bir şey yapmak için. Sonra da uydurduğum ödevi Nilüfer Göle'nin okuldaki kapısının altından atıyorum. Ödevimin üzerine iliştirdiğim bir de notum var:
"Hocam, benim CB'ye ihtiyacım var. Size karşı da boynum çok bükük olmasın diye, size kafadan bir ödev yaptım. Teşekkürler." CB alıyorum.

Sahneye çıkmayı bırakıyorum. Arkadaşlarıma, eğer bırakmazsam, yani kendimi zora sokmazsam, bu işin böyle yıllar yılı süreceğini, başka şeyler yapmayacağımı söylüyorum. Daha da parasız kalmalıyım ve gerçek bir planım olmalı artık hayatta. Böyle sürüp gidemez.

Yazdığım birkaç şarkım var artık. Serdar Öztop, Ahmet Güvenç'in (Kurtalan Ekspres) stüdyosunda kayıt yapabileceğimizi söylüyor. Parayı daha sonra ödemek üzere. Serdar yapıyor düzenleme ve kaydı... Artık birkaç şarkılık demom var elimde. ("Sessiz Eller" ve "Mutlu Son" sonradan albümüme girecekler.)

Ben hala ölürüm plastik çiçekli gizli bahçemde
Sessizlikten kaçar sığınırım yorgunluğun koynuna
Apansız uyanır düşlerin
Tek güzel yerinde ararım tadını
Eve dönmenin yolunu bilmenin
Kimin, kimin bu sessiz eller

Sessiz Eller

Çok uzaktan geldiysen
Otur, soluklan, dedi
Kuraklıktan geçtiysen
Dikenli yollardan
Karanlıktan
Gölgeden
Issızdan
Yüzünü yalayan soğuktan

Mutlu Son

Şarkılarımın demo paralarını ödemek için elektrik gitarımı satıyorum.

Bulutsuzluk Özlemi cumartesi günleri Hayal'de çalıyor. Hayranları hep bir ağızdan şarkılarını söylüyor grubun. "Ne kadar güzel" diyorum. "Keşke benim de şarkılarım böyle söylense."
Eve döndüğümde, "Galiba hiçbir şey yapamadan ölüp gideceğim, Allahım, ne yapacağım ben bu hayatta?" diyorum kendime. Demolarımla evde oturuyorum.

Artık 27 yaşındayım.

Birkaç sene sonra R. ile bir barda karşılaşıp havadan sudan konuşuyoruz. Bana dönüp, "İyi ki meşhur oldun" diyor. "Artık çok daha makul birisin."
"Evet ama" diyorum, "insanlara ilgimi filan kaybettim." Gülüyor; "Hiçbir zaman yoktu ki" diyor.

— İçimde hep iki kutup savaşıyor. Bir taraf "İnsanlara önem verme" diyor. Gururum da diyor ki "Hayır sen ne düşünüyorsan, ne hissediyorsan doğru odur." Tekrar öteki ses, "Onlar seni beğenmezse sen yoksun" diyor. 2002

Çok yıllar sonra, geçen sene, R. ile yine birlikteyiz. Çocuklarımızı birbirimize gösteriyoruz. İşlerimi soruyor. "Benim için bitti bu rock yıldızlığı fasa fisosu" diyorum ona. Her zamanki gibi gülüyor bana; "Sen Hisar'daki o barda, hiç müşteri olmadan bile rock yıldızıydın." Hatırlıyorum:

Serpil ve Kürşat Rumeli Hisarı'nda bir bar açmış, haftada bir ben çalacağım. R. ile beraber bütün gün bir şarkının sözlerini çıkarıyoruz Yeniköy'de. Onun İngilizcesi benden iyi. Teybi geri ala ala, saatlerce. Şarkının nakaratının sözlerini biliyorum sadece, biraz da konusunu. Sunay'dan rica etmişim daha önce, bana akorlarını çıkarmış şarkının. Şarkıda adam kadına: onu istediğini, ihtiyacı olduğunu, ama ona aşkı veremeyeceğini söylüyor. Nedenini de ekliyor: Adamın aşkı, yıllar öncesinden bir başkasına ait. Mini bir ironi yapıyor sonra kadına: "Üzülme" diyor, "üçte iki fena bir oran değil."

Sözleri çıkardıktan sonra, saatlerce ezberlemeye çalışıyorum. Şarkıları defterden okuyan şarkıcılardan değilim çünkü. Bana çok çirkin geliyor, ayrıca şarkı söylerken gözlerimi kapamayı seviyorum. O akşam Kürşatların bara gidip üst katta prova yapıyorum, sesleri ayarlıyorum. Geç vakit, barın alt katı dolu, bağrış çağrış eğleniyor insanlar. Saatim gelince de başlıyorum. Benim çaldığım yukarı kata bir kişi bile çıkmıyor aşağı kattan tüm program boyunca. Ben hiç ara vermeden bütün şarkılarımı çalıp söylüyorum. Garson bile çıkmıyor üst kata müşteri olmadığından, sadece R. dinliyor beni baştan sona. Programım bitiyor, toplanıyorum. Alt kattaki kalabalığın arasından gitarımla müşterileri ite kaka geçip dışarı çıkıyoruz. Tınmıyorum. Hiç müşterisi olmayan bir rock yıldızıyım.

Reklamlar... reklamlar...

Parasızlıktan ölüyorum.

Arkadaşım M.Ç. iyi bir reklam yazarı oldu. Ona soruyorum, "Ben de mi olsam?" diye. Birkaç gün onunla takılıyorum. Richard diye bir patronu var. M.Ç. bana reklamla ilgili bazı detaylar veriyor ajansa gittiğim günlerde. M.Ç. ile yaptığımın bir staj olduğuna karar veriyoruz. CV yazayım diyorum, aklıma bir fotoroman geliyor. M.Ç. benim fotolarımı çekiyor Alice Reklam Ajansı'nda ve tüm gerçeği yazıyorum. Parasızlık, annemin bir işe girmemi isteyişi vs. konuşma ve düşünme balonlarıyla iş başvurumda yer alıyorlar. Sonuç sevimli ama bence güzel değil. Sonra başka bir CV yazıyorum.

İş ilanı filan yok ama ben kafadan birkaç ajans seçip gönderiyorum özgeçmişimi. İkisinden arıyorlar. İlkine gidip konuşuyorum. Konuşma iş kısmına geliyor, ben yüzsüz yüzsüz "junior" olamayacağımı, hiçbir deneyimim olmasa da gördüğüm kadarıyla bir sürü reklam yazarından kat kat iyi olduğumu söylüyorum. "En alt pozisyonu kabul edemem." Konuştuğum kişi, belki bir ara pozisyon yaratabileceğini söylüyor. Yeni bir kız varmış reklam yazarı, çok yetenekli, belki bizi bir ikili yapabileceğinden bahsediyor. L.S.'yi tanıştırıyor. İş olmuyor ama L.S. ile sevgili oluyoruz.

İkinci görüşmem, Gümüşsuyu'ndaki bir reklam ofisiyle. Benimle konuşan kadın aslında işyerinde bir pozisyon olmadığını ama CV'mi ilginç bulduğu için benimle yine de tanışmak istediğini söylüyor. Bana kendimi anlattırıyor ve sonunda bana anaç tavırlarıyla bir öğüt veriyor; reklam dünyasından daha renkli bir yere ihtiyacım olduğunu düşündüğünü, o sektörün bana yetmeyeceğini söylüyor. Beni, kardeşi Gürsel Göncü'ye yönlendireceğini söylüyor ve onun telefonunu veriyor. Gürsel Göncü *Aktüel* dergisinin editörüymüş, onu arıyorum ve *Aktüel*'de buluşuyoruz. Gülse Birsel ile de tanışıyorum Gürsel Göncü'nün yanında. Ben San Francisco'daki sado-mazo kulübü röportajımı, getirdiğim dergileri, fotoları vs. koyduğum dosyamla oradayım. İkisine hikâyeyi anlatıyorum, dosyamı gösteriyorum. Bana hikâyeyle ilgilendiklerini söylüyorlar, yazıyı hazırlamam konusunda anlaşıp ayrılıyoruz. Hazırlamıyorum.

Param yok diye, yine *cover* çalmaya başlıyorum barlarda.

Artık gruplara girmemeye kararlıyım. Grubu ben kuracağım, eşitlik yok, patron benim. Grup ismini her hafta değiştirmek geliyor aklıma. Sadece bu hareketin, benim PR'ım olabileceğini düşünüyorum: Teoman'ın grubunun ismi her hafta farklı olacak, insanlar bunu konuşacaklar ve çaldığı yere gelecekler! İlk hafta "Laissez Faire, Laissez Passer" koyuyorum. İkinci hafta "Almanlar yenildi diye biz de yenik sayıldık." Baktım, pek de bir işe yaramıyor, grubun ismini, kendi ismim yapıyorum: "Teoman." Kendi adımı parlatacağım, uyduruk bir grup ismini değil!

Şilebezi

Ara sıra eşe dosta dinletiyorum şarkılarımı ama ben demomu elime alıp plakçı plakçı dolaşamam ki! Arkadaşlarım da kendime güvenmeme yardım etmiyorlar. Beğenseler bile, benim yaptığım tarz şarkıların Türkiye'de işe yaramayacağını söylüyorlar. Bir gün Güven Erkin Erkal dinliyor şarkılarımı. O benim gibi biri değil, enerjik ve girişken. Alıyor demomu gidiyor, sonra hemen arıyor, bir sürü insana dinletmiş bile. Nazan Öncel'in yorumlarını aktarıyor ve Topkapı Müzik'ten benim için randevu aldığını söylüyor. Sayesinde artık bir görüşmem var.

Görüşme sonrası, Topkapı Müzik'le bir kaset yapmak üzere sözleşiyoruz. Sahibi hoş bir adam. Bana şarkıcı Ege örneğini veriyor. Stilimi biraz değiştirmekten, halkla daha kolay buluşmaktan bahsediyor. Eve gittiğimde kafam biraz karışık. Bir kaset yapacağım ama içinde bej şilebezi kıyafetleri ve yağız bir Akdeniz gırtlağı mı olacak yani? Hımmmm. Ben hayatta şilebezi giyemem!

Ortalıkta bir Rıza Erekli adı dolaşıyor. Güzel bir stüdyosu, çok güzel şarkıları olduğu, prodüktörlüğü anlatılıyor. Bizim Alper Erinç, Rıza Erekli'ye gidip geliyormuş zaten; bir gün beni götürüyor Rıza Abi'nin stüdyosuna. Erekli eğlenceli, zeki, esprili biri. Şarkılarımı dinliyor ve beni fırçalıyor; "Ne bunlar!" diyor. "Kendi kendine duvara bakıp söylediğin bu sözleri kim dinler?" Gülüyorum, "Doğru tespit galiba" diyorum içimden. Ama sonra ekliyor: "Yine de güzel.

Sen kimseyle yapma anlaşma filan. Şarkılarını da istediğiniz gibi yaparsınız. Alper'le beraber bu stüdyoda yaparsınız işte albümü." Rıza Abi prodüktörüm, Alper aranjörüm oluyor.

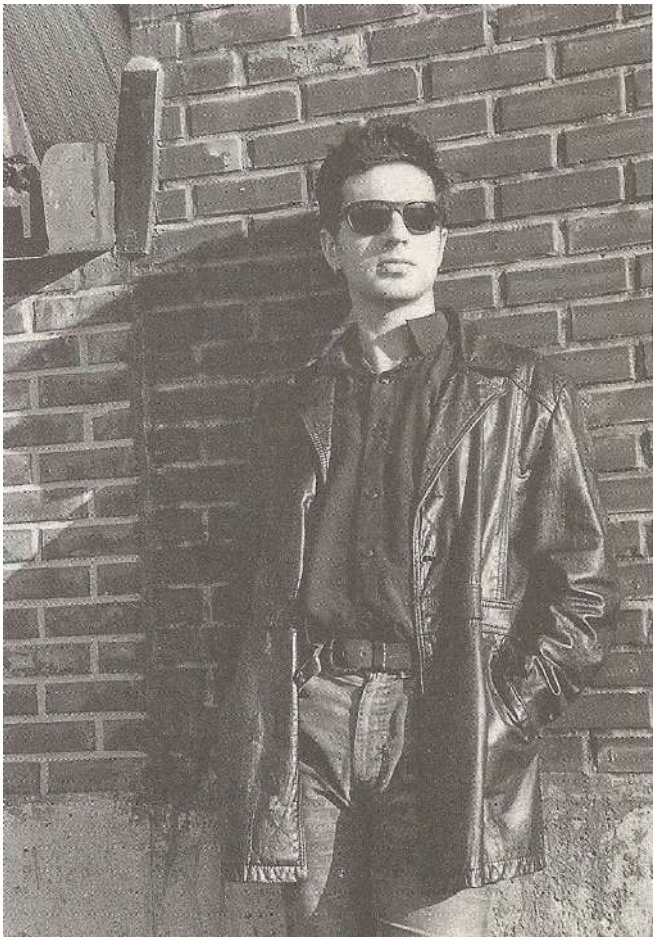
'95

Alper, işe başladıktan sonra çalışkan olabilen ama bir türlü işe başlayamayan insanlardan. Sabahları da uyanamıyor bir türlü. Onun ev anahtarını kendime de yaptırıp, sabahları Nişantaşı'nda evlerine girip, Alper'i zorla yataktan kaldırıyorum. Başka çare yok. Sonra beraber stüdyoya gidiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz kayıtla ilgili, Alper benim şarkıları adama çeviriyor, düzenleme meselesine bir oyun gibi girişiyoruz. Benim basit akustik akorlarımı gerçekten iyi işliyor ve güzel melodiler buluyor introlar için. Rıza Abi'yi de seviyoruz. Sonradan menajerim olacak Funda, stüdyoyu çekip çeviren kişi. Bütün önemli işleri, detayları o hallediyor. Bu arada anlıyoruz ki, Rıza Abi'nin işler kesat. Alper ve ben kayıt konularında hiçbir şey bilmediğimiz için, keşfetmekten başka çaremiz yok.

Albüm esnasında oyuna kendimizi öyle kaptırıyoruz ki, Alper sonunda kendini, daha önceden kaydedilmiş dümbeleklere efektler verip U2'nun "The Edge"inin gitarlarına benzetmeye çalışırken buluyor. Ben Brian Eno'nun prodüksiyonlarına, bol katmanlı düzenlemelere hastayım o zamanlar. Alper'i o tarafa doğru ittirmeye çalışıyorum, o da zaten dünden hazır.

Benim için kötü günler başlıyor; Rıza Abi'nin stüdyoya birinci sınıf şarkıcılar –yani para!– gelince, beni stüdyodan sepetliyorlar. Aylarca bekliyorum. Ama öyle evde beklemek değil, stüdyodayım; somurtarak, laf sokarak memnuniyetsizliğimi dile getiriyorum. Sürekli "Ne zaman bitecek bunların kaydı?" diyorum. Madem rahatsızım, ben de rahatsız ederim etrafı.

Funda ile samimiyiz. O kadar becerikli ki, benden sadece dört yaş büyük olmasına rağmen ona "Funda Abla" diyorum. Hepimizin parasız olduğu günlerde Funda bize folyoda sucuk filan yapıyor, doyuyoruz.

6.000 dolar borcum var. 1.500'ü amcama Allahtan. Bir kâğıtta borcum olan bütün insanlar, detaylı olarak yazılı. Hepsi dolarla; 100 dolar ona, 300 dolar buna... Her zaman yanımda o kâğıt, sık sık bakıyorum. Funda üzülüyor benim bu konuyu bu kadar takmama. "Nasıl takmayayım? Benim bu parayı bulmama imkân yok!"

— Para önemli bir şey gibi gelmiyor bana. Ama parasızlık çok zor bir şey. Aileden verilen, öğretilen "Para seni geçmesin her zaman sen kuvvetli ol ve kimseden bir şey isteme, kimseden borç istemeyeceksin, kimseye borcun olmayacak." Ben de her zaman para konusunu minimumda tuttum. Param olmadığı zaman da yaşamayı biliyorum. Açlıktan korkum yok. Bazen güzel bir ağrı kesici oluyor para. En eksik şey olmalı insan hayatında parasızlık. Çünkü insanın zaten varoluştan bir sürü derdi var. Bir de para işin içine girerse iyi olmuyor. **2006**

Bir cingıl işi geliyor, onlar için bir şarkı yapıyorum. Parası fazla değil ama rahatlatıyor birazcık. O cingıl işi ile alakalı, bir AVM'nin otoparkında konser oluyor, biz de çalacağız, Soner Arıca'nın önünde. Tercan, Pazar, bizim takımı topluyor, Eskişehir'e otobüsle gidiyoruz. İndiğimizde bizlerin bir grup olduğumuzu anlayan birkaç kız çığlık atıyor, yanımıza geliyor, imza istiyor ve kim olduğumuzu soruyorlar! Soner Arıca çıkmadan, biz her zamanki "bakkal"ları dayıyoruz: Smoke, Elvis, "Rock and Roll Medley", Cocaine ve diğer hiçbir müzisyenin prova yapmasına gerek kalmadan çalacağı şarkıları. Tercan'ın o zamanki nişanlısı ünlü E.B., Tercan'ın davulunun üzerine oturuyor biz çalarken.

Çocuk şarkıları

Rıza Erekli'nin "Papatya" diye bir şarkısı var. Alper'le Rıza Abi onu albümüme koymakta ısrar ediyorlar. Şarkı güzel aslında ama bana biraz çocuksu geliyor. Çünkü ben Rilke, Edip Cansever, Kundera, Tom Waits gibi bir sanatçı olmak istiyorum, böyle çocuk şarkılarını söylemek

değil! Parçayı yapıyoruz ama. Sözlerin bir iki yerini değiştiriyorum. Barlas'ın bir şarkısı var: "Ne Ekmek Ne de Su." Kayıtların sonuna doğru o parçayı da alıyoruz. O şarkıda da sözlerde birazcık değişiklik yapıp içimi rahatlatıyorum. Takığını bu konuya.
Albüme daha önceden demosunu yaptığım şarkıları da ekliyoruz. Serdar Öztop yapıyor o parçaların düzenlemelerini.

Roxy müzik günleri

Roxy'de müzik yarışması yapılacak ilk kez. Zaten stüdyodayım, ham kayıtları gönderiyorum, elemeyi geçiyoruz ve yarışmaya katılıyoruz. Sonuçların belli olacağı gün, Hayal'de çalıyorum. Sonucu belli olmayan bir yarışma için gidemem Roxy'ye. Paraya ihtiyacım var. Birden Hayal'e arkadaşım Engin Uysal giriyor heyecanla. Yanıma koşuyor; "Oğlum, birinci oldun" diyor. "Hem de iki dalda!"
Programı bitirip, Roxy'ye gidiyorum. Klavyecim Kerem almış benim ödülümü. Hatta "yavşak yavşak" da konuşmuş ödülü kabul ederken. Umurumda değil. Ödül dosyasını alıyorum; bir de davul kazanmışım. Davulcum Tercan, "Ajan, sen ne yapcan davulu?" diyor. Anında davulu ona satıyorum, söylediği paradan. Eve gidince ödül dosyasını açıyorum; Raks Müzik şirketinden albüm hediyesi, ödül heykelciği gibi hiç umurumda olmayan şeyler var. Zaten Rıza Abi'yle anlaşmışım albüm için. Ödülü anneme vermek üzere saklayıp diğer her şeyi çöpe atıyorum. Sikimde değil birinci olmak! İyi olduğumu zaten biliyorum. Davuldan kazandığım paraya seviniyorum ben.

Düzenlemeler bittikten sonra Rıza Abi, gerçekten yoğun olarak prodüksiyona girişiyor. Çok detaycı ve doğru söyleme konusuna çok takık. (İkinci albümde benim yayvan söylememle dalga geçecek, bana "Süs könüşme" diye bağıracak "Sus Konuşma"yı kaydederken.)
Şarkılarımın ilk mikslerini dinleyince Alper'e kızıyorum; "N'aptınız lan şarkılarımı!" diyorum.
Albümün sonlarına doğru Rıza Abi benimle ilgili havalarda. Herkese "Bu herif çok büyük olacak" filan demeye başlıyor. Milyonluk satışlardan bahsediyor. Hiç ihtimal vermiyorum ben.

Boğaziçi'ni bitiriyorum. Mastır yapmak istiyorum.

Stüdyoya ünlüler gidip geliyor, bir gün Şehrazat stüdyoda. Tatlı, hoşsohbet bir kadın. O zamanlar devir "imaj" devri. Bana "Ne olarak çıkacaksın?" diyor.
"Teoman" diyorum.
"Teoman çok çirkin bir isim, soyadın ne?" diyor.
"Yakupoğlu."
"Hah!" diyor, "Yakupoğlu güzel." Benim için hayal kuruyor, eliyle havaya ismi yazıyor: YAKUPOĞLU. "Tam Osmanlı olur bu" diyor. "Baştan aşağı kaftan, Osmanlı işlemeleri, kalın bıyıklar..."
Bakıyorum, gayet ciddi. "Şehrazat" diyorum, "tam benim tersimsin."

1996 yılı. Yakında 29 olacağım.

Rıza Abi, albümü İstanbul Plak'tan Mehmet Söğütoğlu ile yapmak istiyor. Beraber Tarkan, Mirkelam gibi başarılı projelerde çalışmışlar. Mehmet çok tatlı bir herif ama o da bizim kadar çocuk o yıllarda; gözü Tarkan'dan başkasını görmüyor.

Albüm bitişinde "mastering" diye bir şeyden bahsediyorlar. Ne olduğunu soruyorum, kimse adam gibi cevap vermiyor. "İşte yaylılar, orkestra iç içe güzel geçsin diye" filan diyorlar, her zamanki palavracılar işte. Masteringi yaptırıyoruz. Rıza Abi dinleyip masteringsiz halinin daha güzel olduğunu söylüyor, albümüm masteringsiz çıkacak. "Tamam" diyoruz.

Fotoğraflarımı arkadaşım Hadiye Cangökçe çekiyor yine. Bir gece vakti ikimiz Tarlabaşı'na çıkıyoruz. Araba farları arkamdan çizgi çizgi çıkacak! Bayılıyorum öyle fotoğraflara. Albüme yüzümün flu olduğu bir fotoğrafı seçiyorum. Bizimkiler çok kızıyorlar ama ısrar ediyorum o foto olsun diye.
Albüm kartonetinin içinde hiç fotoğrafım olmasın istiyorum. Sadece Tarlabaşı'ndaki arabaların farları olsun şarkı sözlerimin altında.

Fabrikadan ilk örnek kasetler geliyor, diğer kasetlerle karşılaştırıyorum, çok düşük volümü albümümün.
Kartoneti basacak matbaaya gidiyorum Merter'e. Yanımda beğendiğim yabancı albüm kapakları var, ustaya o albümleri ve renklerini

İlk albüm, ilk heyecan.

gösteriyorum; "Böyle olsun" diyorum albüm kapağımın renkleri. Bakıyor, "Bunlar Avrupa boya, biz Marshall kullanıyoruz" diyor.
Sonra kaset basımı için Raks'ın fabrikasındayım. Adamları canından bezdiriyorum. Sürekli daha yüksek volüm istiyorum, olmuyor.

Mehmet Söğütoğlu'nun kardeşi Gürkan'la arabada gidiyoruz. O sıralar büyük bir hit olan Ayna grubunun şarkısı "Kiziroğlu"nu dinliyor, bağıra çağıra söylüyor. Benim fabrikadan gelen kasetlerden birini koyduruyorum teybe kontrol etmek için. Ayna'nın gümbür gümbür şarkısından sonra benim albümün sesi fısır fısır çıkıyor. Kanım çekiliyor.

İlk klibi "Ne Ekmek Ne de Su"ya çekiyoruz.
Albüm çıkıyor. Sonradan anlaşılıyor albümümün neden volümsüz olduğu. Meğerse mastering işleminde "loudness" dedikleri bir işlevmiş albümü volümlü yapan. Masteringsiz albüm olmazmış!

Papatya

Rıza Abi sessiz. Albümüm beklediği gibi büyük bir patlama yapmadı diye. Ben hemen daha sonra neler yapacağımın planlarını yapıyorum, çalışıyorum. Rıza Abi albümüme küsüyor, Funda ile menajerim olması konusunda anlaşıyoruz. Şart koşuyorum: Sadece benimle çalışacak, başka sanatçısı olmayacak. Radyolara gitmeye başlıyoruz. İlk radyo röportajım VJ Ekin Olcayto ile Show Radyo'da. Konuşma başlıyor; ben sorulara "evet, hayır, belki..." gibi cevaplar veriyorum, bence kendimi gayet iyi anlatıyorum. Ama Ekin stresli, reklam arasında, "Teoman, ne olur biraz konuş" diyor, tam anlamıyorum. Sonra arkadaşlarımızın yanına gidiyorum. Onlar dinlemişler beni. Biraz çekingenler, pek yorum yapmak istemiyorlar. Çok suskun olduğumu söylüyorlar sadece, ama ben berbat olduğumu anlıyorum. Bundan sonra bol bol konuşmaya karar veriyorum. Sorunun önemi yok, insan kendini anlatmak istiyorsa anlatmalı, diye düşünüyorum.

— Ne yaptım bugüne dek? Pek bir şey yapmadım aslında. Gerçek bir işte çalışmadım, patronum olmadı. Olgun insanlar dünyasına hiç girmedim, girmeye de niyetim yok. Bunun yerine kendime bir hayal dünyası yaratmayı tercih ettim. Kimliğimi hayaller oluşturuyor. Gerçeklik o kadar da güzel değil. **1997**

— Bazen kendimi o kadar önemsiyorum ki sanki ben tek bir dünyayım. Bir de başka bir dünya var ve bir türlü iletişim kuramıyoruz zannediyorum. Sonra da "Ya bir dakika, ben evrenin bir parçası değil miyim?" diyorum kendimi zorlamak için. "Yani ben kum gibi bir şeyim, dünyada beni kimse tanımıyor ve bana bir şey olsa dünyanın akışı değişmeyecek" diyorum. Bu düşünce beni o kadar rahatlatıyor ki! **1998**

— İnsanlar benimle ilgili birçok şeyi bildiklerini sanıyor. Onların "seni tanıyorum" havasını bozmaya bayılıyorum. Röportajlardan veya şarkı sözlerinden insanlar senin hakkında kendi sentezlerini yapıyorlar. Mesela "Romantik prens" filan deniyor benim için. Ben bu tanımın tam tersi değilim belki ama tam tersiymiş gibi oynamak çok hoşuma gidiyor. **1998**

— Ben o kadar maymun iştahlıyım ki... İyi bir filme gidiyorum yönetmen oluyorum. Pandora'ya gidip senaryo kitaplarını topluyorum, sabahlara kadar okuyorum. Birden kendimi sanki yönetmen olacak zannediyorum. Ondan sonra da müzisyen falan değilim, aklımda hep yönetmenlik. **1999**

— Kendimi çok rahat hissetmediğim yerler var, o zaman utangaçlaşıyorum. Alçakgönüllülüğüm yoktur. Kendimi överim ama başkası övünce çok utanırım. **2000**

Birkaç yere götürüyor beni Funda, yırtınıyor benim için. Türk pop müziğinin afili yılları, sürekli bir kutlama, bir parti filan oluyor, bütün sanatçılar katılıyor. Ama ben arıza çıkarıyorum, kimsenin beni takmadığı bu yerlere gitmek istemiyorum. Yani Funda kariyerimi oluşturmak için didinirken, bir de ben sorun çıkarıyorum ona. İkinci klibimizi "Papatya"ya çekeceğiz ama İstanbul Plak Mehmet Söğütoğlu'na ulaşamıyoruz. Sürekli balıkta. Balık tutuyor haftalarca! Delireceğim bu saçmalıklardan, aylar geçiyor, sonunda "Papatya"yı çekiyoruz. Kariyerimin kıpırdanması öyle başlıyor. Birkaç ay sonra bana yollarda "Papatya" diye bağıracak gençler. Ama albüm, etrafımda gördüğüm diğer albümler gibi patlamıyor. Silik kalıyor biraz.

İlk albümün başarısızlığı beni yalnız bırakıyor. Daha önceki ekibimiz kendi işleriyle ilgili çalışırken, biz Funda ile yalnız kalıyoruz. Ve parasız.

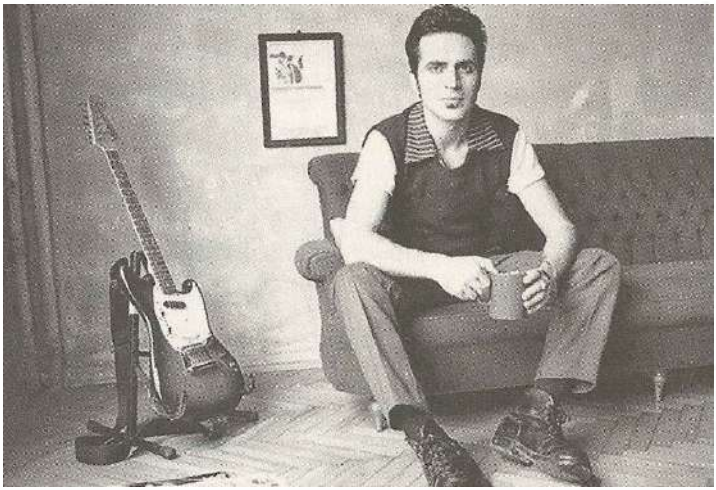
Bu satırları yazarken, Mavi Sakal'dan Murat Tümer'e mesaj atıyorum. O da bana WhatsApp'tan tam da o dönemi anlatan bir anımızı yazıyor: "Seninle arabada gidiyoruz, cabriole. Ben seni Çamlık'ta bi yere bırakacağım ama sen sıkkın duruyorsun. İlk albüm çıkmış ama çok tepki yok, onları konuşuyoruz. 'N'oldu lan?' diye sordum. 'Abi ben üstü açık arabada garip hissediyorum, utanıyorum' demiştin. O konuşmanın devamında bana dedin ki 'Abi ben bu işi başaracağım. Bi annem var, annenin de bi tek varlığı benim. Ne yapıp edip bunu başaracağım' dedin."

Funda her yere saldırıyor. Sonradan öğreniyorum; bilsem, benim kesinlikle yaptırmayacağım şeyleri yapıyormuş. Radyo DJ'lerine, müzik yazarlarına ısrar ediyormuş benimle ilgilenmeleri için. Hepsinin burnu çok havalarda o zaman. Ama gerçekten de işlevleri var müzik endüstrisinde.

Bir gün bir radyo programına katılıyorum; ünlü bir gazetenin binasında radyo. Programdan sonra binada yürürken, Funda bana bir müzik yazarından bahsediyor; tanıyormuş, bu gazetedeymiş, ona uğrayabileceğimizi söylüyor. Sonra anlatıyor; bu müzik yazarına benden bahsediyormuş sürekli ama karşısındaki, "Ben onda beğenecek bir şey bulamadım" gibi bir şey söylemiş. Kızıyorum, "Götür beni ona" diyorum. "Ben ona beni neden beğenmesi gerektiğini öğretirim." Ziyaretine gidiyoruz. Ona beni neden beğenmesi gerektiğini öğretiyorum. O günden sonra, benim hakkımda büyük beğeni yazıları yazıyor.

Bu uyduruk işlerle uğraşırken, ikinci albüme harıl harıl çalışıyorum aynı zamanda. Gece gündüz şarkı yazıyorum.
Grup kurup çalışmaya başlayacağım. Alper gitar çalacak. İlk provaya gelmiyor, onu hemen gruptan atıp başka gitarist buluyorum.

Bir konserimiz olacak, Kıbrıs'ta. Grupla Kıbrıs'a gidiyoruz. Ben otelde çıkış saatimi bekliyorum. Gece bir oluyor artık. Funda arıyor, "Konser iptal" diyor. Otele gelip anlatıyor. Sadece bir çift ve yanlarında pusetiyle bebekleri varmış. Hiç kimse gelmemiş. Avansı çocuklara dağıtıp, İstanbul'a dönüyoruz.

İstanbul Plak'ın sahibi Mehmet Söğütoğlu ile gece hayatında sık sık karşılaşmaya başlıyoruz. Bana yanlış yaptığımı, eğer star olmak istiyorsam, insanlardan uzakta, izole bir hayat sürmem gerektiğini söylüyor. "Bak Tarkan'a" diyor. "Ben hayatta öyle yaşayamam" diyorum.

Funda bana postaneden posta kutusu kiralıyor; posta kutusu 125 Karaköy. Artık bir fan kulübüm var. Tek tük mektup geliyor, okuyoruz. İçlerinden bir tanesi bizden şarkıcı Arto'nun telefonunu istiyor. Benimle ilgili tek bir satır yok mektupta.

Bir gün bir festivalde çalıyoruz, ilk paramızı kazanınca seviniyorum. Borçlarımı düşünüyorum.

Hemen yeni şarkılar yazmaya başlıyorum bundan sonraki albümüm için. Daha iyisini yapmaya kararlıyım.

Aynı sıralarda, kız arkadaşımın kedisine âşık olup kedi korkumdan da kurtuluyorum. En büyük erkeklik komplekslerimin birinden yani. İnsanlara hoyrat davranabilen ben, bu kedi söz konusu olunca karakterimin tam tersi şeyleri yapıyorum. "Karpuz" karnımda uyuyor, onunla o kadar mutluyum ki, rahatı bozulmasın diye koltuktan kalkmam gerekse bile, "Boş ver kalkma, Karpuz uyanmasın" derken buluyorum kendimi.

İstanbul Üniversitesi kadın araştırmaları bölümünde mastıra başlıyorum. Derslere aşinayım zaten Boğaziçi'nden ama ciddi ciddi çalışıyorum, okuma listelerimiz gerçekten de güzel, bütün derslerden geçiyorum, sıra teze geliyor. "Çizgi romanda kadın" konusunu seçiyorum, özellikle Türk çizgi romanlarına eğileceğim: Karaoğlan, Kara Murat, Tarkan, Tolga vs. En iyi bildiğim şey yani. Tezim berbat oluyor. Bölüm Başkanı Necla Arat tezimi elime tutuşturur-ken, daha kendime yakışan bir tez hazırlamam gerektiğini söylüyor. Yapmıyorum.

> — Canım istedi sosyoloji okudum ve çok memnunum. Mastıra gelince onu da canım istediği için seçtim (İstanbul Üniversitesi Kadın Araştırmaları Bölümü). Seviyorum o bölümü, özellikle biz erkeklere ayrı bir perspektif veriyor. Bizim üzerine hiç düşünmediğimiz bir alan kadın olmak. Kadınlar neler hissediyor veya kadının konumu ne olmuş? Çünkü biz doğduğumuz günden beri annemizin prensleriyiz. Şu anda da toplumda zaten skala içerisinde daha pozitif bir yerimiz var. Ama anlamaya çalışmak da lazım, dünyanın yüzde 50'sini oluşturan kadınlar hayata ve olaylara hangi perspektiften bakıyor... **1998**

8 Mart Kadınlar Günü

İstanbul Üniversitesi Kadın Araştırmaları Bölüm Başkanı Necla Arat, bana 8 Mart Kadınlar Günü'nde yapılacak olan kutlamada çalıp çalmayacağımı soruyor.

8 Mart'ta AKM binasının kulisindeyiz. Ben sıramı bekliyorum, benim önümde halk oyunları ekipleri filan var. 8 Mart aynı zamanda annemin de doğum günü. Sahnede ilk alkışlar dindikten sonra, küçük bir konuşma yapıyorum. "Bugün gerçekten çok önemli bir gün, ama benim için daha da önemli. Aynı zamanda annemin de doğum günü. O da aramızda" diyor ve annemi gösteriyorum. Birden bütün salon çılgın gibi alkışlıyor, annemle beraber bütün AKM ayağa kalkıyor, alkışlar uzuyor, şaşkınım. Biraz sonra herkes yavaş yavaş oturuyor artık. Bir bakıyorum annem, tek başına ayakta kalmış, hipnotize olmuş gibi koca salonda tek başına alkışlamaya devam ediyor. Hiç duracak gibi değil. Mikrofondan anneme, "Annecim, oturabilirsin" diyorum. Oturuyor.

Doors diye bir mekân var Tarlabaşı'nda. Orayla anlaşıyoruz. İki katlı büyük bir bar. Daha birinci haftadan itibaren mekân tıklım tıklım oluyor, kuyruklar filan. "Bu iş oluyor" diyorum, keyfim yerinde. Uzun ses ve ışık provaları yapıyorum. Sahne ışıkları berbat bile değil, yok. Barın başka yerlerinden ışıklar söküyorum, barmenin arkasındaki neonu alıyorum, kendi sahneme taşıyorum. Sonra Funda'yı benim sahnedeki yerime geçirip, saatlerce bu ışıkları yerleştiriyorum. Sahnem güzel olsun istiyorum.

Konser sözleşmeleri Türkiye'de çok özensiz yapılıyor o yıllarda, hiçbir detay yok, sadece parayı alıyorsun, gidip çalıyorsun. Çok kötü oluyor prodüksiyonlar sonuçta. Arkadaşım Engin Akıncı Sony'de çalışıyor. Ona gidip, yabancı grupların sözleşmelerinden bir örneği olup olmadığını soruyorum. Bana Ricky Martin'in konser sözleşmesini veriyor – ryder. Evde o sözleşmeden yola çıkıp kendi sözleşmemi hazırlıyorum. Hiçbir maddeyi şansa bırakmıyorum. Birkaç ay sonra bu konuda ünlü oluyorum. Piyasada "Teoman'ın 11 sayfalık sözleşmesi"nden bahsediliyor.

Albümüm pek fazla satmamasına rağmen, konserlerim gittikçe kalabalıklaşıyor.
Albümün taşıyıcı şarkıları klip şarkıları oluyor, benim yazdığım şarkılar geride kalıyorlar. Yani ilk gollerimi; kendi yazdığım şarkılarla

değil, Barlas'ın "Ne Ekmek Ne de Su" ve özellikle de Rıza Abi'nin "Papatya"sıyla atıyorum. Uzun süre "Papatya Teoman" olarak anılacağım bundan sonra.

Bizi tanıyan herkes bilir
Senle ben eskiden beri
Hiç derdimiz olmadan büyümüştük yanyana
Hani çok sevdiğin o filmi gördükten sonra
Kısacık kestirip saçlarını içtin ilk sigaranı

Papatya

İkinci albümüme hazırlığa yoğunlaşıyorum. Borçlarımı ödemeye başlıyorum. Ayrıca artık kafe mönülerindeki yemekleri fiyatlarına göre seçmek zorunda değilim.

İkinci albümümü yaparken, Ahmet Erhan"ın "Oğul" şiirine âşık oluyorum, şiiri besteliyorum, çok benimsiyorum. Sanki annemle beni anlatıyormuş gibi hissediyorum o şiiri okurken. Ahmet Erhan'ın telefonunu buluyorum, arıyorum; kalbim küt küt atıyor hayran olduğum bir şairle konuşacağım için. Ahmet Abi o kadar güzel konuşuyor ki telefonda benimle: "Kullan tabii" diyor, "ama 'söz: Ahmet Erhan' yazma sakın, 'şiir: Ahmet Erhan' diye yazılsın albümde."

anne ben geldim
dizlerin duruyor mu
başımı koyacak
anne ben geldim
ben, oğlun, hayırsızın

Oğul

Orhan Atasoy'un "Gemiler"i var aklımda uzun süredir. Birçok kişinin sevdiği, ama büyük hit olmamış, güzel bir parça. O parçada stadyum hiti potansiyeli var bana göre. Formunu değiştirirsem, o parçayı hit yapabilirmişim gibi geliyor; bir "rock marşı" yani. Şarkının "b" bölümü fazla uzun, şarkıdan koparıyor insanı, "gereksiz yerleri

teoman

atılmalı" diyorum. Bir de nakaratı aynı oktavdan değil, bir oktav yukarıdan söylersem çığlık çığlığa, insanları çok etkilermişim gibi geliyor. Rıza Abi istemiyor "Gemiler"i. Güzel şarkı olduğunu kabul ediyor ama birçok denemeye rağmen –Orhan Abi'den sonra Zerrin Özer, Melis Sökmen ve başkaları da yapmışlardı "Gemiler"i– bu parçanın patlamadığını söylüyor, formu değiştirip, parçayı bambaşka yapacağımı söylüyorum. İkna olmuyor, "O şarkı uğursuz" diyor. Ama ben ısrarcıyım bu konuda. Hemen hemen her konuda olduğu gibi aslında.

> — Sözlerimi gevşek bırakıyorum. Eğer güzel söz varsa müziğe uymazsa müziği atarım sözü kullanırım gerekirse. O yüzden kendimi iyi ifade edebiliyorum. O 3-4 dakikada kendini anlatabiliyorsan anlatırsın, yoksa olmaz. **2001**

Bir senede ikinci albümü çıkarıyorum; bu sefer benim yazdığım bir şarkı ile çıkacağız; "Sus Konuşma" ile listelerde çabucak yükseliyorum, albüm satışları da çok iyi başlıyor.

küçücüktüm, ufacıktım
bir dilenci kraldım
çok yürüdüm
çok acıktım
kalbim sızlar
yüzüm gizler
bir tren camından dünyayı gördüm
haline üzüldüm

Sus Konuşma

Ama albümü ve beni bir yere taşıyacak asıl şarkılar yine başkalarının oluyor: Orhan Abi'nin "Gemiler"i ve Rıza Abi'nin "O"su. Ama kendi yazdığım ve birinci albüme göre daha fazla beğenip, tatmin olduğum parçalar da var.

Çalışmış, kaybetmiş
Koşmuş yorulmuştuk
Birbirimize içmeden
Dokunamaz olmuştuk
Birkaç kalp ağrısı, birkaç imdat çağrısı
Elimizde bunlar var
Mutlu olmaya yetmez ki aşk

Bazı Yalanlar

— Sadece sarhoşken sevişebilen iki sevgili. Bir ilişkinin sonu. Palavra atmak değil gerçeklerden bahsetmek, yıkıcı bir ilişkiyi anlatmak istiyordum. Bir cinsel isteksizlik durumu var o şarkıda, daha önce yazılmış şarkılarda buna rastlamamıştım. Bana kalırsa şarkıları böyle detaylar gerçekçi kılıyor. **2016**

— İstiyorum ki parçalarım hit olsun. Ondan hit parçaları analiz ediyorum. Unforgettables'taki (unutulmaz şarkıların toplandığı albüm) parçalar niye unutulmaz, ona bakıyorum. **1999**

— Çok şaşırdım, müziğimle ilgilenen insanlar vardı. Ayağa kalkıp bana eşlik ediyorlardı. Yazdığım sözlerin yalnızca benim için bir anlam taşıdığını sanıyordum ama gördüm ki sözleri didik didik eden, detaycı başka insanlar da vardı. **1999**

Bizim anladığımız anlamda müzik sektörü yeni kuruluyor, hatta kendimiz kuruyoruz onu. Daha önceki kuşakların farklı bir anlayışları var. Hiçbir konser teklifini kaçırmamaya çalışıyoruz. Bir gün İstanbul'da aynı gün içerisinde üç konser vereceğim, akşamüstü, akşam ve gece. "Sus Konuşma" şarkım yeni patlamış, konserin başında ve sonunda olmak üzere iki kere çalıyorum o şarkıyı. O günkü üçüncü konserimizi Barfly'da bitirirken, "Sus Konuşma"yı altıncı defa söylüyorum, dizlerim tutmuyor, ayakta zor duruyorum.

İlk turneme çıkıyorum. Akdeniz'in bir kasabasındayız. Otelde beklerken dışarıdan megafonlu bir anons duyuyorum, dışarıya bakıyorum, kenar mahallelerde meyve sebze satan arabalardan biri geçiyor. Üzerine benim posterlerim yapıştırılmış. Kullanan adamın elinde bir mikrofon var; "Rock müziğinin prensi Teoman, bu gece bilmemne gazinosunda."
Grafiğim her geçen gün yükseliyor. Hemen bir sonraki albüme hazırlanmaya başlıyorum. Hırslıyım ve ağzımın suyu akıyor çalışmak için, gece gündüz şarkı yazmaya, kendimi geliştirmeye çalışıyorum. İstim üstündeyim, Funda'ya ortalığın tozunu atmaya niyetli olduğumu söylüyorum, çok çalışmaya kararlıyım zımba gibi bir şey yapmak için. "Funda" diyorum, "Bruce Springsteen'in 'Born to Run' albümü gibi bir albüm yapmak istiyorum. Onun kadar iyi." Üçüncü albümüm süper olacak!

Führer

İlk zamanlar prodüksiyon menajerimiz yok. Prodüksiyonun da başındayım. Mekâna giriyorum, herkes lakaytlık şampiyonu. İşler kaplumbağa hızıyla yürüyor-yürümüyor. Yavaş yavaş yürüyen ışıkçıyı çağırıyorum yanıma, par ışıklarının hâlâ niye takılmadığını soruyor, filtrelerinin yanlış olduğunu söylüyorum. "Hemen hallederim" diyor. "Ne kadar zamanda?" diyorum. 10-15 dakikalık işi olduğunu söylüyor. Saatime bakıp ona "Tam 15 dakikan var" diyorum. Sonra sırtından tutup ileri doğru itiyorum. "Hadi bakalım koş şimdi, sadece 15 dakikan var!" Koşuyor.

Feldenkrais

Yeni edindiğim psikoloğum, kronik vücut ağrılarım için Feldenkrais metodunu öneriyor bana. Ne olduğunu pek anlamıyorum ama bu ağrılardan kurtulmak için her şeyi yaparım. Varikosel ameliyatı bile olmuşum, kursa mı gitmeyeceğim? Bir kitap öneriyor bana; okuyup hiçbir bok anlamıyorum. Kurs Rumeli Hisarı'nda bir cumartesi başlıyor. Her tarafım orta yaşlı kadınlarla dolu. Hepsi çok mutlular, hoca bir soru sorunca hepsi atılıyor; kendi bedenlerinden çıktıkları ve şöyle böyle hissettikleri gibi şeyler söylüyorlar. Birden yabancılaşıyorum, beynim duruyor.

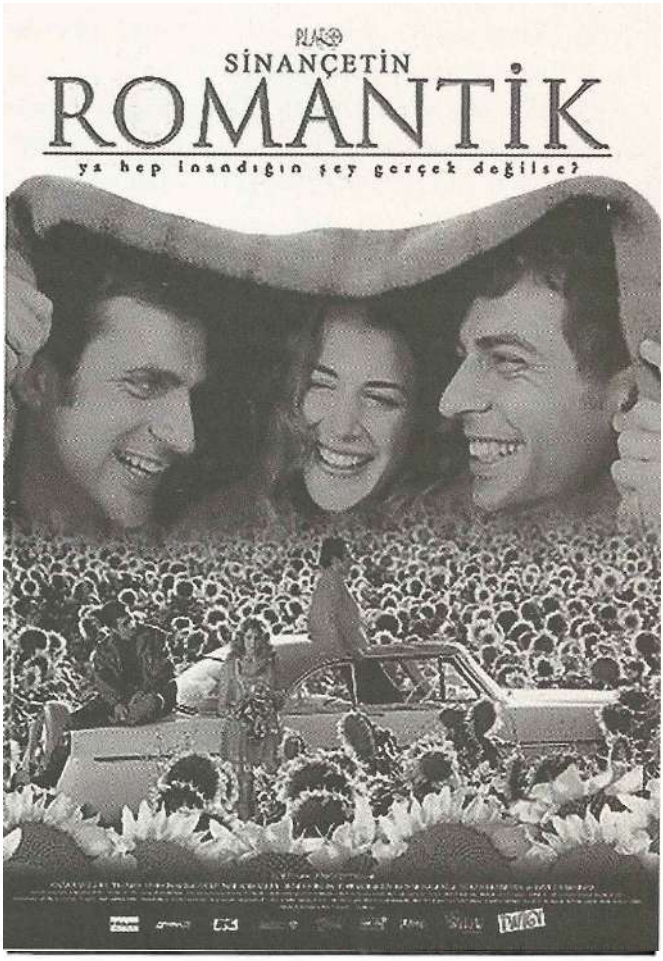
Her şeyin dışında hissediyorum kendimi.
Allahım, ne yapacağım ben burada? Öğle tatilinde hoca ve müritleri, ördek ailesi gibi bir yere gidiyorlar, ben yanlarından uzayıp tek başıma Hisar'da Ali Baba'ya gidip menemen gibi bir şeyler yiyorum. İkinci yarı için, dersin yapıldığı yalıya gidip kapıyı çalıyorum, açan yok, daha dönmemişler. Bir anda şimşek çakıyor; "Manyak mıyım lan ben?" diyorum. "Hemen kaçmalıyım buradan, bu işkenceye bir dakika daha dayanacak halde değilim." Koşup bir taksiye atlıyor ve derin bir nefes alıyorum, ama o da ne! Derstekilerin hepsi birden karşıdan yürüyerek şen şakrak geliyorlar. Hayıır, beni görecekler taksiyle kaçarken! Hemen sola yatıp saklanıyorum taksinin içinde. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Şoför şaşırıyor, ben de panikle yaptığım şeyden çok utanıyorum o anda. Sonradan kendi psikoloğuma Feldenkrais kurs ücretini götürüp, ücreti hocaya veremediğimi, bir problem çıktığını söyleyip onun vermesini rica ediyorum.

İki şarkılık dev konser

Çubuklu Hayal'de *soundcheck*'teyiz. Sözleşmemizde yazan aletler gecikmiş, sinirden patlıyorum, akşam çalacağız. Deneme yapmadan çalmak zorunda kalacağız ve ben yine kendi sesimi duyamayacağım, her şey berbat olacak! Etraftaki herkes her şeyin yolunda olduğunu, aletlerin daha geç geleceğini, akşam hiçbir problemin çıkmayacağını söylüyor...
Gece geliyorum, sahneye çıktığımda mikrofonumdan "*feedback*" sesleri geliyor ve tabii ki kendi sesimi duyamıyorum. İkinci şarkı biterken önce monitörleri tekmeliyorum sinirimi alana kadar. Ardından seyirciye teşekkür edip, iyi geceler diliyorum, sonra da sahneden iniyorum. Funda'ya gidip konserin bittiğini, tüm parayı almasını söylüyorum.

Romantik

Sinan Çetin benim bir röportajıma rast gelmiş, çok beğenmiş beni, ortak arkadaşımız Ayşe Pi'den tanıştırmasını istemiş. Tanışıyoruz. "Birlikte film yapalım, oyuncu ol" diyor. "Tamam" diyorum ilk tanıştığımız gün. "Hemen sözleşme yapalım" diyor, bana daha önce filmde oynattığı ünlü bir oyuncunun aldığı rakamı öneriyor. "Hayatta

Romantik'te Okan Bayülgen ve Yasemin Kozanoğlu'yla.

yapmam" diyorum. "Bir araba gördüm, Mustang kırmızı, cabriole, California Special, 1967 model, onun parasını istiyorum."
Mustang'i şehir içinde kullanmaya utanıyorum, zaten ünlüyüm, bir de araba dikkat çekince rahatsız oluyorum. Kilyos'ta boş yollarda zıplata zıplata sürüyorum Mustang'i. Motorunun sesi bir harika. Amerika'dan o araba için özel bir teyp getirtiyorum. Bir Elvis kaseti buluyorum, sadece onu dinliyorum Mustang'imde.

> — *Romantik* filminde kötü adamdım ama sonra biraz yumuşatıldı o rol. Sinan Çetin filmdeki bana "Aslında iyi adamsın" demedi de, "Kötüsün ama nedenlerin var" dedi. Ben nedensiz kötü olmak isterdim. **2000**

Bir konserim olacak, Samsun'da. Çok iyi geçeceği söyleniyor, konseri düzenleyenleri tanımıyoruz, adını öğreniyoruz, Maraz Mustafa, hapisten yeni çıkmış. Uçaktan inişte karşılıyor bizi, hoşsohbet, içten biri. Bana ilk lafı "Pide sever misiniz, fırını yaktırayım mı?" oluyor. Sabah. Çok gerek olmadığını söylüyoruz. "Tarkan bayıldı pidelerimize. Size de yaptıriim" diyor. Otele geldiğimizde, "Tarkan da bu odada kaldı" diyor. Tarkan da Tarkan, sürekli pide meselesini açıyor, Tarkan'ın ismi geçiyor her konuşmada.
Konser kapalı bir basketbol sahasında. Mekâna geldiğimde, herkesi düşünceli ve şaşkın durumda buluyorum. Serdar Öztop tonmaysterimiz. Funda bana sözleşmemizdeki hiçbir şeyin yerine getirilmediğini, istediğimiz aletlerin olmadığını söylüyor.
Sözleşmeye yazdığımız "Martin kolonlar, bilmem ne marka kontrol masası" gibi şeyleri bulmaya gerek duymamış, sadece markaların adlarını yapıştırmışlar. Yaptırdıkları "Martin" yazısını aletlerin üzerine yapıştırmışlar yani. Funda, "Gel de sana robotu göstereyim" diyor. Işık robotu yerde, çocuk oyuncağı gibi. Üzerinde üç tane minicik kırmızı ampul var, yanınca kendini aydınlatmaktan âciz. O kadar komik bir durumdayız ki, sinirlenemiyoruz bile. Asıl problem ise seste. Provada ben bile davulu duyamıyorum, uzaktaki seyircinin duyması imkânsız konser esnasında. Koca salonda minicik aletlerimizle çıkacağız konsere, yapacak bir şey yok.

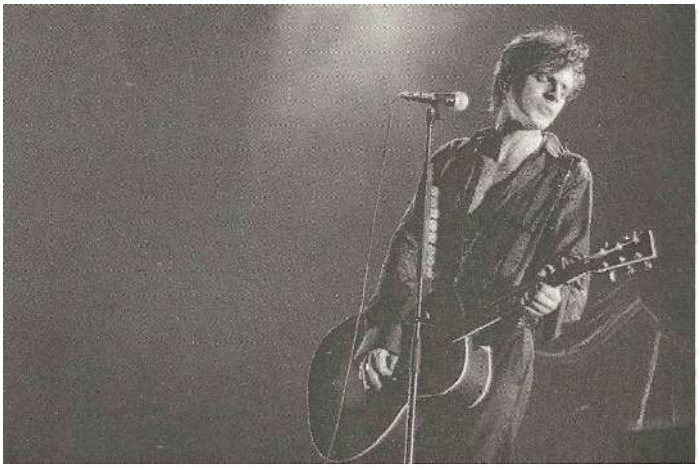
Konser başlıyor. İnsanlar alkışa başlayınca biz müziğe dair hiçbir şey duyamıyoruz, salon alkış sesleriyle inliyor. Zaman kazanmak için seyircilerin önüne gidiyorum, beni çılgınca alkışlıyorlar, müzik filan umurlarında değil. Ben de boynumda gitarımla koşarak bütün seyircileri selamlıyorum, saha çevresinde turlar atıyorum. Bizimkiler arkada şarkıları çalıyorlar ama ben hangi şarkıyı çaldıklarını bile anlayamıyorum. Seyirci beni alkışlamaya devam ediyor. Bakıyorum ki hevesleri azalmıyor, bütün konser koşuyorum, selam veriyorum, seyirciler bağırış çağırış. Arkadan hafif bir müzik geliyor orkestradan.
Ertesi gün, uçağa binmeden, Maraz Mustafa yine pideden bahsediyor. "Tarkan'ın da çok sevdiği pide"den yemediğim için biraz üzgün.

Atlantis Yapım

Turnedeyim, afişlerimi duvarlarda görünce sinirim tepeme çıkıyor. Kulisteyim, bir delikanlı giriyor içeri, küçücük yaşı, sevimli bir çocuk. Bana organizasyondan olduğunu söylüyorlar, bas bas bağırıyorum hemen. Konu, afişlerimin yeterince düzgün asılmaması. Yolda gelirken afişlerime denk geldiğimi, bazılarının yamuk olduğunu söylüyorum. Tabii ki ağzımdan köpükler çıkarak. Sonradan o çocukla 17 yıl boyunca çalışıyoruz. Booking şirketiyle Türkiye popüler müziğinin en büyük isimlerinin konserlerini düzenleyen kişi oluyor. Ben de onun nikâh şahidi oluyorum.

O başka, bu başka!

Ben müzisyenken bana yapılan kelekleri, patron olunca yapmamaya yeminliyim. Benim kurduğum bu yapı parasal anlamda kimseye kelek atmayacak, bir kuruş borcunu bile aksatmayacak, ertelemeyecek. Prodüksiyonumuz sorunsuz geçsin diye, her şeyi standardize edeceğiz. Profesyonel olacağız. Artık eski günler geçti, bar grubu değiliz, kurallara uyacağız! Bir gün müzisyenler provaya gecikiyorlar bayaa. Her zamanki gibi ilk ben gitmişim. İçeri girdiklerinde, köprü trafiğini mazeret olarak söylüyorlar! Onlara köprünün açıldığı 1974 yılından beri tıkalı olduğunu, İstanbul'daki trafik sıkışıklığını mazeret olarak kullanma riyakârlığını yemeyeceğimi, bu tip sahtekârca sözleri,

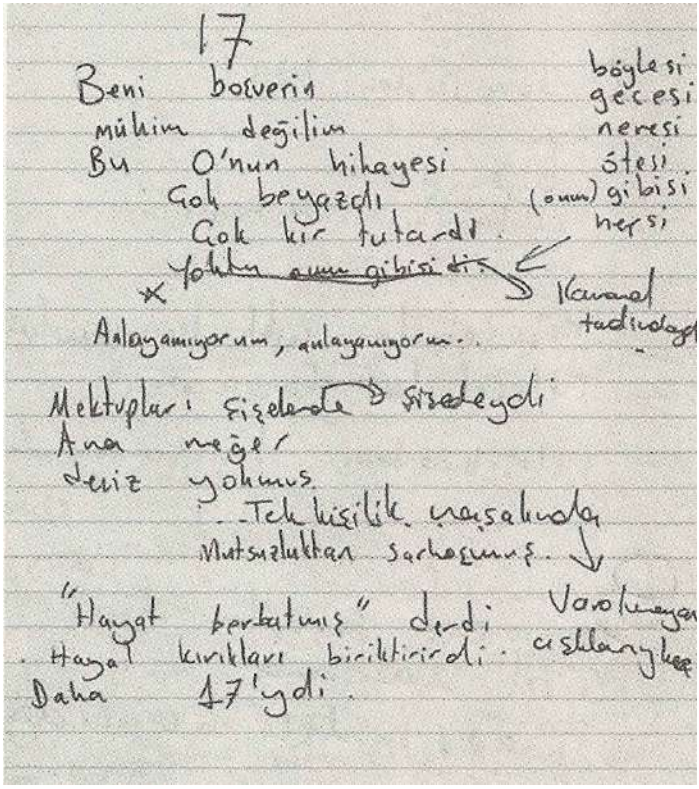
palavraları, kişiliğime, işime ve zekâma hakaret olarak kabul ettiğimi ve ona göre davranacağımı belirtiyorum...

Gitarist F. bir gecenin sonunda kuliste benimle konuşurken sesi ağlamaklı çıkıyor; "Biz seni seviyoruz abi" diyor, "sen bizi neden sevmiyorsun?" "Ben de sizi seviyorum" diyorum, "ama o başka, bu başka!"

Projeler üretip duruyorum; "Teoman tek başına", "Teoman'ın sevdiği şarkılar" vs. Sahneyi tasarlıyorum, bir sokak bankı olacak, bir sokak ışığı. Ben sahneye çok eski model bir çanta ile gelip banka oturacağım, içinden çıkaracağım melodikayla şarkının introsunu çalacağım. Ufak bir ekip olacağından –tek başıma sahnedeyim– küçücük yerlere bile gidip çalabilirim. Öyle olmuyor. Sokak bankı eşek ölüsü gibi, iki hamal taşıyabiliyor. Sokak lambası daha da beter,

dört hamala ihtiyaç oluyor. Ama olay zevkli en azından. Sahneye çıkıp, bankıma oturuyorum. Ondan sonra çantamdan yayvan, kırmızı melodikamı çıkarıyorum. Seyirciye, melodika çalmayı bilmediğimi, ama tükenmezkalemle basacağım yerleri işaretlediğimi, zaten sadece bu melodiyi çalabildiğimi söylüyorum.

Üçüncü albümüme çok sıkı hazırlanıyorum. İyi gidiyor, çok iyi şarkılarım var.
Adını "17" koymaya karar verip, şarkıları yazacağım defterimi hazırlıyorum. Polaroid makinemle Ayşe Pi'nin evinin kapı numarasının fotoğrafını çekip defterime yapıştırıyorum. Gece gündüz şarkı düşünüyorum.

Mefülü mefülü mefülün

Her yanım defter, kalem. Şarkı sözü için yaşıyorum sanki, her gün defterler dolduruyorum. Uzun kısa hecelerden aruz vezninden öğrendiğim formüller çıkarıyorum şarkılar için. Çizgi nokta nokta, çizgi nokta nokta... Alt alta kelimeler yazıp rastgele eşleştirip bir bomba üretmeye çalışıyorum. Mektup şeklinde, hikâye şeklinde yazıp onu şiirleştiriyorum. Falan filan...

> — Ben anı yaşayabilen bir adam değilim. Belki bu geceyi yaşarım an olarak ama benim aklım fikrim hep geçmiştedir. Geçmişte ya da gelecekte... Gelecek de uzun zamandır benim için çekiciliğini yitirdiğinden geçmişle ilgili yazıyorum. Şarkı sözlerinde bütün o duyguları geçmişten çağırıyorum. **2016**

Albüm daha çıkmadan dinleyenler oluyor. Herkes çok başarılı bir albüm olduğundan, içinde birçok hit barındırdığından emin. Yapımcım Nr1 Müzik, Universal ile anlaşıyor, albümüm iki şirketten birden çıkacak. Universal ile albüm dinlemesi sonrasında yapılan toplantıda, albümün iddialı olduğuna ve PR çalışmalarının büyük tutulmasına karar veriliyor. Gerçek boyutlarımla büyük ayaklı posterlerim, fotoğrafımın olduğu saatler, bilgisayar *pad*'leri, takvimler, anahtarlıklar filan yapılıyor. Bu oyuncaklara bayılıyorum.

A.'ya âşık oluyorum. Çok, çok âşık... Ve yıllar sürecek inişli çıkışlı sevgililiğim başlamış oluyor. Bir sürü problemle birlikte. İlkini hemen çıkarıyorum, berbat bir şey yapıyorum, A. beni terk ediyor. Mahvoluyorum, yemeden içmeden kesiliyorum, uğraşıyorum, olmuyor.

Çok mutsuzum. R.'yi ziyarete gidiyorum onun ofisinde. A. ile ayrıldığımızı ve üzgün olduğumu biliyor. Başka şeylerden konuşuyoruz. Ben ona yeni okuduğum bir kitaptaki çok etkileyici ve hüzünlü bir sahneyi anlatıyorum. Sahnenin duygusal bölümü gelince sesim titremeye başlıyor, hüngür hüngür ağlıyorum. Gözyaşlarım aslında A. için. Tabii ki R. de biliyor öyle olduğunu. Beni çok iyi tanıyor.

Artık pes ediyorum. A. bana dönmeyecek. Gecelerden bir gece sabaha karşı telefon çalıyor, inanılmaz ama o. Bana, beni çok özlediğini söylüyor telefonu açtığımda. Dünyalar benim oluyor.

Funda, turnelerde kulislerin bakımsızlığı ve floresan tiksintim yüzünden, turne öncesi gideceğim mekânların kulislerini boyatıyor, kulis ışıklandırmalarını standardize ediyor.

"Paramparça"nın klibini Berlin'de Yücel Yolcu ile çekiyoruz.

— Türkiye'de klip çekmekten benim kadar sıkılan bir kişi daha yok. 3-4 saat makyajımla bekliyorum, daha ışık hazır değil; onların hepsini öldürmek istiyorum... Benim gururum müzik, kliple yönetmeni gurur duysun. Ama klipte yakışıklı çıkmak hoşuma gidiyor. **1999**

"17" albümüm çıkıyor. "Paramparça" her yerde. İstiklal Caddesi kasetçilerle dolu ve sürekli dışarıya müzik yayını yapıyorlar. Taksim'den başlayıp Tünel'e yürüdüğümde sadece kendi sesimi ve "Paramparça"yı duyuyorum her taraftan. Başka hiçbir şarkıyı çalmıyorlar kasetçiler. İstiklal Caddesi'nde kendi sesimden kaçmak için paralel yollardan yürümek zorunda kalıyorum. Albüm, Rıza Abi'nin deyişiyle, patlıyor. Çok ünlüyüm.

Artık "şımarma zamanım."

— Aklıma geleni söyleyemeyeceksem zevki yok ki bu işin. O zaman neden ünlü oldum ki? **2006**

— Albüm satışlarına bakarsanız en çok satan erkek pop şarkıcısı benim. Eğer rock pazarı söz konusu olursa 450 bin albümün 400 bini benim zaten. Benim o kulvarda yarışmam zaten haksızlık olur. Pop kulvarında yarışmak istiyorum... **2000**

— Yıllar sonra bir şarkım duyulduğunda onu kim söylerse söylesin, şarkının benim olduğu anlaşılsın istiyorum. O yüzden eski yazdıklarımı da gözden geçirmek istiyorum. İnsan üretirken kendini bilemiyor, anca üretip ortaya bir iş çıkardığında tarzını görebiliyor. Ben ne tür sözleri, ne tür metaforları kullanmışım ve diğer insanlardan farkım nedir... Bunlara cevap bulup çevremin kenarlarını da belirginleştireyim diye uğraşıyorum. **2000**

— Tam anlamıyla dinleyicilerin kalplerine bastığınız zaman, hissettiklerini onlardan daha iyi anlattığınızda etkileniyorlar. "İşte tam da bunu söylemek istiyordum" duygusu insanları etkiliyor. Çok

sevdiğiniz bir yazar aslında çok büyük ihtimalle sizin zaten içinizde olan şeyi söylüyor. **2000**

Ben gazetelerde röportajlarımın hep farklı yerlere çekildiğinden, kendimi bir türlü anlatamadığımdan, hatta bazı haberlerin düpedüz yalan olduğundan şikâyet ediyorum. Funda, "Boş ver" diyor, "fotoğrafın büyük ya!"

— Üzerimde korkunç bir baskı var, beni sevenlerin istediklerini yapmaya çalışıyorum ama benim istediklerim ne olacak? **2000**

İlk Açıkhava konserimde, mekân tıka basa insan dolarken, Murat Pazar hüngür hüngür ağlıyor başarım nedeniyle; bu sahneye çıkana kadar ne kadar çalıştığımın, nerelerden geçtiğimin yakından şahidi olarak.

Funda'ya, kötü geçen, sinirlendiğim konserlerin parasını har vurup harman savurmaya karar verdiğimi söylüyorum. Baktım konserde çok sinirliyim, Funda'dan hemen o konserin parasını istiyorum. Genelde yurtdışına gidip hovardalık yapıyorum, çok lüks gitarlar alıyorum, kıyafete saçıyorum parayı. Herkesin parasını çekiyorum, hep ben ödüyorum. Çok rahatlıyorum o paraları savururken. Konserin intikamını alıyorum.

— Popüler oldukça bir balon haline gelme tehlikesi hep var. Balonu yeterince dolduramazsan ya o balonu ufaltırsın ya da başka başka işler yaparsın ve o balonun içini doldurursun. Benim en büyük endişem bu balonun içini dolduramamak. Yurtdışında örnekleri var; adam 15 milyon satan albüm yaptıktan sonra "Dur bakayım bu sefer zor bir albüm yapayım 15 bin kişi alsın" diyor. Bunlar çok ciddi kararlar. Ben de şimdi ince ayarlara başlıyorum artık... **2000**

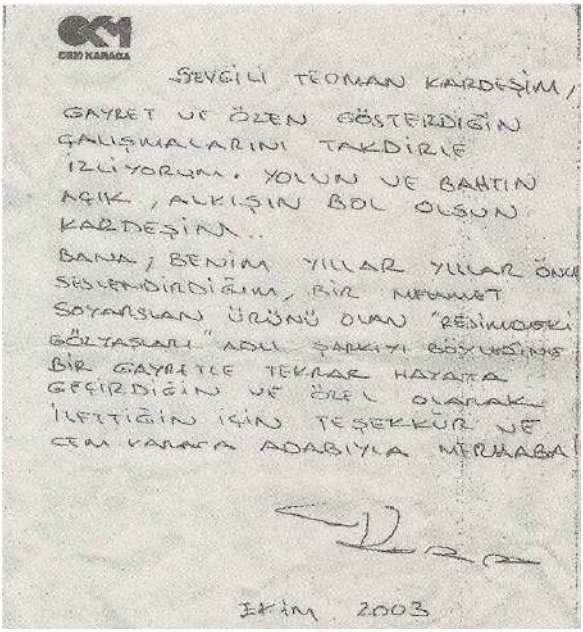
Soru: Yılbaşı gecesi Erkin Koray ve Cem Karaca'yla aynı konserde çaldınız... Nasıldı?

— Onların performansını seyredemedim. O gece bir partideydim, konsere de içim kan ağlayarak gittim açıkçası çünkü parti çok iyiydi. Konser sahnesindeyse ses sistemi berbattı, çok sinir oldum. Sigara dumanı, havalandırma yetersiz, çok fazla insan... Benim sesim gitti monitörlerden. Biraz içkiliydim, en sonunda kendimi monitörleri tekmelerken buldum. O geceyle çok ilginç bir hikâye duydum. O benim katılamadığım televizyon programından sonra Cem Karaca'nın evine yemeğe gitmişler. Erkin Koray'la yemekte kavga etmişler. Kavganın sonunda da sahneye beraber çıkmama kararı almışlar, olay büyümüş. Ama her nasılsa konsere kadar barışmışlar ve yine sahneye birlikte çıkmışlar.

Soru: Konserin afişi, sanki beraber çıkıp çalacakmışsınız gibiydi. Bir televizyon kanalında "Belki onlara alt birer şarkı söylerim" demiştin hatta.

— Benim aklımdaki biraz şöyleydi: Pearl Jam ile Neil Young gibi olabiliriz diye düşündüm. Biz onlara saygı duyuyoruz, onlar bize sevgi duyarlar ve beraber çalarız. Ama CNN'de "Biz kimle olsa çalarız, fark etmez Teoman'la çalmamız. Biz Ajda Pekkan'la da çalarız" gibi sözler edilince, ne onlar Neil Young oldu ne de ben Pearl Jam. Ben Ajda Pekkan oldum bir anda... (Gülüyor.) **2000**

— Zamanla kırgınlığımı unuttum. Sonra Cem Karaca'yla güzel bir ilişikimiz oldu. Bir gün de Erkin Koray'ı bir barda gördüm ve onu çok sevdiğimi hatırladım. Yanına gidip "Ben Teoman, bir şey içer misin?" dedim. Sonra dansa da çağırdım ama gelmedi, "Sağ ol" dedi. **2004**

CEM KARACA

SEVGİLİ TEOMAN KARDEŞİM,
GAYRET VE ÖZEN GÖSTERDİĞİN
ÇALIŞMALARINI TAKDİRLE
İZLİYORUM. YOLUN VE BAHTIN
AÇIK, ALKIŞIN BOL OLSUN
KARDEŞİM..
BANA / BENİM YILLAR YILLAR ÖNCE
SESLENDİRDİĞİM, BİR MEHMET
SOYARSLAN ÜRÜNÜ OLAN "RESİMDEKİ
GÖLYAŞLARI" ADLI ŞARKIYI BÖYLESİNE
BİR GAYRETLE TEKRAR HAYATA
GEÇİRDİĞİN VE ÖLÜ OLARAK
İLETTİĞİN İÇİN TEŞEKKÜR VE
CEM KARACA ADABIYLA MERHABA!

EKİM 2003

Cem Karaca ile sonradan daha yakın oluyoruz. TV'de bir program yapıyor, ona katılıyorum. Sohbetine doyum olmayan, kalbi dışarda, zarif insanlardan.

Cenazesindeyiz. Cem Karaca'ya yakışır bir tören olduğunu düşünüyorum. Hiçbir abartının, görgüsüzlüğün olmadığı, sakin, halk adamı cenaze töreni.

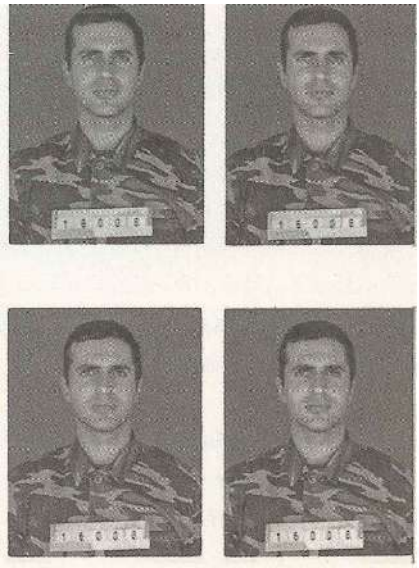
Maydanoz

Kulüp patronları, önce benimle sözleşme yapıyor kulüplerini açmadan önce. Bazen inşaat halinde oluyor. Gidiyor, sahne tasarımını yapıyorum: "Şuraya bir metre çapında pleksiglas, alttan vereceğiz ışığı, mavi, tam ayaklarımın altında." Her şeye maydanozum. Kulüpler de servisi aksatırlarsa mahvediyorum onları. Bensiz, o bar yok! Çaldığımız kulüp limitsiz bira vaat ediyor ve biraların hepsini sıcacık veriyor-

sa mikrofondan müşterilere, "Sakın vestiyer, otopark ücretlerini ödemeyin" diyorum. "Sizlere sıcak bira verenlere para vermeyin sakın." Ortalık karışıyor. Meğer vestiyer ve otopark başka müesseselerinmiş, hırgür çıkıyor.

Tam askere gidecekken, bedelli askerlik çıkıyor. Ağustos ayında 28 gün askerlik yapmak için İzmir Gaziemir'e gideceğim. Psikiyatrıma koşuyorum. Yeni ilaçlara ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Bu zorlu (!) askerliğe dayanabilmek için!

Askere gitmeden önceki gece Hayal Kahvesi'nde çalıyorum. Benimle orada röportaj yapan paparazzilere, bedelli oluşumu kastederek, "Benim askerlik fasulyeden olacak" diyorum. İlk gece komutan bütün erleri çağırıyor; "Arkadaşlar" diyor, "bir arkadaşınız televizyonda, 'Benim askerliğim fasulyeden olacak' dedi. Hayır arkadaşlar, sizin askerliğiniz FASULYEDEN OLMAYACAK!" Off, diyorum, yine yaptım yapacağımı. Aklımca uzun dönem yapanlara jest yapmaya çalışmıştım.

— Askerliğimi bitirdiğim günü hatırlayıp mutlu oluyorum. Yıllardır askerlikten o kadar çok korkmuşuz ki terhis olduğumdan beri kendimi mutsuz hissettiğimde "Ama bak askerlik bile bitti" diyorum. **2004**

Kışlada sürekli birilerinin benle ilgili konuşmalarına kulak misafiri oluyorum. Palavralar almış, yürümüş. Paşanın kızıyla yaşadığım aşktan, akşamları lüks otellerde kaldığıma kadar. Halbuki nöbet tutuyor, bulaşık yıkıyor, tuvalette tenekeyle yıkanıyor –ya da hiç yıkanmıyor– ve bunlara ek olarak gün bitiminde subay eşleri ve çocuklarıyla kurabiye yiyip fotoğraf çektiriyorum. Şap efsanesinin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama orada kendimi pek erkekmiş gibi bile hissetmiyorum.

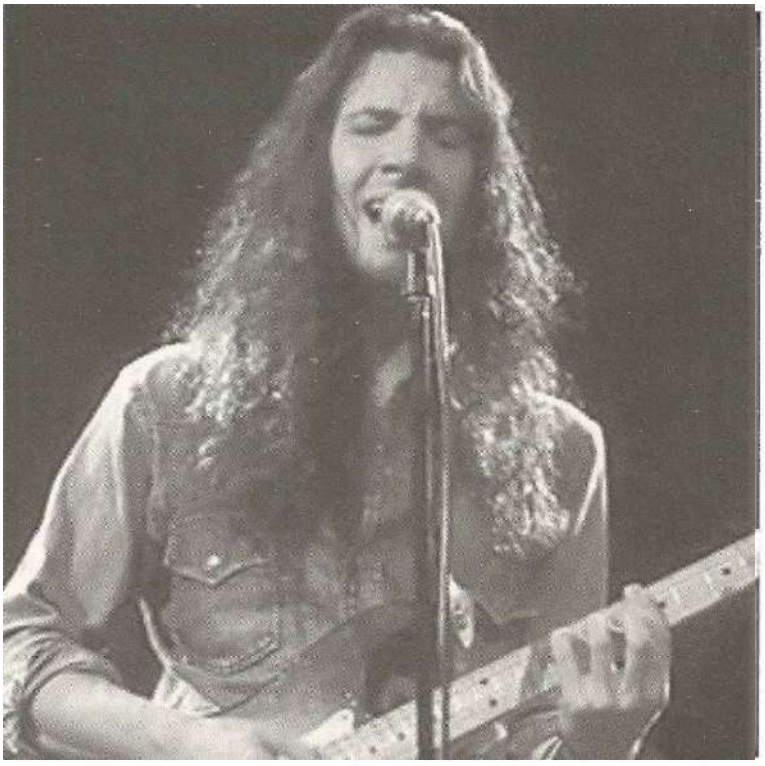
Universal Müzik ile anlaşıyorum, onların şemsiyesi altında bir prodüksiyon şirketi açıp prodüktörlük yapacağım. Genç müzisyenlerle, gruplarla çalışmak hayalim. Şirketi açıp, stüdyomu kuruyorum. Kâr amaçlı olmayacak bir şirket hedefliyorum, ana akım olmayacak ama yine de ekonomik olarak şirketi besleyebilecek projeler yapmak istiyorum.

— İMÇ'nin kan emici insanlarından farklı olarak onlara bir şeyler sunabiliriz diye düşünüyordum. Birdenbire Procekts, bütün mesaimizi prodüksiyonlara verdiğimiz bir yer haline dönüştü. Ama genel bir prensibimiz var: Para kazanmak ve kâr etmek zorunda değiliz. Ben şarkıcıyım, müzisyenim; bu benim hayatım. Bunun yanında hobilerim var ve Procekts başkalarının da fayda göreceği işler yapabileceğim bir yer. **2001**

Procekts ile Vega ve Metro'nun albümlerini yayınlıyoruz. 2001 ekonomik krizi oluyor, dolar üç katına çıkıyor, anlaşmalar iptal ediliyor. Bir sürü borcum ve bir stüdyom var artık.

Yavuz Çetin

Hayal Kahvesi'nde çaldığımız bir gece. Toygun arıyor, Yavuz'un köprüden atladığını haber veriyor. Jazz Stop'a gidiyorum sabaha karşı, herkes oraya toplanmış. Batu Abi, Sunay, Batuhan ve diğer herkes. Hiç kimse konuşmuyor.

Yavuz Çetin.

"Yavuz delirdi abi" diyor Sunay telefonda. Balıklı Rum Hastanesi'nde Yavuz'u ziyaretteyiz. Durgun ama her zamanki gibi güleç. İçerki koğuştan başka bir arkadaşımız da çıkıyor, klavyeci. Zırt pırt intihara teşebbüs ettiğini duyuyoruz onun da, herhalde yine aynı konudan burada. Yavuz biraz hayal dünyasında gibi, yine de sohbet ediyoruz onunla, hastalıktan hiç bahsetmiyoruz, hatta biraz şamata bile yapıyoruz. Sonra onu hastanede bırakıp, dönüyoruz Taksim'e.

Yavuz hastaneden çıkmış, benim Büyükparmakkapı'daki evimdeyiz. Hiperaktif bir çocuk gibi, konudan konuya atlıyor, takip edemiyoruz onu. Çok hızlı bizden. Eline gitarı alıyor, bir şarkı çalıp, bizden ona vokal yapmamızı istiyor, hiç havamızda değiliz ama Yavuz ne dese yapıyoruz, Yavuz eğleniyor, bağıra çağıra söylüyor şarkıyı. Ben Tercan'ın suratına bakıyorum, üzgün ve şaşkın bir suratla Yavuz'a eşlik etmeye çalışıyor. Onu mutlu etmeye çalışıyoruz işte. Çaldığımız bir "Eagles" şarkısı. Yavuz'un bayıldığı grup. Sonra bana sevgili olmayı düşündüğü birkaç kızdan bahsediyor. Bu ruh halini kendimden biliyorum: "Herhangi bir kızla kurtuluş planı!" Çok kötü hissediyor olmalı! Daha sonra bana birçok şey arasında bağlantı olduğundan bahsediyor. Küçük bir defter çıkarıyor, bahsettiği bağlantıları not almış, bana sayıyor. Saçma sapan bağlantılar bahsettiği. O bunlara inanıyor, heyecanla anlatıyor da anlatıyor. İşte o zaman tam emin oluyorum halinden. "Gitti güzelim çocuk" diye düşünüyorum. İçim acıyor.

— 1980'lerin sonunda tanıştık Yavuz'la. Ne onu beğenenleri ne de beğenmeyenleri takardı. Kendi istediği şeyi yapıyordu sadece. Bisikletle gezmeyi severdi. Azıcık Red Kit, Asterix ve gitar severdi. Bir de harbi çocuktu. Sıskacıktı ama artistlik yapanın yüzüne de bir tane koyardı. 2008

— 95 yılı olsa gerek, bir arkadaşım aradı, "Bir yerin açılışı var çalar mısın?" dedi. Akmerkez'de bir yer. Ben artık *cover*'dan falan kusuyordum. Kendime güvenimi yitirmiştim, birilerinin taklidiyim diye düşünüyordum. "Artık kendi parçalarımı çalacağım, albüm yapacağım" diyordum. Ondan başta kabul etmedim ama çok rica ettiklerini söyleyince aklıma Yavuz Çetin ile çalma fikri geldi. Bir para çektim, güzel de paraydı. Kabul ettiler. 2006

Yavuz'la Akmerkez'de buluşuyoruz. Eşi Didem ve oğlu Yavuzcan da var yanında. Yavuzcan bebek arabasında. İçeriye geçip, bağlantıya geçmemiz gereken kızı buluyorum. Onu medyadan tanıyorum, eski manken, güzel bir kız. Bize çalacağımız yeri gösteriyorlar. O da ne? Bir köşe sadece. Ne amplifikatör var ne mikrofonlar! Çıplak sesle çalıp söyleyeceğiz. Olacak iş değil! Halbuki kendime çok daha havalı bir sahne düşünmüştüm gelirken! Gururuma dokunuyor. "Burada bizim gece hayatından tanıdığımız insanlar var, eğer böyle çalarsak sokak müzisyenlerine dönüşeceğiz. Hayatta yapamam!" Ama Yavuz'dan utanıyorum, "Ben çalmam, sen istersen çal" diyemem. Çoluk çocuk orada. Gidiyorum, ampli ve gitarlarla ilgili sorunu açıklıyorum ona. "Çalalım tabii, n'olcak" diyor. Gitar askısını getirmeyi unutmuş, pantolon kemerini çıkarıyor, gitarına bağlıyor askı olarak. İçim rahat etmiyor, ben asıl sorunumu söylüyorum sonra ona. İnsanları gösteriyorum. Şaşırıyor; "Ne yani, bunlardan mı utanacağız?" diyor. Aydınlanıyorum bir anda; hakikaten, bakıyorum; kimse değiller! Onları bir şekilde fazla önemsediğimi düşünüyorum, asıl o gururuma dokunuyor. Halbuki Yavuz hiç de öyle hissetmiyor. Herif ne yaparsa yapsın kendini üstün görüyor. Çok hoşuma gidiyor tavrı, anında herifi daha da çok seviyorum.

Ortalıkta güzel şaraplar, rokfor peynirler filan var, onlara dadanıyoruz. Yavuz bana dönüp, "O zaman saçmalayalım" diyor. Hiç Türkçe, İngilizce şarkı söylemeyelim. Bilmediğimiz dillerde söyleyelim." "Nece söyleyelim?" diye soruyorum ona. "Yunanca" olsun diyor, başlıyor. Kulağı harika olduğundan benzetiyor da uydurduğu sözleri Yunancaya. Ben o konularda hiç kabiliyetli değilim, pek bir şey yapmıyorum. Yavuz İspanyolca

söylerken, "Arivaaa, yihhu, oley" filan diye bağırıyorum sadece. Sözleri de, müziği de uyduruyoruz. İtalyanca, Arapça filan.
Birazdan programı bitirip ortalıkta dolaşırken, bizim kız gelip daha uzun süre çalmamız gerektiğini söylüyor. Kabul etmiyorum, hafif ısrar eder gibi oluyor, geri adım atmıyorum.

Buluşup parayı alacağım gün ona telefon ediyorum. O gün daha fazla çalmayı kabul etmediğimi, yarım program yaptığımızı söylüyor. Bana ilk telefon geldiğinde, kısacık bir zaman dilimi çalacağımızın söylendiğini, ayrıca bana orada çalmam için ısrar edildiğini söylüyorum ama hiç de uzatmıyorum. "Ben para filan istemiyorum o zaman" diyorum. "Siz Yavuz'un parasını verin, yeter."
Kimsenin artizliğini çekemem. Hele hele bir kadınla para pazarlığı asla yapamam!
Parayı almaya, Elmadağ'daki ofislerine gidiyorum. Soğukça elini sıkıp para zarfını alıyorum, sokağa çıkıyorum, zarfı açıyorum; kız kıyak biriymiş meğer, zarftan benim para da çıkıyor.

İstanbul-Hakkâri Sanat Köprüsü – 2001 Haziran

Türk-Kürt savaşı kalbimi paralıyor. Aklım bir hiç uğruna ölüp giden genç çocuklarda. İstanbul-Hakkâri Sanat Köprüsü adında bir oluşumdan bahsediliyor bana, bu saçma savaşı sona erdirmek üzere küçük bir gayretten. Edebiyatçılar, sinemacılar, fotoğraf sanatçıları ve hemen her dalda entelektüel isimler barışa katkı için buluşacaklar. Katılmak isteyip istemediğimi soruyorlar. "Tabii ki" diyorum. Sabah vakti Van'a varıyoruz, sonra otobüslerle Hakkâri'ye doğru yola çıkıyoruz. Yolda sık sık durduruyor bizi JİTEM. Sarkık bıyıklı, buz gibi gözlü, ölümle iç içe korkutucu erkek yüzleri. Hakkâri'de konserimi veriyorum. Akşam yemekte içim umutsuzlukla doluyor. Savaşın ne denli şiddetli olduğunun hikâyeleri anlatılıyor çünkü sofra başında. Hiçbir işe yaramayacağımı anlıyorum. Romantik, kalbi yumuşak çalgıcının tekiyim sadece.

— Cumartesi Anneleri ile şehit anneleri çok farklı değil. Ölen ufacık çocuklar ve öte yandan savaştan pay alan yaşlı insanlar. Bence Türkiye'deki bu savaşta karşıtlık, gençler, fakirler ve zenginler arasında. **1999**

— Dünyada dengeler değişiyor ama bazı şeyler kalıyor. Bu ülkede, bu coğrafyada sürekli savaşlar var. Birileri bir şeyleri paylaşamıyor. Şimdi Kürt sorunu var, ondan evvel sağcı-solcu problemi vardı. Kürt sorunu biterse büyük ihtimalle başka bir sorun çıkacaktır ortaya. Mesela Fenerbahçeliler ile Galatasaraylılar savaşabilir! Bu coğrafyadakilerin savaşma güdüleri var, ona bahane buluyorlar. **1998**

Bir gece Engin Uysal ile dışarı çıkmışız. O karşıda oturduğu için araba kullanmasına izin vermemişim (ona kalsa gider sarhoş sarhoş), bende kalmış, benim odamda uyuyor. Ben salondayım. Sabah üzerinde oynadığım şarkıyı çalışıyorum. Birazdan içeriden geliyor; kalın sesiyle, "Ne güzel parça" diyor, "aynı İlhan İrem şarkıları gibi." Hoşuma gidiyor yorumu. "Çalsana bi daha" diyor. Çalıyorum.

kırıklarını aldırdım
kalbimin
zırhımı çıkarttım
astım portmantoya
güzel vücutlar
boş suratlar
benimse;
yenmiş tırnaklarım
titrek ellerim var

Gönülçelen

Gönülçelen

"Gönülçelen" albümünde düzenleme mantığımızı değiştiriyorum. Sahnede çaldığım grupla yapacağım düzenlemeleri ve aşırı prodüksiyondan kaçınacağım. Az ve öz olacak. Grup ile şarkıların düzenlemelerini oturttuktan sonra İngiltere'ye gidiyoruz kayıt için. Stüdyo, Londra'ya trenle bir saat uzaklıkta, Hastings'e bağlı Battle adında bir kasabada. Çok güzel bir çiftlik evi stüdyoya çevrilmiş, Suede, Nazareth filan kayıtlarını orada yapıyor. Hatta bizim kayıt esnasında Gary Moore gelip, kayıtları, stüdyoyu falan inceliyor. Ayrıca çok güzel odaları var, hepsi avluya bakıyor. Şehir keşmekeşinden uzakta, yemyeşil bir İngiliz kırsalındayız.

Ben her zamanki A. problemlerinden birini yaşıyorum. Ne yapsam kandıramıyorum onu, ısrar vs. para etmiyor, affetmiyor beni. Bir taraftan da Funda'yı dolduruyorum, A.'yı kandırsın ve İngiltere'ye yanıma göndersin diye. Elim kolum bağlı, stüdyoda kayıttayım, kandırabilecek olanaklara sahip değilim, yerimden kıpırdayamıyorum. Funda'ya güveniyorum ama, ısrarcılıkta sınır tanımaz çünkü.

Kayıtlar başlıyor, ara sıra problemler çıkıyor ama büyük sorun yok. Sadece caz trompetçisi bir kabiliyetsizle problem yaşıyoruz. Kasıntılıktan ölüyor ama safi palavra herif. Çok kolay bir melodiyi bile saatlerce çalamadığında, Porto Rikolu bi herif yardımımıza geliyor. İngiliz'i sepetliyoruz, Porto Rikolu fıstık gibi müzisyen, bir kerede çalıyor istenen şeyi.

Ali G.'nin hastasıyız. Televizyonda saatler geçiriyoruz abartılı, acılı mizah programlarıyla.

Saksofoncumuz Toygun o zamanlar serseriliğinin doruğunda. Nasıl olsa az işi olduğundan Londra'daki arkadaşlarıyla partiliyor sürekli.

A.'yı uzaktan kandırmaya çalışıyorum. Telefonla, e-mail'le, Allah ne verdiyse!

Funda arıyor bir gün. Benim öldüğüm dedikoduları yayılmış Türkiye'de, basında masında, telefonlar susmuyormuş. Londra'da olduğumdan kanıtlayamıyorum da karşılarına çıkıp. Türlü saçmalıklarla dedikodunun önüne geçmeye, yalanlamaya çalışıyoruz.

Bir haber geliyor, yaşasın! Funda kandırmış A.'yı. Gelecek Londra'ya.

Otel lobisinde merdivenlerden iniyorum. Çok sevdiği yeşil bir elbise var üzerinde. Dönüp beni görüyor. Ona âşığım. Çok çok güzel. Çok da güzel bakıyor bana.

Albüm fotoğraflarımı A. çekecek. Sabahın köründe kır yoluna çıkıp çekiyoruz fotoları. Bizim stüdyonun sahibinin bisikletiyle çekiliyorum albümün kapak fotosunda.

"Gönülçelen" albümümün tanıtımına çok hevesleniyorum. Birkaç kez buluşup, çok geniş kapsamlı, titiz bir çalışma yapıyoruz ve ilk haber olarak çıkması için planlar yapıyoruz. Neyire Hanım gerçekten de çok özenmiş, güzel yaklaşıyor albüme. Sabah gazeteyi alıyorum ve beynimden vurulmuşa dönüyorum. "Gönülçelen" yerine "Güldeste" yazmışlar albümün adını kocaman puntolarla. Mahvoluyorum. Kontrol manyağı bir obsesife yapılacak en korkunç şey!

Sedef Kabaş, Teoman'a televizyon programında soruyor: "Size hem *Gönülçelen* romanına sarılıyorsunuz hem de ondan sonra yüzlerce röportaj veriyorsunuz diye bir eleştiri yöneltildi mi?"

— Bu soru bana hakikaten soruluyor. Hatta ben de kendi kendime soruyorum. Ama sonuçta sevdiğiniz bir şeyi yapıyorsunuz. Hakikaten bu albümü yazarken, kayıt ederken onunla ilgili hayaller kurarken 1,5 sene uğraşıyorsunuz. Ondan sonra albüm çıkıyor, bir başka çaba içerisine giriyorsunuz. Birdenbire kendinizi lüks bir otelde, normalde çok rast gelmediğiniz insanlarla, kravatlı insanlarla iş, para konuşurken falan buluyorsunuz. Birdenbire çok yabancılaştırıyor tabii bu... Ama onun da bir çaresi var, rehabilitasyon süreci var. Sonra evine gidiyorsun, işte gitarını çıkarıyorsun, diyorsun ki "Hayır ya, ben öyle bir insan değilim. Aslında bunları iş diye yapıyorum. Niye bunları yapıyorum? Hepsi bu sevdiğim şeyi daha çok insana ulaştırmak için" diyorum ve bu hakikaten doğru. İnsanlarla paylaşmak için aslında. "Ben bu işi şöhret için, para için yapmıyorum" diyorsun kendi kendine. **2001**

TEOMAN

Yeni albümü Güldeste'yi yazdı

HAYAT HİKAYESİ ANLATAN ALBÜM

Albüm adını J. D. Salinger'in 'The Catcher in the Rye' adlı romanının Türkçe adından alıyor: Gönülçelen. Teoman'ı ayartan ise romanın anti kahramanı Holden Caulfield. Albümdeki 10 parçadan sekizinin sözlerini yazmış. Diğer ikisi Barış Manço ve Özdemir Erdoğan'dan birer eski şarkı. Aslında bu albüme tekmil-i birden Teoman'ın hayat hikayesi de diyebilirsiniz, onca da bir mahzuru yok.

"Gönülçelen benim kendimi anlattığım bir kod. Şarkıları oluştururken dikkat ettiğim, önem verdiğim bir şey oldu; şarkıların hepsinin tek elden, tek bir hayattan çıktığı hissini vermeye çalıştım. Yarattığım Ruhi adında bir karakterin 8-10'lu yaşlarından, ölümüne (40'lı yaşlar) değin geçen zaman arasındaki anları, 8 parçaya sığdırmaya çalıştım."

■ Sayfa 13'te

HÜRRİYET ÖZEL H

Kayıtları yaptığımız Battle, Londra merkeze bir saat uzaklıkta, ağaçların arasında taş evleriyle bin yıllık bir kasabaydı. Albüm kapağı ve basına dağıtılacak tüm fotoğraflar Battle'da, arka bahçede ve kasaba yollarında çekildi. Arkada gözüken yol, gazete almaya gittiğimiz bakkalın yolu meselâ.

Fotoğraf: Ayşe KAYA

Güldeste!

İstanbul bugün yorgun
üzgün ve yaşlanmış
biraz kilo almış
ağlamış yine
rimelleri akıyor.

İstanbul'da Sonbahar

— Ben yaralı yüzleri, iz taşıyan suratları daha çok severim. Baktığım zaman pırıl pırıl, defosuz bir yüz o kadar ilgimi çekmez. Gürbüz gürbüz manken kızlar yerine yüzünde bir defosu olan kadınları beğenirim ben. O yüzden benim İstanbulum da böyle, rimeli akmış ve biraz kilo almış... **2002**

Zamparanın Ölümü

Kadın: galiba, kendinizi pek enteresan sanıyorsunuz
büyümeyen adam sendromu bu
ama yaşlanıyorsunuz
küstah taklidi yapan erkekler familyasından
milyarlarca zavallı adam
midemi kaldıran

Kadın: Ya siz hâlâ bıkmadınız mı hiç kendinizden?
Evinden uzak yalnız kovboy triplerinizden?
Hadi gelin gelin uyuyun koynumda
eğer çok isterseniz ben uyanmadan giderseniz
beni memnun edersiniz

Zamparanın Ölümü

— "Zamparanın Ölümü" Leonard Cohen'in "Death of a Ladies Man"ine bir gönderme ama bu hikâye benim kurgum. Klişe bir kart zamparanın, Ruhi'nin –yani benim– 40'lı yaşlarında başarısız zamparalık denemelerini anlatıyor. Asıldığı kadın zamparayı aşağılıyor, zampara da içkileri yuvar-

layıp "Düldül" adlı arabasıyla hız yapıyor. Sonradan onun haline acıyıp bırakan bir trafik polisinin öğüdünü de dinlemeyerek evine giderken gaza sonuna kadar basıp geçirdiği kazada ölüyor. **2016**

— Bu şarkıda "kendini aşağılama" imkânı beni heyecanlandırıyor. Erkek karakterini en rezil pozisyonda bırakmak için yazdım öykünün bazı yerlerini. **2016**

bir şey söyledi ki, bence de doğru,
bir bar filozofu "çok kadın hiç kadındır oğlum,
yalnızlıktır sonu"
kadehte yansımama baktım
ayaklı bir kanıttım
kadın dergileri testlerinde
her soruya yanıttım

Zamparanın Ölümü

— Zampara bir ara zamanında bir bar filozofundan duyduklarını hatırlıyor... Barlarda alkolik abilerimiz vardı bizim eskiden, zeki ve entelektüel serserilerdi, felsefi laflar ederlerdi. Onları düşündüm yazarken. **2002**

— Ben de birkaç kadeh attıktan sonra hayatla ilgili çok şey keşfederim. Herkesi baymaya başlarım ve bar filozofu olurum. Hiç kimseyi bulamazsam kendimi bayarım, hikâyeler yazarak. **2000**

— "Zamparanın Ölümü"nü yazarken niyetim kesinlikle onu öldürmekti. Ancak erken öldürdüm... Çocukken sevdiğim birçok insan gerçekten erkenden ölmüştü. Erken ölümün kaderim olduğunu düşünüyordum, hatta neredeyse bir aile geleneği

olduğuna karar vermiştim. Şimdiki yaşlarıma ulaşabileceğimi hiç düşünmüyordum...

— Ölüm sürecine girmekten çok korkuyorum. Diyelim ki bir tıp dergisini okusam, televizyonda bir sağlık programını seyretsem ve orada bir hastalığı anlatsalar "Boğazda şişkinlik olur" deseler, birdenbire boğazım ağrımaya başlar. Gider aynaya bakarım. Ondan sonra "Burun deliklerinde şöyle olur" diyor, gidip burnuma bakıyorum. **2002**

— Ölüm fikri bütün keyfimi kaçırıyor. Birileri öldüğünde, ölümün var olduğu birden büyük bir gerçeklik oluyor. Tırsıyorum. Ama artık cenazelere gidiyorum; zor geçiyor ama gitmezsem sonradan suçluluk duyuyorum. Ölüm doğal, barışmaya çalışmalı. **2016**

Minik Serçe

Barış Manço anma konserindeyiz. Müzisyenler kuliste sıramızı beklerken konuşuyoruz. Benim sıram geliyor, sahnede Halit Kıvanç beni takdim ediyor. "Şimdi" diyor, "karşınızda genç, yakışıklı..." Tam o sırada Sezen Aksu bana eğiliyor, "Ulan sen de kendini yakışıklı diye yutturdun ya!" diyor.

Müslüm Baba

bugün benim doğum günüm
hem sarhoşum, hem yastayım
bir bar taburesi üstünde
babamın öldüğü yaştayım.

Müslüm Gürses anlatıyor:

— Bir gün tesadüfen Teoman'ın "Paramparça" şarkısına denk geldim, dinler dinlemez çarpıldım. Hele "Babamın öldüğü yaştayım" dizeleri beni

felaket çarptı. Hiç vakit kaybetmeden Teoman'la irtibat kurdum. Çocuk çok efendi bir sanatçı, kısa sürede dost olduk. Şarkısını vermeyi kabul etti. Ben de ona uygun eski şarkılarımı vereceğim ve ileride o da bana yeni şarkılar verecek. Bizim güzel olan her şeye kapımız açıktır. İster pop, ister rock, ister sanat müziği ya da halk müziği olsun, gönlümüze hitap ediyorsa güzeldir. "Paramparça" ile başlayan dostluğumuz biliyorum ki hiç parçalanmadan sürecek. **2002**

Teoman: Açık konuşayım, ben Müslüm Gürses'in "Paramparça" yorumunu kendi yorumumdan daha çok beğeniyorum. Gürses melankolik bariton bir sese sahip. Bu sayede ne söylerse söylesin şarkıya inandırıcılık katıyor. Eğer "Paramparça"nın klasik olma gibi bir şansı varsa bu onun gibi ustaların sayesinde olur. **2004**

'Paramparça'ya Müslüm yorumu

Son albümünde Nilüfer'in 'Olmadı Yar' isimli pop şarkısını okuyan Müslüm Gürses, yeni albümünde de rockçı Teoman'ın 'Paramparça'sını yorumladı. Önceki gün Gürses'i, stüdyoda ziyaret eden Teoman ile 'Baba' arasında sıcak diyaloglar yaşandı. İki sanatçının birbirini iltifat yağmuruna tuttuğu buluşmada Teoman, "Ben herkesi dinlemem ama Müslüm Gürses'in yeri ayrıdır. Onun müziğini ve felsefesini severim. Özellikle 'Usta' ve 'Meselem' şarkılarını çok beğenirim. Paramparça'yı da benden iyi yorumlayacağına eminim" dedi. Gürses de, "Teoman iyi bir kardeşimizdir. Sesini, şarkılarını beğenir, takdir ederim" diye konuştu.

Gürses ile Teoman birbirlerini iltifat yağdırdı

Müslüm Baba'nın ardından

— 90'ların başı olmalı; "Haydar Haydar"ı duydum, hemen gittim Müslüm'ün kasetini aldım. Sonra benim gibi, o tarz müzikleri hiç işitmemiş arkadaşlarıma iştahla anlattım, "Led Zeppelin gibi abi" diyerek... Yıllar geçti, ben de ünlü oldum. Bir gün Universal Müzik'in o zamanki genel müdürü "Paramparça"yı Müslüm Gürses'in okumasına izin verip vermeyeceğimi sordu. Havalara uçtum. Tanıştık, o yılların modası, bir sürü televizyon programına çıktık. Bana o kadar içten ve sevgiyle davrandı ki bayıldım ona. Farklı farklı yerlerde görüştük sonra. Başka türlü birisiydi.

Bir aranjör arkadaşım var, Müslüm ile çalıştı bir projede. O da benim hislerimin aynısını yaşıyordu Müslüm'e karşı... Bir hikâye anlattı. Müslüm Baba stüdyoya geldiğinde bir sürü sigara içer, giderken kül tablasını alır, izmaritleri çöpe atar, temizlediği kül tablasını yerine koyarmış. Yani, boşu boşuna jiletlemiyor insanlar kendilerini onun için... **2013**

Kırmızı Albüm/Teo-man

"Gönülçelen" albümü sonrası artık hiçbir plak şirketiyle bağım kalmıyor, özgürüm. Karar veriyorum; yeni albümümü New York'ta yapacağım. Şarkıları orada yazacağım, kaydedeceğim, bütün bu sürede de New York'un keyfini çıkaracağım. Sevgilim A. da fotoğraf okumak istiyor, beraber gideceğiz. O okullara, kurslara bakıyor almak istediği dersler için. Yavuz'la (Akyazıcı) görüşeceğim için de çok mutluyum.

East Village'da büyük bir ev tutuyorum. Şarkıları yazarken, aynı anda aranjör de arıyorum, ilanlara bakıyorum, ilanlar yazıyorum. A. fotoğraf dersleri alıyor. Ben de İngiliz bir aranjörle çalışmaya başlıyorum ama memnun değilim ondan. Bir yerlerden Volkan Başaran'ın New York'ta kızını ziyaret ettiğini duyuyorum, ona iş teklif ediyorum. "Gel" diyorum, "ben sana ev tutayım, şu kadar para da

albümü yapmak için." Artık Volkan'ın evinde düzenlemeler yapıyoruz her gün. İkimiz de çok zor insanlarız, tanıştığımız günden beri didişip duruyoruz birbirimizle. Düzenlemeler esnasında birbirimize dayanmak için çareler arıyoruz. Ben ona benim Lustral'lerden veriyorum, o da bana sigarasını ikram ediyor. 35 yaşında, Volkan'a dayanmak için sigara tiryakisi oluyorum. O da artık antidepresan kullanmaya başlıyor.
Kutlu adında bir Türk'le arkadaş oluyorum. Meğer ünlü bir moda fotoğrafçısıymış. Zeki ve tatlı bir herif. Çok büyük dergilere çekim yapıyor, havası yerinde. Beni model ajanslarının, dergilerin, ünlü markaların partilerine götürüyor.

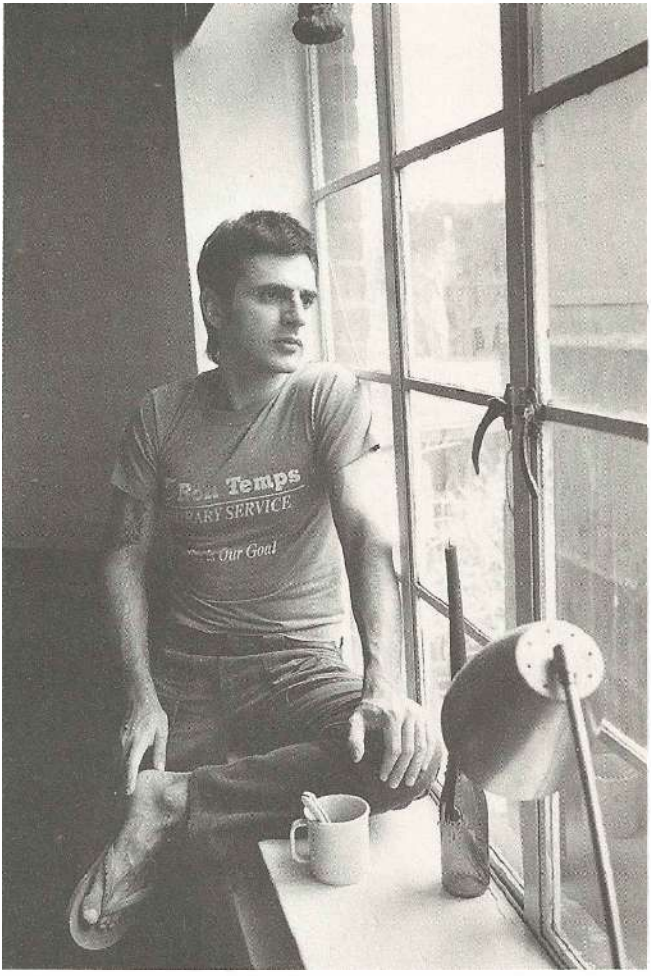
Bir gün Ford model ajansının partisindeyiz. Yanımdaki kıza içimi döküyorum. Ona emin olmadığımı, ama yine de galiba dünyanın en güzel kadınının o olduğunu söylüyorum. Birden o dünyanın en güzel kadını gidiyor, sanki 15 yaşındaki bir ergen geliyor. Vücudu kıvrılıyor, o çocuk sesiyle ciyak ciyak bana teşekkür ediyor. Daha bebekmiş. Ufaklığın yanından hemen uzuyorum.

Arada bir konsere gidiyorum ama asıl sevdiğim mekânlar elektronik çalan kulüpler. Artık oralardayım.

A. ile ayrılıp duruyoruz yine. O başka bir yere taşınıyor. Görüşmüyoruz uzun bir süre. Şarkılar yazıyorum bütün kalan vakitlerimde.

telefonda konuşamam bilirsin
mektuplarıysa ertelerim hep
belki de yazım çirkin diye
çok düşündüm, çok kurdum
karar verdim
hep vazgeçtim, ama
sana yazabildim nihayet

Mektup

New York'taki evimde.

"Kupa Kızı ve Sinek Valesi" hit olacak diye düşünüyorum. "Senden Önce, Senden Sonra" da.

bir iskambil falında
çıkmıştık birbirimize
o güzel kupa kızıydı
sinek valesiydim bense
gece yarısı, o perşembe
rastladım köprü üstünde
ağlama dedim
o ağladı
tırabzanlardan indiğinde

Kupa Kızı ve Sinek Valesi

Birkaç Türk kızla tanışıyorum. Görüşmeye başlıyoruz. İşler de hafiften karışmaya başlıyor.

Arif Mardin'in telefonu var, arıyorum, Atlantic Records'daki ofisine gidiyorum. Yapmak istediklerimi söylüyorum: birinci sınıf bir albüm. Her şeyiyle. Çok iyi bir kayıt teknisyeni ve stüdyo istediğimi söylüyorum. Bana tavsiyeler verip veremeyeceğini soruyorum ona. Uzun yıllardır çalıştığı birinden bahsediyor: Michael O'Reilly. Birlikte çok başarılı işler yapmışlar, neredeyse otuz senedir. Aretha Franklin'ler, Beegees'ler... Onunla bağlantıya geçiriyor beni. Arif Mardin Norah Jones'un ilk albümünün prodüktörlüğünü yapmış o sıralar, bana imzalayıp veriyor o albümü.

Seth Riggs adında biri var Los Angeles'ta. Göğüs sesiyle kafa sesini birleştirme üzerine, dünyada en büyük isim, starların vokal hocası. Michael Jackson'dan Julio Iglesias'a... Badiene Magaziner adlı, onun en gözde öğrencilerinden birinden ders alıyorum.

Hafta sonları Yavuz'la Galatasaray maçlarını seyrediyoruz. Milli maçları da. Günün birkaç saatini Village'daki Barnes & Nobles

kitapçısında geçiriyorum. Çok çok büyük. Her gittiğimde Orhan Pamuk bölümüne gidip gurur duyuyorum.

Şarkıları yazıp bitiriyorum. Volkan'la aranjmanları da bitirince ses mühendisi Michael O'Reilly ile anlaşıyoruz, çok güzel bir stüdyoda yapacağız albümü: Avatar. Yılların stüdyosu, eski ismiyle Powerhouse. Bon Jovi'nin gençken yerlerini sildiği stüdyo.
A. ile barışıyoruz. Onu ikna edene kadar akla karayı seçiyorum. Zar zor oluyor.

> — Can simidi gibi bir şey aşk. Kendini çok yalnız hissediyorsun; bir kadına ihtiyacın oluyor, "Bir sürü kadınla uyuyacağıma bir kere de sevdiğim kadınla uyuyayım" diyorsun. Yine bar filozofu durumları... Bunların hepsi yalnız hissetmekle ilgili.
> **2004**

Stüdyoyu ziyaret ettiğimizde mikserin üzerinde, geçen hafta orada kayıt yapan Bob Dylan'ın ayarlarını görüyoruz. Şarkı şarkı kayıtlılar.

St. Marks Place'de Yavuz'la yürüyoruz, telefon çalıyor. A. ortalığı toplarken üçlü koltuğun altında bir sutyen bulmuş. Onun olmayan. Ayvayı yedim!

Kayıtlar başlıyor, her şey mükemmel. Asistanlar bir saat önce gelip stüdyonun her şeyini ayarlamış oluyorlar. Hemen işe girişiyorum.
Aletler kiralanıyor. Listeleri veriyoruz, ünlü enstrüman temincisi Artie getiriyor aletleri, her şey üstün kalite, çıkarıyor gitarı, bir mücevher gibi tutuyor; "Bak, 1945 Gibson" diyor akustiği gösterirken.
Davulcu seçimi yapıyoruz, bir stüdyodayız, sırayla türlü türlü davulcu geliyor. Zenci bir hip hop'çıdan sonraki Joey Ramone'un (The Ramones) davulcusu, platin saçlı yaşlı punk. "İş olmasa da haber verin" diyor. "Biz reddedilmeye alışığız." Punk'ı çok güzel çalıyor gerçekten

ama bizim işimize yaramaz.
Arada bir büyük konserler olursa İstanbul'a gidiyorum.
Albüm bitiyor, sıra mikste. Hayranı olduğumuz George Marino ile bağlantıya geçiyoruz. Albümün masteringini banttan yapıyor Sterling Stüdyoları'nda.
Albüm fotolarını yine A. çekiyor East Village'daki evimizde.
Elimde hazır albümümle İstanbul'a dönüyorum. Funda "Avrupa Müzik diye bir şirket var" diyor, "çok istiyorlar senle anlaşmayı." Görüşüyoruz. Anlaşma şartlarımı söylüyorum, "İmzalamadan önce albümü dinleyebilir miyiz?" diyorlar. "Hayır" diyorum.

Aşk Irmakları

"Kırmızı" albümü yaparken fırsat buldukça, sinemayla ilgilenmeye çalışıyorum. Village'da art house filmler ve "New York Digital Film Academy." Academy'nin sahibi, Mevlüt adında bir Türk. Yönetmen ve prodüktör. Sinemada dijitalin hızla gelişeceğini söylüyor ve yaptıkları filmleri gösteriyor bana. "100.000 dolara, fıstık gibi filmler!" Çok etkileniyorum. İleride sinema yapınca çok işime yarayacağını düşünüyorum dijitalin. Oyunculardan oyun almak için sonsuz bir imkân sunuyor ekonomik açıdan. Her zaman çok sevdiğim Cassavetes, Jarmusch, Woody Allen –orta dönem– gibi filmler yaptığımı hayal ediyorum. Tekniği siktir edip inandırıcı diyaloglar ve çok iyi oyunculuklar istiyorum filmlerimde.
"Hal Hartley gibi sadece 50 mm. lensle bile çekilebiliyor bir film. Şaryo bile olmadan." Hayaller kuruyorum. "Jarmusch gibi dayayayım kamerayı, oyuncu es vere vere döktürsün. John Cassavetes gibi bile bile kadrajı bozayım. Woody Allen gibi çok uzak bir geniş açıdan, iki kişinin diyaloğunu filmin üzerine bindireyim. Konuşma görüntünün önüne geçsin böylece. Bir de bir sürü saçmalıklar olsun filmlerimde. Aynı hayattaki gibi."
Diyalog stilimi de değişik yapacağım; oyuncular tekleyecek, birbirlerinin sözlerini kesip diyalogları üst üste bindirecekler. Konuşmalar cuk oturmayacak. İnsanlar konuşup konuşup anlaşamayacaklar. Aynı hayattaki gibi. Arkadaşlarımla çekeceğim filmlerimi. Yaşasın! Büyüyünce John Cassavetes olucam.

Konserlerde daha da çok problem çıkarıyorum. Hiçbir şeyin istediğim gibi olmadığı hissindeyim. Konular değişiyor ama sinirim değişmiyor. Sık sık ortalığı dağıtıyorum...

— Ukalalık olarak algılanıp algılanmamasını umursamıyorum söylediklerimin. Kayıtsızım. Arkamdan istediklerini söylesinler. Yüzüme söylemesinler, vaktimi almasınlar. **2003**

Kliplerimi kendim çekmeye karar veriyorum. Bari öğreneyim şu işi yavaş yavaş diye.

Bir teklif geliyor, havalara uçuyorum. Bülent Ortaçgil ile birlikte konserler vereceğiz. Çocukluk kahramanımla aynı sahneye çıkacağız!

Provalar başlıyor, Baki Duyarlar'ın (piyano ve konserdeki bütün düzenlemeler) stüdyosunda çalışıyoruz, değmeyin keyfime.

Konserler çok güzel geçiyor, Ortaçgil benim, ben Ortaçgil'in şarkılarını söylüyoruz. Konser albümü olarak da çıkıyor yaptığımız performans.

Bülent Ortaçgil anlatıyor...

— Teoman'la biz köken olarak üç aşağı beş yukarı aynı yerlerden geliyoruz. Çocukken beğendiğimiz şeyler, dinlediğimiz müzikler... Son kat cilamız farklı sadece. O son kat cilada rock'çı ve genelde atletle dolaşıyor! Bense öyle değilim. **2009**

— Teoman'ın kötü bir müzisyen ama iyi bir söz yazarı olduğunu düşünüyorum. Çok iyi müzisyenler söz özürlüdür, yazamazlar. Ama onda tam tersi, müzik adamı değil, şarkı adamı... nefret edermiş provalardan falan. Müzisyen tarafından kat kat üstün bir şair. İkili ilişkilerle ilgili şeyleri çok güzel söylüyor. **2010**

Her şeyi abartmış bir dönemim, çok da kısa sürmeyecek. Bir gün sabaha karşı bardan çıkıp havaalanına gidiyor, sonra da Gaziantep'e iniyoruz. Yalnız değilim. Yanımdaki kız pişman oluyor Gaziantep'e geldiğine. Üzerinde mini bir *jean* etek ve kovboy çizmeleri var, sarışın, uzun boylu, güzel biri. Hemen geri dönüyor geldiğimiz uçakla İstanbul'a.

— Alkış eroin gibi aslında. Gitgide daha az tatmin ediyor. Korkunç bir şey. Kendimi terbiye etmeye çalışıyorum. **2002**

Grubumdan memnun değilim. Başka bir *sound* var aklımda. Müzisyenlere grubu feshettiğimi bildiriyorum. Sıfırdan yeni bir grup kurmak üzere... Yeni bir grubum var. Ama onlarda da bir sürü kusur buluyorum. Kendim hariç herkeste kusur buluyorum yani.

Cape Town'da gecekondu çocuklarıyla.

Rapsodi İstanbul

Charles Richards ve Pazar ile "Rapsodi İstanbul" klibini çekiyoruz Güney Afrika'da. Çekimler bitiyor, turistik geziye çıkıyoruz. Pazar bana çıkışıyor: "Oğlum baksana etrafa, acayip bir yer burası" diyor. Arkamda, insanlar balinaları seyrediyorlar. Dev balina belirince herkes çığlık atıyor. Pazar'ın benimle ilgili hikâyelerinden biri daha oluyor bu sahne: "Abi bütün herkes dev balinaları seyrediyor, bizimki hiç ilgilenmiyor, AVM'ye gidip kendine don mon alıyor."

Aslan Özdemir, Pazar, ben İstanbul'da bir barda içiyoruz. Yalova'da ayılıyoruz. Bodrum'a gidiyormuşuz! "Manyak mıyız lan biz!" Aslan'ın arabasında pişmanız ama İstanbul'a dönmektense yola devam ediyoruz. Arabanın kondisyonu berbat, ben kullanmaya çalışıp hemen bizimkilere kasıyorum. Madem Bodrum'a gidiyoruz, Bodrum serserilerine danışıyoruz. Orbay ordaymış, Orbay bi takım Hollandalı kızdan bahsediyor. Onlarla tekne gezisine gideceğiz. Gayet iyi.

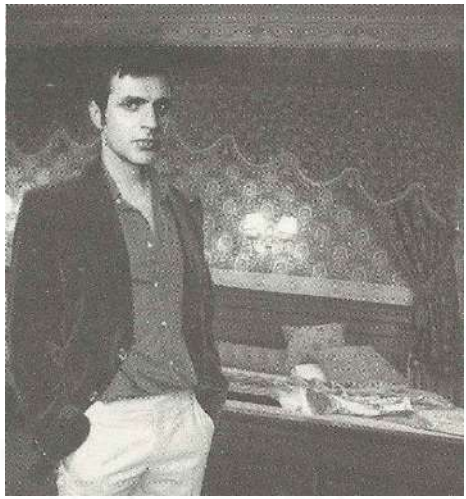
Halam arıyor. Giresun Alucra'dan bana pestil getirmiş. Ziyaretine gitmemi istiyor, bana katmer yapacakmış o gün.

M.Ç. ile seyrek görüşüyoruz. Ender karşılaştığımız zamanlardan birinde, çok hızlı bir dönemimde, ben yine ona partilerden, kızlardan, serseriliklerden zevkle bahsederken, bana, "Teoman, seni çok seviyorum biliyorsun" diyor, "ama görüşmek istemiyorum." Üzülüyorum çok, ama çok da beğeniyorum onu. Açık sözlü olduğu için. O ilk gençliğimizdeki tatminsiz, aşırı kızgın halinden uzaklaşmış, kendini nefsini yenmeye, basitliğe, derinleşmeye adamaya çalışıyor. Bense tam tersiyim onun. Ama onu seviyorum.

> — Hayat akıp gitmiş, sen köşeleri olmayan, düşünceli ve pazarlıkçı bir yapıya dönüşmüşsün. O zaman huzursuzluk ve tansiyonun olduğu yerlere atıyorsun kendini yeniden. "Tamam hâlâ cesurum ve kaybedecek bir şeyim yok!" Parti, yüksek ses, duygusuzluk, aşırılık ve eğlence demek. Orası seni çekiyor ve ihtiyacın olan bütün aşırı uçları veriyor sana. Sonra yine uysallaşmak ve daha iyi bir insan olmak istiyorsun, bir kez daha pek de beğenmediğin insana dönüşüyorsun. **2004**

En Güzel Hikayem

Bir "best of" yapmak üzere anlaşıyoruz eski plak şirketimin sahibi, arkadaşım Murat Akad'la; bir iki güzel şarkı yazıp eski albümlerimin hit şarkılarını ekleyerek yapılacak bir toplama albüm. Başlıyorum yazmaya ama fazla derine girip duramıyorum, iyi değilim kafaca. Kendimi harap etme durumlarımdayım. A.'ya aşkım öldürüyor beni. O yüzden de duramıyorum çalışmadan, gece gündüz çalışıyorum, iki yerine on şarkı dökülüyor içimden, kafamdaki "best of" siliniyor, bir şarkı yazıyorum sonlara doğru A. için. Aklımda Şebo var sadece o şarkıda söylemesini istediğim, sevgilimin duygularını seslendirmesini rica ediyorum ondan. Dört aranjörüm oluyor: Alper, Volkan, Tuğrul Akyüz, Sunay Özgür. Hızla bir ona, bir diğerine giderek bitiriyorum düzenlemeleri. İstim üstündeyim, duramıyorum, uyumadan çalışıyorum.

Tarkan Gözübüyük ve Çağlar Türkmen'le anlaşıyorum. Stüdyoya girip, harıl harıl çalışıp kayıt, miks ve masteringi 28 günde bitiriyoruz. Murat Akad bana bozuluyor "best of" albümü meselesinde ona kelek attığım için. Haklı. Ama ben daha haklıyım. Hayatımın albümünü yaparken, verdiğim uyduruk "best of" sözünün benim için değeri sıfır. Murat Akad'a o söz verdiğim "best of" albümü, bu albümden sonra çıkarmayı öneriyorum, kabul etmiyor. Bozulmakta ısrarlı. Albümün ismini A. için koymuştum zaten çoktan: "En Güzel Hikayem."

benim de zaten hiç gücüm yok

yüzüm yok

hiç umudum yok

ama bil ki; farklı bir hayaldi

işkenceydi bazen
bazen çok güzeldi
ama anlıyorum sesinden
kurtulmuşsun sen
nokta konmuş
bitmiş
"en güzel hikayem."

En Güzel Hikayem

Kabataş'tan bir arkadaşımızın teknesine bineceğim. Benzin istasyonunun arkasındaki iskeleden. Tekne daha gelmemiş, ileriden bir delikanlı geliyor bana doğru. Pek hayırlı bir tipe benzemiyor, kara kuru, uzun boylu, kambur, çökük avurtlu. "Herhalde para ister" diye düşünüyorum. Anında konuya giriyor; "Abi" diyor, "ben bir ara intihar edecektim. Senin 'Ayna' şarkını dinledim, vazgeçtim." Hiçbir şey söyleyemiyorum. Pek kendinde değil gibi zaten. O da başka bir şey söylemeden, dönüp gidiyor.

uyumadan uyandım
yine aynı dünyaya
karar verdim
kalmaya
baktım dedim ki, aynaya;
"acelen ne?
olacaklar olacak
yaşa!
sevdiklerin var burada
hâlâ
yaşa!
seni sevenler burada
hâlâ"

Ayna

— İntiharı şarkılarımda hep uzun intihar şeklinde kullandım. Kendini Boğaz Köprüsü'nden atmak değil de, kendini tahrip ederek yaşamak anlamında... Serseriliği abartıyordum o yıllarda. Günlük, normal duygularla ilişkim kesilmişti. İçimde hissettiğim "duvara karşı" hislerini azaltmak, huzurlu olmak istiyordum. **2016**

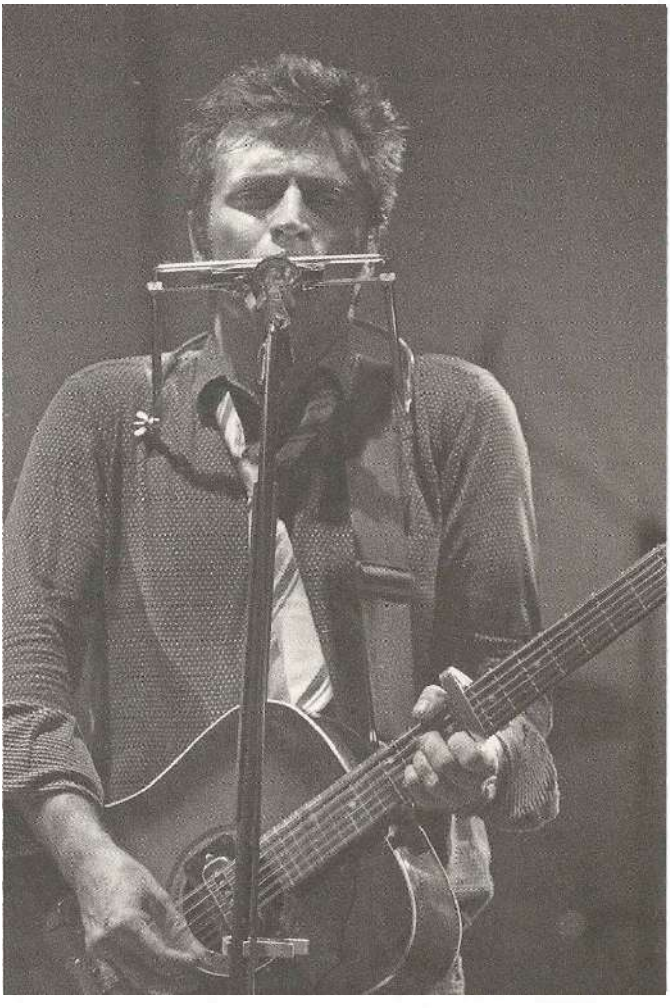
gökdelenlerden türkürdüm
dünyaya
ben hayatım boyunca
bu yüzden kupkuru ağzım
bak geçmedi yıllarca

Gökdelenler

— Gençliğimde kendimi gerçekleştirirken dünyadaki birçok şeyi de eleştirirdim. Dünyanın tüm sistemi ahlaksızlık üzerine kurulmuştu. Her yerde güçlüler, güçsüzleri eziyor diye düşünürdüm. Neredeyse herkesi de inceliklerden ve ahlaki prensiplerden yoksun ve kaba bulurdum. "Gökdelenlerden tükürdüm dünyaya" o tiksintinin ifadesi. Gerçi dünyayı hâlâ aynı şekilde görüyorum ama gençliğimdeki kızgınlığım artık yok. İnsanlara daha şefkatle yaklaşıyorum. **2016**

boğulurdum her sağanakta
yüzmeyi öğrenmişim sanki
bugün
hayat, koyu bir balgam
sert bir pornoydu dün
bir tuzağa kaptırmışım kendimi
ama eminim
tanrı var bugün

Bugün

— İnsanın bugün öyle hissetmesi için, dün dibe vurması gerekiyor. Şarkıda adam kafayı yemekle aydınlanma arasında gidip gelsin istedim, çünkü bence ikisi de aynı. **2016**

Ben ne dersem o olur

Arkadaşım Mehtap başarılı bir stilist. Ayağımdaki ayakkabıların çok çirkin olduğunu söylüyor. Ona, benim pozisyonumdaki birinin, bir şey giydiğinde, doğası gereği, giydiği şeyi güzel yaptığını söylüyorum. Yüzünü buruşturup, "Doğru" diyor. "Eğer kendi zevkimi dikte etmeyeceksem, niye rock yıldızı oldum ki?" diye çalışıyor aklım.
Konserlerde berbatım. Turne boyunca gündüzleri kendimi odaya kapatıp, sadece kitap okuyor, geceleri de içip, ortalığa sinir saçıyorum. Turneler uzadıkça daha da kötüleşiyorum. İyi değilim.

— Sahnedeki Teoman diye bir şey yok. O da benim, onu da ben yarattım. Gerçekle rolün karışması gibi değil. Evrimle gelinmiş bir yerdeyim. Hep bugüne hazırlandım. Günbegün ne yapacağımı, nerede duracağımı planladım. Ondan gündelik hayattaki Teoman ile sahnedeki Teoman diye bir ayrım yok... Ben birinin oğlu olarak ünlü değilim, ünlü bir ailenin çocuğu olarak bir isim kazanmadım. Ben Teoman'ım, eğer akıllarda başka bir Teoman varsa onun da yaratıcısı benim. **2006**

Kubilay iç giyim

Q.B. (Kubilay Tunçer) ile dışarılardayız sürekli. Nupera zemin katta bana küçükken annesinin iç giyim mağazasında çalıştığını, o yüzden bir sürü kadın eşyasını çok iyi tanıdığını söylüyor, hatta "Bir kadının sutyen numarasını 100 metreden bilirim" diyor. Ona ilerideki üç kızı gösteriyorum; "Söylesene sutyen numaralarını" diyorum... Kızların yanına gidiyorum, beni görmekten hoşnutlar. Rahatsız etmezsem, onlara bir şey sormak istediğimi söylüyorum. Rahatsız olmazlarmış. Bir arkadaşımın sadece uzaktan bakarak kadınların göğüs bedenlerini, sutyen numaralarını bilebildiğini söylüyorum. Sonra da kızlara

teker teker sıralıyorum Q.B.'nin ezberlettiği numaraları: "75B... 80C... 75C... doğru mu?" diyorum. Şaşkınlar, bizimki bilmiş hakkaten. Onlara uzaktaki Q.B.'yi gösteriyorum, "İşte o" diyorum, "sihirbazlar kralı."

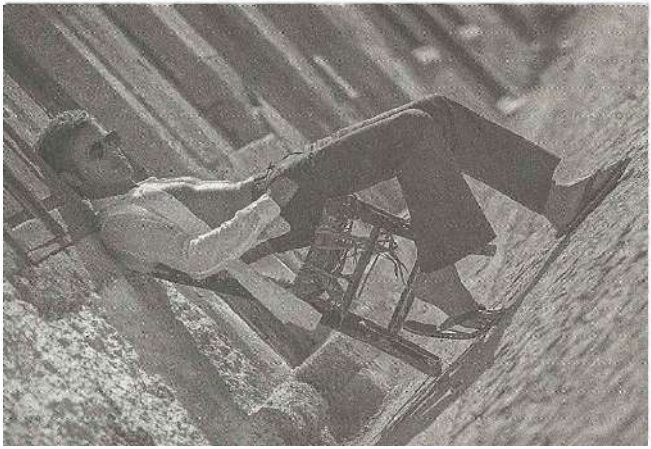
Banka

Sinan Çetin'le film çekeceğiz yine. Daryl Hannah'yı balkonumun altında Sinan Çetin ile bana el sallar görünce çok eğleneceğimizi anlıyorum. Ragga Oktay'la tanışıyoruz, eğlence büyüyor. Senaryo yok tabii. Sinan, Sylvia Kristel'i –Emmanuelle!– getirtince filme, olay çok güzel boyutlara gidiyor. Sylvia bizlerin çocukluğumuzda hatırladığımız gibi çıkmayınca, benim ve Ragga Oktay'ın annesi rolünü üstleniyor. Fethiye'deki çekimlerde şarabı fazla kaçırıp yağız Türk garson çocukları süzüyor. Türkiye'de reçete meselesinin biraz gevşek olduğunu görünce, bir eczanenin antidepresan bölümünü talan ediyor.

> — Hiçbir filmde oynamak istemem. Ama insan boşlukta "A iyi proje hadi oynayalım" diyor.
> Sette sürekli bekliyorsunuz, çok sıkıcı. Herkes kendi işini yapmalı. Zaten beni gişe kaygısından dolayı tercih ediyorlar. Benim hayranlarım gelir diye düşünüyorlar. Sinan Çetin beni arkadaşı olarak sevdiği için "Ben odunu bile oynatırım gel" dedi. Oynatıyor da... **2003**

Daryl Hannah çok güzel ve seksi. Ama tırsıyorum ondan. Sinirli biri. Benden bir karış uzun, yanında çocuk gibi kalıyorum. Kahvaltıda bir sürü hap alıp denize giriyor ve 45 dakika hareketsiz duruyor. Tırstığımdan uzak duruyorum.

Filmden aklımda bir sahne kalmış, güzel bir anı. Çok büyük bir çekimde Sinan Çetin havaya girmiş, bir anda canı bir sahne çekmiş. Tek büyük problem, oradaki onlarca insanın Sinan Çetin'in beynini okuyamaması yüzünden ne yapacaklarını bilememesi. Sinan omzunda kamerayla insan kalabalığını yararak telaş içerisinde çok uzun bir yolu aşıyor(muş). Biz sadece 20-30 metre ötedeki Sinan'ın bağırtılarını duyuyoruz. Birden herkes heyecanlanıyor. (Hiç kesme olmadan, tek planda bitirecek çekimi.) Upuzun tek çekimin sonunda, insanları

yarıp kamerayla Sylvia Kristel'in etkileyici yüzünde kalacağını zannettiği o en önemli anda, Sylvia'nın yüzüne makyaj yapıldığını görüyor. Bir an sessizlik oluyor. Makyöz kızla Sylvia donmuş, Sinan'a garip garip bakıyorlar. Sinan Çetin deliriyor, kendini masaların üzerine atıyor, makyöze bağırıyor, herkesin ödü patlamış; Sinan, Sylvia'nın şapkasını masadan alıp yere çalıyor, avaz avaz bağırıyor. Sylvia'nın beti benzi atmış, neredeyse korkudan bayılacak. Delinin teki var bir metre önünde!

— Sinema filmlerim olmasa iyi olur, rezil oluyorum çünkü. *Mumya Firarda* filmi olmasa da olurdu. Ben oyuncu değilim hatta kötü oyuncu bile değilim. Ama sinemayı seviyorum. Sinan Çetin ile çalışmayı seviyorum. Sayesinde küçükken hayran

olduğum bir sürü insanla ahbap oldum. Mesela Amerika'da sinemaya gittim bir kızla, *Kill Bill*'den fragman gösteriyorlardı, "Aaa, ben Daryl Hannah ile oynadım" dedim. Sonra *New York Çeteleri*'nin fragmanı çıktı "Aaa ben David Hemmings ile de oynadım" dedim. İnanmadı tabii. Özellikle kanıtlamıyorum ki o benim yalancı olduğumu sansın. Öğrendiğinde daha çok şaşırsın. **2004**

Film çıkmıyor. Sinan daha sonra bitireceğini söylüyor her zamanki gibi.

Eski evimi stüdyo yapıyorum. Orada yapacağım artık bütün kayıtlarımı. Sürekli çalışan bir tonmaysterim var bundan sonra.

Balans ve Manevra

— Sadece filmde değil başka şeylerde de başarısızlığa uğrarsın. Benim bir sürü konseri berbat ettiğim gün de oldu ama o da benim. Önemli olan toplam. **2006**

"Avrupa Yakası" dizisindeki arkadaşlarla, Plato Film'de, dizilerinin partisindeyiz. Zibidiliğim üstümde; ortaya atlayıp bir dans figürü gösteriyorum. Bacaklarımı açıp çevremi saran bütün kızlara asılabileceğim bir pozisyon yaratıyorum. Adını da uyduruyorum dansımın; bacaklarımı açtıktan ve dengeye geldikten sonra, "Balans" diyorum. Ardından, vücudumla her yöne eğilebileceğimi gösterirken, "Ve manevra" diye ekliyorum. Sonra da aklıma bunun bir film ismi olabileceği geliyor. Sadece "zamparalık" için değil, hayatın her alanına yayılabilecek bir "motto" gibi geliyor bana "balans ve manevra."

— Film için 1 milyona yakın para harcadım. Zararı da çok fazla. Benim arzum zararı minimumda tutmaktı ama tutamadım. Canım sağ olsun! **2006**

teoman • berna öztürk • burak sergen • bülent polat
bülent kayabaş • erol demiröz • orbay sayü
seda akman • yusuf akgün

kalbinde
nasılsa,
öyledir.

Teoman'dan şarkıları gibi bir film...Belki az kişi anlayacak ama anlayanlar gerçekten sevecek...
Kâbe Demiray (Sabah Cumartesi, 13 Mart)

Fenpayel
Veysel Tahsin (Radikal)

Teoman'ın ilk filmi, eksiksiz ya da kusursuz değil. Ama içten, dürüst, zaman zaman sert, aynı zamanda d duygusal bir film olmuş.
Murat Şeker (Posta, 13 Mart)

Balans ve Manevra'da öykü kötü, orijinal bir yanı yok senaryo ise daha da kötü. Gereçler ve kurguda belirsizlikler hakim. Peki ya oyuncular? O da vasatı aşamıyor.
Zeynep Gürbüz (Cumhuriyet, 13 Mart)

"Balans ve Manevra" yönetim, oyunculuk, seçilen mekanlar, dekor ve kostümleriyle bu yıl gösterime giren Türk filmlerinin başarılı olanlarından sayılabilir.
Murat Meriçtan (Hürriyet, 13 Mart)

balans ve manevra

"Balans ve Manevra" filmi, ülkemizde sanatsal ve ticarî ne bağlı olmayan küçük sahneler içeren, film dergisi bir şahit, tavsiye bir yay...
Kaan Özer (Tempo, 11 Mart)

Teoman'ın müziğinde, şarkı-sözlerindeki farklı doku Balans ve Manevra'da da var. Bu nedenle de ilk filmde etkileyici bir tarzlılık yaratmayı başarmış diye bir yöntemden olmak değiliz bak ediyor...
Tuğba Aydın (Hürriyet Gösteri, 13 Mart)

"Türkiye'de yapılmış ilk gerçek sanat filmi değildir."
Ekrem Çınar (Milliyet, 13 Mart)
(Teoman'ın yazarı anlaşılıyor)

Adana Çağdaş Sinemaları 14	(0322 35 30) 11.15-13.00-15.00-17.00-19.00-21.00	ANKARA Gaziosman	(312 13 01) 10.30-19.00	İZMİR Konak	(0232 483 00) 14.30-16.45-19.00-21.15
Adana GÜLTEPE PRESTİJ	(0322 72 60) 11.00-13.00-15.00-17.00-19.00-21.00	ANKARA Kızılay	(0312 119 00) 14.30-19.00	İZMİR Ege Sinema	(0232 50 00) 11.00-21.00
Antalya AKDAĞ	(0241 06 55) 11.15-13.15-21.15	ANKARA Kızılay Büyükşehir	(0312 417 00) 10.30-21.30	İZMİR Mavibend	(0232 421 00) 10.15-14.30-16.45-19.00-21.15
Bahçelievler MALATYALI	(0411 21 00) 11.00-13.00-15.00-17.00-19.00-21.00	ANKARA Maltepe	(0312 417 70) 11.30-19.00-21.30	İZMİR Semiz Alİ	(0232 12 00) 10.30-21.30

Menajerim Funda, çektiğim *Balans ve Manevra* filmi ile ilgili sorular olunca şöyle anlatıyor yıllardır:
"Teoman önce A.'dan ayrıldı, çok yalnızlık çekiyor, köpek alacağım diye tutturdu. Aldı bir Jack Russell, adını koydu Çelik Blek, fakat tatmin olmadı. Sonra bir gün geldi; 'Hadi Funda film çekiyoruz, toplantılara başlayalım' dedi. Biz ofiste herkesle film toplantıları yapmaya başladık, ilerliyoruz, oyuncular, görüntü yönetmenleri, prodüksiyon ekibi vs. Müzik yapımcısı Murat Doğan, filme küçük bir ortaklıkla girmişti, *soundtrack* için. Bir ara Murat Doğan bana 'Ya Funda, biz ilerliyoruz ama daha filmin senaryosunu görmedik' dedi. Ben Teoman'a söyledim senaryo meselesini; 'Aa! Daha yazmadım ki hiçbir şey' diye cevap verdi."

— Annem *Balans ve Manevra*'yı seyretti. "Oh, oh çok güzel, kendine yeni bir meşgale bulmuşsun oğlum" dedi. Ben o zamana kadar bunun bir meşgale olduğunu bilmiyordum, daha büyük bir şey sanmıştım. Annem beni, benden daha iyi tanıdığı için doğruyu söylüyor. Meğerse bunların hepsi küçük birer meşgaleymiş, zaman geçsin diye yani. **2006**

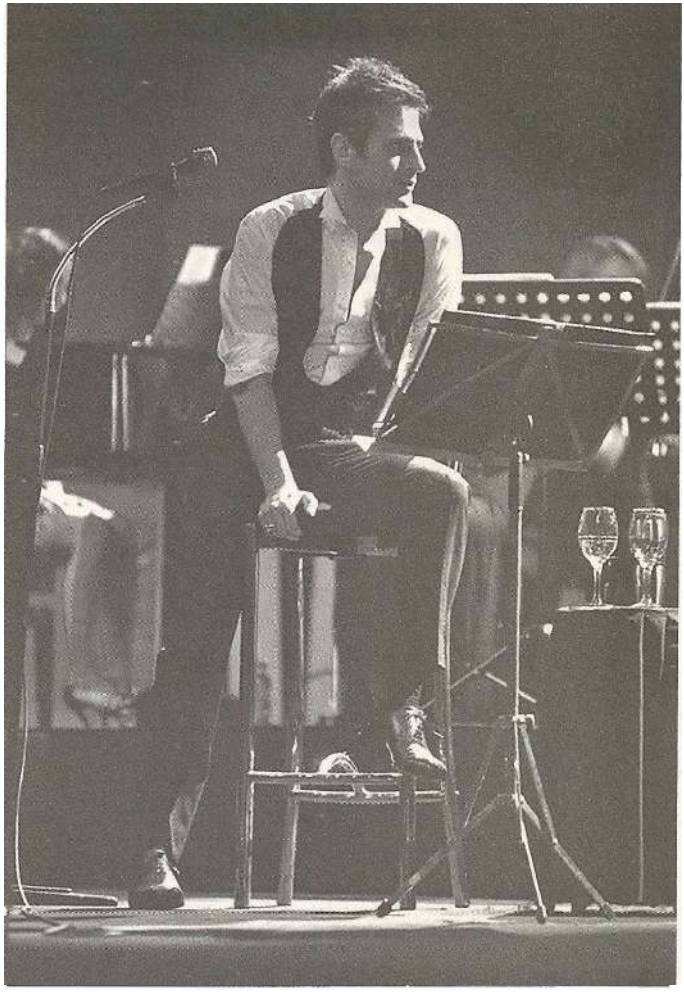
Balans ve Manevra film setinde.

Senfonik konser

Senfonik konser vereceğim. Popüler şarkıların senfonik düzenlemeleri çok hoşuma gidiyor. Ama, o kadar anlamıyorum ki klasikten, orkestradaki bazı enstrümanların adını bile bilmiyorum. Şarkılarımın senfonik düzenlemeleri yapılıyor, orkestra kuruluyor, iki gün prova yapacağız. Orkestrasyonları yapan Kamil Abi (Özler) bana çalışabilmem için bir demo CD veriyor ama pek kafam basmıyor nasıl çalışacağıma, yarım yamalak bir şeyler yapıyorum evde... Orkestrayla iki gün tam prova yapacağız. Provada orkestra başlıyor, meğer pek de zor değilmiş işim, söylüyorum onların üzerine. Ritim konusu birazcık zorluyor beni, davulla çalmaya alışmışım kendimi bildim bileli, bu orkestrada ise davul yok.

Derviş Bağzıbağlı bana iki smokin dikiyor. Klasik İngiliz stili, bolca, yüksek belli, biri siyah, diğeri açık krem. Bir sürü prova yapıyoruz Derviş Abi'yle, en ince ayrıntısına kadar. Senfoni orkestrası! Smokinler, tuvaletler...

Konser günü Açıkhava Tiyatrosu'ndayım. O gece üstümde açık krem olan smokinim var. Pek *Great Gatsby*'deki Robert Redford'a benzeyememişim, hafiften bir şef garsonu andırıyorum ama yine de çok şıkım. Konser başlıyor. Alışık olmadığım bir stilde sahne düzenimiz. En önde, yüksek bir taburede oturuyorum, arkamda 50 küsur müzisyen. Ben de, müzisyenler de hareketsiz duruyoruz. Hafif heyecanlanıyorum, çünkü o klasik düzende, ne yapsam batabilir seyirciye. "Ne anlarım ben klasikten, rock and roll'cuyum ezelden!" Ceketimin düğmesini açmaya çalışıyorum biraz rahatlayayım diye, düğmeyi açamayınca hızla çekiyorum, bütün Açıkhava düğmemin sahnede yuvarlanışını seyrediyor, insanlar gülüşüyor. Sonra zaten şarkıyı da yanlış söylüyorum. Parçanın bitiminde seyirciye yılışıyorum. Smokinimi gösterip, "Özür dilerim" diyorum. "Elbise provasından, orkestra provasına vakit bulamadım."

"Renkli Rüyalar Oteli" albümümü yapıyorum Safa ve Mehmet Cem Ünal ile birlikte.

— "Renkli Rüyalar Oteli"nde önce besteler yapıldı, sonra sözler yazıldı. Ben her albümde böyle farklı şarkı yazma teknikleri bulmaya çalışırım. Aslında her şey biraz Beatles'a özenmemle başladı. Onlar nasıl stüdyoya kapanıp her şeyi orada yapıyorsa ben de öyle yapmak istedim. Bu değişiklik de bana yetmedi. Hadi bu sefer önce besteleri yapayım, sözleri sonra yazayım dedim. Tabii yine eski metotla yaptığım şarkılar da var. Mesela "Aşk Kırıntıları"; elime gitar, kâğıt ve kalemi alıp 15 dakikada yazdım. **2006**

aşk kırıntısıyla doymaktansa
tek başıma aç kalırım bu hayatta
paylaşacak bir şey artık yoksa
bir erkekle bir kadın arasında

Aşk Kırıntıları

— Charles Aznavour'un Fransızca bir şarkısını Elvis Costello İngilizce olarak "She" adıyla söylemiş. Ben de o şarkıya "Kim" adıyla söz yazdım. Uzun zaman uğraştık ama onun iznini alamadık. "İngilizce ve Fransızca dışında başka bir dile izin vermiyoruz" diye bir yanıt geldi. Benim yazdığım sözler de sehpanın üzerinde öylece kaldı. Bir gün elime gitarımı aldım ve o sözlere yeni bir beste yaptım. Bir kerede bitti şarkı. Çok pratik bir şeymiş müzik üzerine söz yazmak ve sonra tekrardan müziğini yaratmak. **2006**

kim tutacak son anda
bedenimi havada
düşen uçurumlarda?
ben tutarken nefesimi
ağzından aldığım
ağzımda sakladığım
uçup gitmesin diye
biz büyür dünya değişirken
birbirimizi düşünüp
başkalarıyla sevişirken
kim?

Kim

nasıl anlasınlar seni, beni
acıkmadan yiyenler
uyumadan önce ayaküstü
terlemeden sevişenler?

Terlemeden Sevişenler

— Bazı insanlar var, kalplerini dinlemiyorlar; ya ailelerini dinliyorlar ya da bu iş böyle olur zaten diyorlar. Yaşımız geldi, evlenip yeni televizyon çıkmış onu almak lazım, şunu yapmak lazım diye başkaları tarafından karar verilen hayatları yaşıyorlar. Bu tip insanlar evleniyorlar, uyku vakti geldiğinde televizyonunu kapatıp "Hadi hayatım içeri geçelim" diyor, sonra da "E biz evliyiz birkaç gündür de sevişmedik, sevişmemiz lazım" deyip sevişiyorlar... **2006**

"Elma"

Canım çok sıkılıyor, patlıcanı!

Müzik, hayatım, konserler, hiçbir şey doyurmuyor beni. "Yıllardır herkesten geri olduğum şu bilgisayar işini sökeyim bari." Bir *laptop* alıp bir bilgisayar hocası tutuyorum. Eve geliyor, bilgisizliğime şaşırıyor.

Kendi *laptop*'ını açıyor ve ekranın solundaki logoyu gösteriyor: "Şimdi şu elma var ya..." Bilgisayar işine girişmişken, bir de on parmak daktilo dersine başlıyorum, ona da hoca tutuyorum. Yine azıtıyorum ve bir hoca da "hızlı okuma" için tutuyorum, evde ders alıp dakikada 800 kelime okumaya başlıyorum. O bitmeden, yeni dersim başlıyor: *photoshop*. Hoca öğretiyor, ben kitaplarla destekliyorum. Fotoğraf çalışıyorum kitaplardan, baskılar vs. Ses kayıt teknolojisine de mini mini adımlar atıyorum, hayatım kurs oluyor. İnternetten DVD'ler getirtiyorum, seyrediyorum; felsefe tarihi, bilmemne tarihi, Ortadoğu sorunu. Murat Pazar bir gün evime geliyor, gülerek herkese anlatıyor sonra: "Abi herif yaz vakti, gündüz, bütün perdeler kapalı 12 Eylül belgeseli seyrediyor."

Müzik hiç ilgimi çekmiyor artık.

— Rock yıldızlığı bana artık balon gibi gelmeye başladı. Uzun süredir kendimden sıkıldığımdan kariyerden ve o kurallardan çok farklı bir şey istiyorum. O da evimde bilgisayarımla kendim... Senaryo yazmak yarattığım karakterlere diyaloglar hazırlamak daha zevkli geliyor. Bu hissi özlediğimi anladım. Rock yıldızıyken olduğundan daha büyük bir şey gibi görünüyorsun. Şarkılarından, yazdıklarından çok, imgen önemli. Halbuki tek başıma olursam kimseyi işin içine katmaz, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda kalmaz ve gelen tepkileri de umursamazsam çocukluğuma dönebilirmişim gibi geliyor. Değer yargılarımı yeniden oluşturmak istiyorum. Hayal kırıklığım kendimle ilgili değil, dünyayla ilgili. Dünya da sandığım gibi yer değilmiş, benim problemim bu. Dünya dediğin 3-5 arkadaşınmış meğer... **2006**

— Müzisyen olunca ve bir parça üzerine biraz uğraşınca artık dinleyici olarak deforme oluyoruz. Bir sürü şarkı bana haz vermiyor. Bir de eski şarkılar, onu dinlediğim zamanla ilgili anıları da hatırlattığı için, artık yeni şarkılardan daha fazla şey barındırıyor. O yüzden ben yine eskiden dinlediğim şarkıları dinliyorum. Filmler için de öyle. **2006**

— Sürekli hatırlamak ve bir sonraki kişisel planı, bu hatırlanan şeylerin üzerine inşa etmek çok zor. Unutamadığımızda seçeneklerimiz, istikrarsızlık ve anılara sadakatsizlikle sınırlı. Ve unutmak da tam burada gerekli. **2007**

Sonra yine çok dağıtıyorum. Gecelerdeyim. Ya da bir sürü insanla beraber benim evimde. Bir gün Yavuz beni arıyor sabahtan, sesi soğuk. Bana uğruyor, suratı bok gibi. Yaşam tarzımı değiştirmem

gerektiğini söylüyor. Bir gece önceki halim onu çok endişelendirmiş. Ona dikkat edeceğimi söylüyorum. Yapamıyorum.

— Başkaları kendilerini o kadar iyi kolluyor ki... Benim her şeyim gözüküyor. Onun için de medya veya paparazzi tayfası için kolay hedefim. Böyle televizyonlara filan çıkmaya utanıyorum ama yapacak bir şey yok. Eskiden gülüp geçiyordum, şimdi görmezden geliyorum. Kendimle ilgili çıkan haberler basın dosyası olarak bana geliyor. Neredeyse yıllardır hiç bakmıyorum bile. İnsanlar her şeyi fazla önemsiyor gibi geliyor bana. Yani kariyer dediğin şeyi, ün dediğin şeyi... Başkalarının senin hakkında düşündüklerinin ne önemi var ki? **2007**

— Masajcım Valentina anlattı. Gittiği evde bir küçük çocuk varmış, benim hastammış. Taklidimi yapıyormuş, şarkılarımı falan söylüyormuş. En sonunda da yere düşüp sızma taklidi yapıyormuş. **2006**

Paparazzo

Sabah kalkıyorum, dün gecenin finalini hatırlayınca içim sıkılıyor. Paparazziyi dövdüm. Hem de küfürler eşliğinde! Yine herkes üstüme gelecek! Olay şöyle oluyor: Discorium çıkışında paparazziler yakalıyor beni, her tarafımdalar, ışıklar gözümü kör ediyor, ayaklarım kablolarına takılmasın diye ne yapacağımı şaşırıyorum. Tam önümdeki mikrofona cevap vereceğim anda, biri sol aşağıdan ceketimi çekiyor. Her zamanki kalleşlikleri tabii ki, dengemi kaybedip düşeceğim, haber güzelleşecek! Sendeliyorum, düşmüyorum ama yumruğu çakıyorum beni çekiştiren herife. Yere düşüyor.

Nil Karaibrahimgil'den bir mesaj geliyor. Mazhar Alanson ve Biricik Suden beni tebrik ediyorlar, çok sevindiklerini dile getiriyorlar. Nil'den bana iletmelerini rica etmişler.

TV programında Cahit Berkay'a rastlıyorum, hiç konuşmadan omzumu sıkıyor; "Helal olsun sana" diyor.

Beyaz Show'da Beyazıt, "Bir daha olsa yine yumruk atar mısın" diye soruyor. "Hayır" diyorum, "bu sefer kafa atarım."
Taksi şoförü beni tanıyınca, "Helal abi" diyor, "iyi yaptın!"
Durup dururken bir "halk kahramanı" oluyorum.

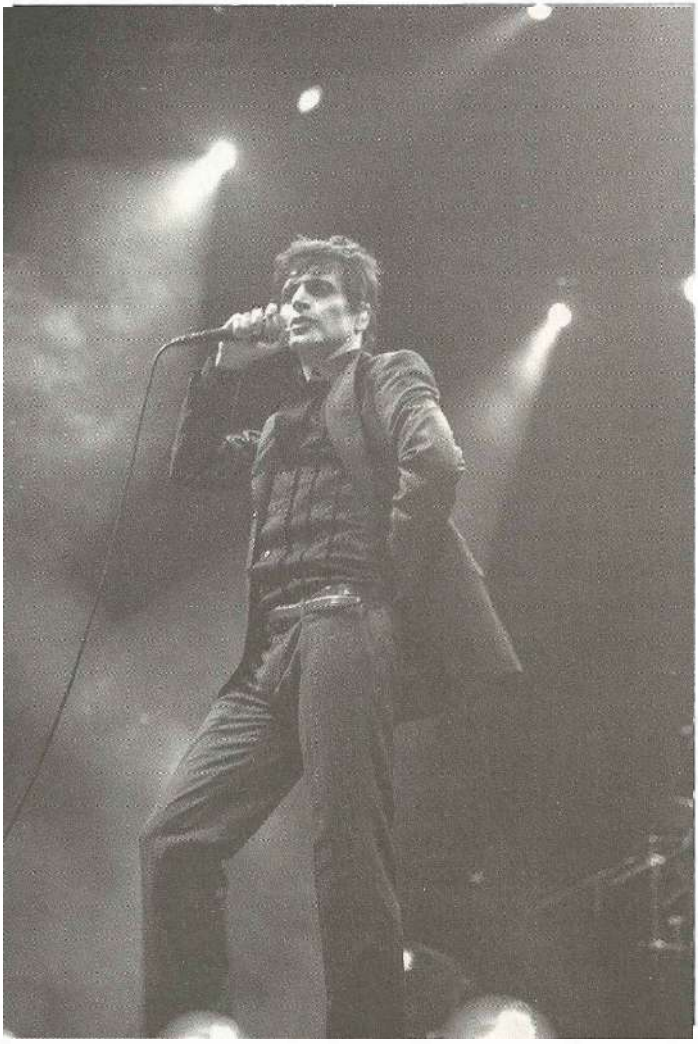
> — Herhalde benim üzerime fazla gelindiğini düşünüyordur insanlar. Bu adamı artık delirttiler, o da yumruğu çaktı diye düşünmüşlerdir. O kadar çok ellerine sağlık mesajı aldım ki. Buna bir sürü ünlü sanatçınınki de dahil. Çıkan haberlerin yüzde 80'inin yalan olduğu, onlara karşı yapabilecek kanuni hiçbir hakkımız olmadığı düşünülürse bir yumruk fazla değil. İki tanesi de değil... Tek kötü tarafı o gün yanıma korumamı almamış olmam. Korumamı alsam onları korurdu! **2008**

Bob Dylan'ın Allen Ginsberg'ü varsa, benim de Küçük İskenderim var!

Rashit grubunu ilk kez Babylon'da dinliyorum ve çok beğeniyorum. Sonra tanışıyoruz. Davulcuları Orkun o seneki (2007) Rock'n Coke Festivali'ne beraber çıkmayı öneriyor bana. "Tamam" diyorum. İkimizin parçalarını çalacağız, solistleri Oğuz ile birlikte söyleyeceğiz. "Çok zevkli! Bir punk grubuyla söyleyeceğim!" Ama madem atraksiyona girdik, niye duralım? Küçük İskender de bizimle sahneye çıksın ve altyapı üzerine şiirlerini okusun. Herifin ses tonu da zaten çok güzel. Gazetelerde, dergilerde yorumları okuyorum festival sonrasında, hemen herkes bok atıyor yaptığımız şova. Sonra yönetmen Charles Richards'la karşılaşıyorum, Rashit vs Teoman projesine bayıldığını söylüyor, anlata anlata bitiremiyor konserimizi. "İnsan kendi zevkine, kişiliğine yakın insanları kale almalı zaten!"

Babylon

A. ile uzun zamandır ayrıyız. Bir gece eski Babylon'dayım, güzel bir gece. Fakat o anda ileride A.'yı görüyorum. Heyecanlanıyorum, üzülüyorum, ağlamaklı oluyorum, tüm keyfim kaçıyor. Bir köşeye gidip ne yapsam diye düşünüyorum. Hemen kaçayım, burada duramam.

Köşelerden sıyrıla sıyrıla çıkış kapısına giderken, A. karşıma çıkıyor, çakırkeyif; "Teoman" diye bağırıyor. Sırıtıyorum. "Ben de tam senden kaçıyordum" diyorum. Gülüşüyorken, yüzüme su boca ediliyor bir yerden, sırılsıklam oluyorum, yüzüm gözüm su içinde, şaşkınım. Gözümdeki suların arasından etrafa bakmaya çalışırken, tam o anda bir su daha boca ediliyor yüzüme, artık her yerim sırılsıklam. Damlaların arasında görüyorum onu; solumda uzunca boylu bir herif suratıma gülüyor. Ben de o gülen surata yumruğu çakıyorum. Çocuk gözünü tutarak bir iki adım geriye gidip yere düşüyor. Gecenin sonu, tam da ışıkları yavaş yavaş yakmaya başlamışlar, herif pistte, yerde, gözünü tutuyor. Ben de onun ayaklarının yanında, ayakta sırılsıklam duruyorum. Saçım, başım, tişörtüm su içinde. İnsanların bize baktığını görünce uyanıyorum, utanıyorum, hemen kaçıyorum mekândan, soldan Tarlabaşı'na yürüyorum, sağa dönüp Taksim yönüne doğru gidiyorum. Koşar adım. Şaşkınlıktan, bir taksiye binmek aklıma gelmiyor. Sırılsıklam olduğumdan ürperiyorum, titremeye başlıyorum. Bir otoparkın orada telefonum çalıyor. A. arıyor. Açıyorum.

Sonradan olay ortaya çıkıyor. Aslında bana suyu atan yumruk attığım herif değil, A.'nın arkadaşı B.'ymiş. Benim vurduğum herifle beraber gelmiş Babylon'a. Kadın dayanışmasının sapkın örneği olarak, kendince, geçmişte arkadaşını çok üzdüğüm için benim suratıma su atmayı mantıklı bir hareket olarak görüyor. Boşu boşuna kendimi rezil etmiş oluyorum onun yüzünden.

Birkaç gün sonra başka bir yerdeyim. İki çocuk geliyor yanıma, bu olaydan bahsediyorlar, vurduğum çocuk arkadaşlarıymış. Birden geriliyorum, arıza çıkacak diye huzurum kaçıyor. Ama korktuğum olmuyor, çocuklar gülüyorlar, komik gelmiş onlara bu olay. Onlardan rica ediyorum, benim adıma o vurduğum arkadaştan özür dilemelerini. "Yanlış anlama olmuş" deyin diyorum.

Herkes Twitter diye bir şeyden bahsediyor. Sonunda dayanamayıp, ben de girmeye karar veriyorum. *Laptop*'ımda sayfayı açıyorum, hiçbir şey anlamıyorum. "Sayfada arama yapmam lazım galiba." Kimin düşüncelerini merak ettiğimi düşünüyorum, aklıma enteresan kimse gelmiyor. Tam vazgeçecekken "Okan Bayülgen kesin yazıyordur bi şeyler Twitter'a" diyorum. Anında yazıyorum adını herifin,

HASTABAKICI
(diğer hastabakıcıya)
İki tane yaptım...alkol yüzünden..yok, işe yaramıyo..

ORKUN
Ne demiş , ne demiş...gruba zarar verdiğinden mi?

VİLDAN
Hareketleriniz...gruba zarar verdiğinden..sizin yüzünüzden herkes ..atmışlar yani sizi..

ORKUN
Kimin grubundan kimi atıyosun lan! Ibneler!Vay be! Yani, "hanımlar, istenmiyen tüyler sorun olmaktan çıkıyo" durumları oldu.heriflere bak , attılar bizi ya!...Ocakbaşına gidelim mi çıkışta?

İÇ. OTEL RESEPSİYON - GÜN

Ali resepsiyonda Rec 1 ile konuşmaktadır. Yanlarında yılışık bir çocuk vardır.

REC 1
Teyzemlere dedim seni,.. o öyle pop mop, dinlemez aslında, pardon rak yani,...ama çok beğenmiş, .. sevmiş yani... görmüş televizyonda... gibi anladım ben...

ALİ
Sağolsun.

ÇOCUK
çalışcan mı ali abi sen burda hala, ben dedim kesin bırakır..

ALİ
şimdi ...öyle hemen kaset çıktı diye hemen götü kalktı demesinner..

ÇOCUK
Tabi abi, ayriyeten, halkın içinde olmak lazım sanatçının..

Telefon çalar.Ali açar.

ALİ
Alo.....ha, vildan...

Dinler, sarsılmıştır. Çocuklar suratına bakarlar. Telefonu kapatır, sandalyeye çöker.

enter'a basıyorum. "Siktiiir! İlk *tweet*'imi atmışım: Okan Bayülgen." Bir daha da girmiyorum Twitter'a.

İstenmiyen Tüyler

Yeni bir senaryoya başlıyorum. Sefil durumdaki bir rock grubunun müzikte yırtma çalışmaları. Anılarımdan seçiyorum insanları. Geçmişimin duygularıyla yazıyorum. İçinde ben, Gürdal, Murat Net, Hayko Cepkin, Punk Levent, Kos, Apo, Pazar, Yavuz Çetin, Öküz Mert ve daha pek çok kişi var. Benim gençlik kaygılarım, yoksunluklarım, müzisyen hayal kırıklıkları, arkadaşlarımın hikâyeleri, şahit olduğum olaylar, daha doğrusu benim sık sık aklıma gelen herkes, her şey var senaryoda; eski arkadaşlarım, eski günler... Bir "albüm çıkış partisi sahnesi" yazıyorum filme, güzel bir anımız olsun diye. Bütün hayatıma değmiş insanlarla çekmeyi planlıyorum bu sahneyi. Küçüklüğümden beri bu rock olayında, beni hayallere sürükleyen ya da o hayallerde beraber sürüklendiğimiz herkes olsun istiyorum. "İstenmiyen tüyler" olduğumuz zamanları anlatmak istiyorum. Gür, Barlas, Altıoklar ve bütün arkadaşlar. Bir yapımcıyla anlaşıyoruz, işler başlıyor, sonra piyasanın her zamanki gerçekleri ortaya çıkıyor, karşı taraf sözlerini tutmuyor, tekliflerini değiştiriyor, yan çiziyor, işlevsiz toplantılar yapılıyor, vakit geçiyor, değişen planlar hevesimi yok ediyor. Bir iki kendimi motive etme denemesinden, birkaç toplantıdan sonra ipin ucunu bırakıyorum.

Sonraki yıllarda, yazdığım senaryoya ara sıra göz attığımda, onu gerçekleştirmekle ilgili hiçbir isteğimin kalmadığını fark ediyorum.

Palme d'or

Sevgilim M. ile Cannes Film Festivali'nde bir partideyiz, ünlü yönetmen Abel Ferrara'nın Cannes'da ilk kez gösterimi yapılan filminin partisi. Festivale eğlence için geldik, filmler milmler umurumuzda değil. Bir ormanın ortasında, çok çok büyük ve tarihi bir yapıda parti. DJ Asio Argento. Kız her zamanki gibi, sapıtık biraz. Ortalıkta, yapay sütunların üzerinde 10-15 kadar striptizci kız var, ucuza kaçmadan,

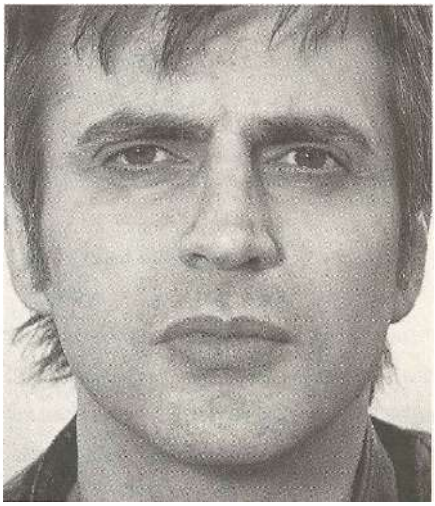
erotikçe soyunuyorlar. M. ile keyfimiz yerinde, gülüp eğleniyoruz. Hatta o kadar eğleniyoruz ki, ben görgüsüzlüğe kayıyorum, kızlara yüz dolarlıklar atıyorum. İğrenç!
Sabaha karşı Cannes plajı kıyısında yorgun argın oturuyoruz M. ile. Uzun süre konuşmuyoruz. Ben ona "Artık görüşmeyeceğiz, biliyorsun değil mi?" diyorum. Hafif mahzun gülümsüyor. Gün ağarmış, kızıl kızıl parlıyor kıvırcık saçları. "Biliyorum" diyor.

— İkili ilişkiler ne yazık ki savaş gibi. Ben hırslı, oyuncu, dansçı bir herifim, o yüzden de bir duygudan ötekine giderim ve hangi duygudaysam ona inanırım. Hangisinin benim için daha az acılı olacağını düşünüyorsam o rolü seçerim. Yani "Sevmeye yeteneksizim"de bahsettiğim rolü... **2004**

— 20 yaşımdayken hayallerim vardı. 30 yaşımdayken yavaş yavaş gerçekleştirmeye başlamıştım ve çok keyif alıyordum. 40 yaşımda "Artık tamam, yirmi senedir böyle yaşıyoruz ama bunun hazzı azaldı ve bir başka yere geçmek gerekir" diye düşünüyordum. Sahip olmayı hayal ettiklerimden çok fazlasına sahip oldum. İlk zamanlar ünlü olmaktan hoşlandım ama şöhretin benim ruhuma ters bir olgu olduğunu artık iyice anladım. Ruhumu geri getirmek için başka yerlere gideceğim. İstanbul'u terk ediyorum. Önümüzdeki yaza kadar ayrılmış olacağım. Küçük bir köye yerleşeceğim. Evimin önünde meyve-sebze yetiştireceğim. Belki ineğim ve tavuklarım da olur. Bir çiftlik hayatı yaşayıp beni sıkan her olumsuzluktan uzak kalacağım. Özellikle de şöhretten. Ruhumu ancak o zaman geri getirebilirim. **2008**

İnsanlık Halleri

Bulanık hayatım. Yine kendimi işe vererek, dünyaya kapımı kapatma hayallerindeyim. Yine pek iyi değilim. (Bu seferki çok uzun sürecek.)

— Ünlü olmanın bedelini ödemek istemiyorum! Artık gözü dönmüş bir şekilde çalışmak, dibi karanlık şöhretliler kuyusunda yitip gitmek istemiyorum. **2008**

— Yalnızlığı seviyorum. Haftanın 2-3 günü tek başıma adaya gidiyorum. Düşünmek için her gün en az birkaç saat yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bütün gün de oturup hindi gibi düşünürüm. Genelde de bir sonuca varamam. **2009**

Çok uzun zamandır ilk şarkımı yazıyorum. Terapistim –arkadaşım– C.'yi arıyorum. Hiç şarkı yazamadığım için mızmızlandığım terapistimi. Ona şarkıyı çalıyorum; kız arkadaşım A.B. için şarkı: "Mavi Kuş ile Küçük Kız."

yalancıyımdır biraz ama bana inan
sarhoşken hep çok sahiciyim
yine fazla içmişim bu akşam da
coşmuş kalbim, of nal gibiyim
sağır, kör, dilsiz görünür kalbim
ama bil, ben aslında iyi biriyim

bilirim, çok kirlidir aşk sicilim
sadakat konusunda da pek iddialı değilim
ama bu kez farklı olsun diye
sen denersen, ben de denerim

pek iyi olmadı şarkı, boş vereyim
gel hadi "ortaçgil" dinleyelim
sıcaklığını verirken sen bana
sızayım aniden kollarında

Mavi Kuş ile Küçük Kız

— "Mavi Kuş" da, "Küçük Kız" da Ortaçgil şarkılarının isimleridir. Ortaçgil'e çocukluğumdan beri hayranım. Abime bir selam göndermek güzel olacak diye düşündüm. **2009**

Ahmet Erhan ile e-mail'leşiyoruz. Gırtlak kanseri. Sigorta ödemelerinden yakınıyor. O akşam şiirlerini tekrar okuyorum. Bir sürü harika dize var yine önümde. Farklı şiirlerden bir kolaj yapıyorum, ona mail atıyorum: "Abi, senin şiirleri karıştırıp bir şarkı sözü haline getirdim, besteyi de yaptım. Adı, Sevişirdik Bazen."

Plak şirketime mektup yazıyorum. Bu albümü onlarsız, kendi başıma yapmak istediğimi söylüyorum mektupta. Bu albümü çok sevdiğimi, ticari olmadığını bildiğimi, ama yine de bir sürü para harcayacağımı dile getiriyorum. "Bırakın kendi paramı batırayım" diyorum yani onlara. Onların parasını savurmak istemiyorum.

"İnsanlık Halleri" albümüm çıkıyor.

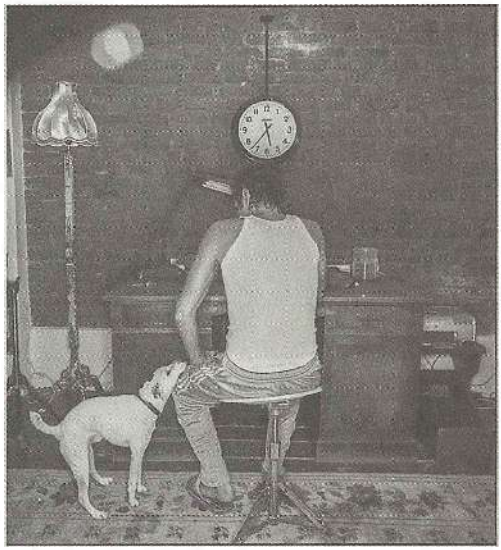
yüzme bilmeden daha
deniz görmeden
hiç güneşte yanmadan
şimdi ölmek istemem
bir kalbi sarmadan

Çoban Yıldızı

— 90'larda çok dinlediğim bir Tom Waits şarkısı vardı. Hayatında hiç okyanusu görmemiş bir kızdan bahsediyordu. Dinlerken çok hüzünleniyordum. Ben de benzer bir duyguyu askere yükleyip âşık olmadan, sevişmeden ölmek istemeyen ağır yaralı bir askerin şarkısını, "Çoban Yıldızı"nı yazdım. Kendisi önce bir düşman askerini öldürüyor, vicdan azabı çekiyor ve en sonunda o da vuruluyordu. Türk-Kürt savaşı da beni üzüyor, bu şarkı ona referans verir diye düşündüm. Estetik olarak da 1930 yapımı bir filmi baz alıp klibi çektim. **2009**

— Çocukken Remarque'ın *Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok* romanından da çok etkilenmiştim. Kitapta güle oynaya savaşa giden çocuklar gerçeklerle yüzleşir. Romanın bir yerinde bir asker karnından vurulduğunda dışarı sarkan bağırsaklarını içeri geri koymaya çalışır... Sonra aklıma bu romanın film uyarlaması geldi. Çok güzel siyah beyaz bir tonu vardı. Ben de "Çoban Yıldızı"nın klibini o stilde yapmaya karar verdim. Klibe yazdığım senaryo, sözler ve kitap iç içe geçti. Şarkıyı can çekişen bir asker söylüyor... **2009**

Funda'ya hayat tarzımı değiştirmeyi, eski, küçük, huzurlu evime geri dönmek istediğimi söylüyorum. "Böyle yaşamaya devam edersem daha da beter olacağım" diyorum. İyi değilim. Mutsuzum.

Artık bir "parti"nin içinde yaşamak istemiyorum. İnsanlarla dolup taşan bu evi de istemiyorum artık. Eski evime taşınıyorum.

— "Paramparça"dan daha etkileyici bir şarkı yazma meselesi de dertlerimden biri. Bence daha iyi bir şarkı yazamayacağım. **2009**

0532.....

A.A. (A. değil) ile tanışıyoruz. Ondan telefon numarasının ilk hanesini istiyorum. Her karşılaştığımızda telefon numarasının bir hanesini alıp, tamamladığımda onu arayacağımı söylüyorum. Hoşuna gidiyor plan A.A.'nın; "Sıfır" diyor...

Aylar sonra, en son haneyi de alacak kadar karşılaştıktan sonra, onu arıyorum. A.A.'ya bayılıyorum. Bu iş uzayacak, anlaşılıyor.

Şiir geceleri

Küçük İskender şiir geceleri düzenliyor, zevkle gidiyorum, ortamı hayranlıkla seyrediyorum. "Şiir" gibi, yaratıcısından çok şey alan, ama karşılığını ödemeyen nankör sanatlarla uğraşanlara çok saygım var. Bana da ayrıca güç veriyor o karakterdeki insanlarla yan yana olmak. Kendi işime yabancılaşınca, işlerine karşı hislerini kaybetmemişlere ihtiyacım oluyor. İlk katılışımda, Küçük İskender'in şiirini okuyorum sahnede, çok hoşuma gidiyor. Bir gün fotoğraf makinemi götürüp fotoğraflarını çekiyorum şairlerin. Başka bir buluşmada, sahnede bir de müzik grubu var, o gece ben de gitar çalıyorum şairler şiirlerini okurken, altta emprovize müzik. A.A. da yanımda. Birazdan Altay Öktem şiirini okurken, bütün gruba çok yüksek volümde çalmalarını işaret ediyorum, berbat bir gitaristim, herkes kafasına göre çalınca da, kaotik bir altyapı oluyor, müzik yükselince Altay da şiirini okurken –sert bir şiir zaten– bağırıp çağırmak zorunda kalıyor; "Jim Morison'a bağladı" diye düşünüyorum.

Eski Hayal'in yanında küçük bir bardaki başka bir şiir programında İzmit'ten geldiğini söyleyen amatör, hafif toplu bir kız, sahnede taburenin üstüne çıkıyor. Heyecandan titreyen, çok yüksek bir sesle okuyor yazdığı şiiri, coşkusu gittikçe yükselirken, tabure kayıyor ve kız yere kapaklanıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Tango mango

Bir kafedeyiz, şarkıcı Göksel bana 70'li, 80'li yıllarda yayınlanan, neredeyse her güzel şarkının bir yerlerine Attila Özdemiroğlu'nun elinin değdiğini söylüyor. Attila Abi aklıma takılıyor, onunla hiç çalışmadığımı düşünüyorum sık sık. Bir gün Nilüfer'e saygı albümü için teklif geliyor bana, rock müzisyenleriyle bir albüm yapacakmış. Aranjör olarak Attila Abi'yle çalışmak istediğimi söylüyorum albümün yapımcısına.

Attila Özdemiroğlu ile Cihangir 5. Kat'ta buluşuyoruz. Rock yapmak istediğimi düşündüğünü sandığımdan, görüşür görüşmez "Rock filan yapmasak abi" diyorum, "tango mango gibi bir şeyler yapalım. Sen de harika kemanlar filan yaz." Çünkü yaylı kompozisyonlarına bayılıyorum onun. Koskoca Attila Özdemiroğlu'na düzenleme direktifi verecek değilim ya, başka da bir şey söylemiyorum haliyle, her kararı

Attila Abi'ye bırakıyorum. Retro, nefesli, romantik gırtlakla söylüyorum kayıtta. Nilüfer'in sesi yine her zamanki gibi nefis kayıyor şarkı boyunca, Türk pop müziğinin en özel seslerinden biri zaten. Onun sesiyle aşık atamayacağım için, Nilüfer'e aşk sözleri söyleyen adam olarak düşünüyorum kendimi albümde sadece, şarkıcılığı tümden ona bırakıyorum.

Yeni grup kuruyorum. Daha işin çok başındayız, bir sürü prova yapıyorum. Turneye çıkacağız. Provaların sonlarına doğru, annem arıyor, "Hemen gel" diyor. Teyzem yoğun bakıma kaldırılmış, bilinci yok. Hastanede çok üzgünüm ve üzgün olduğum zamanlardaki gibi kızgın. O gece neredeyse kavga çıkarıyorum başka bir hasta yakınıyla. Sonraları kafam hiç yerinde değil ve turnedeyim. İzmir'e iniyorum konser için, kuzinim Arzum arıyor; "Haberler kötü" diyor. "Beynin çoğu hasar görmüş." Konuşamıyorum. Teyzem öldüğünde, herkes onu son kez görmek için içeri giriyor, ben korkuyorum, "Giremem" diyorum. Turne bana azap olacak o yaz.

Kızgınım, üzgünüm, çalışmam lazım ama aklıma bir şey gelmiyor. Şarkı yazmaya gayret edip, tek tük bir şeyler karalıyorum.

Birkaç ay geçiyor yine turnedeyim; Aslı Yorgancıoğlu arıyor, ağlıyor; "Murat'ı kaybettik" diyor. Trafik kazası. Telefon sonrası bitiğim. "M.Ç. de öldü" diyorum, "ne yapacağız biz?" A.'yı arıyorum ağlayarak, ona anlatıyorum olanları.

Kızgınlık ve sinirle yeni bir albüme girişiyorum; başladıktan hemen sonra Alper'le yine didişip kendim yapmaya karar veriyorum düzenlemeleri. Şarkı yazıyorum ve stüdyoya giriyorum, her şeyle ben uğraşıyorum. Düzenleme, kayıt yapıyorum. Kendimi bir an bile boş bırakmamalı ve çalışmalıyım.

Etrafımdaki ölümler kendime dair korkularımı ateşliyor. Hiçbir bağım yok diyorum hayatla. Korkuyorum. "Yalnız kalacağım yaşlanınca. Ölüp gideceğim. Mahvoldum" diye düşünüyorum.

— İnançla inançsızlık arasında sürekli dolaşıyorum. Sonsuzluk kavramı beni korkutuyor. 5 milyon yıl içinde benim 30 senelik ömrüm nedir ki? Ayrıca bu ömrü 6 milyar insanla paylaşıyorum. Ben kimim o sonsuzluk içinde? O kadar önemsizsem, mutsuzluğum niye var? Onu bertaraf edersem, mutluluğumu da bertaraf edeceğim. **2001**

Yavuz bana mail atıyor. "Bana çok kötü davranıyorsun" yazıyor. Geçen günkü bir hadise bahsettiği, bağırıp çağırdığım. Özür diliyorum. "Hiç iyi değilim Yavuz" diyorum. "Kızgınım her şeye ve bütün gün evde ağlıyorum." Anlıyor halimi. O da darmadağın zaten.
Evde yalnız oturup, kimseyle görüşmek istemiyorum. Çalışmalı, düşünmemeliyim. Sadece burnumdan ateşlerin çıktığı, katılanların ödünü koparacak, bağırıp çağırdığım toplantılar yapıyorum. Toplantıya katılanlar gidince, Funda'ya dönüyorum, "Oyun bul bana Funda" diyorum. "Düşünmemeliyim, çalışmalıyım." Gözlerim yaşarınca Funda, "Çok üzüldün şu sıralar sen" diyor.
Çok başarısızım. Ekibime yeterince para kazandıramıyorum diye kendimi çok kötü hissediyorum. Onlara karşı sorumlu olduğumu düşünüyor, beceriksizliğim yüzünden bu konuyu halledemediğimden kendime çok kızıyorum. Aslında müzik sektörünün genel sorunu ama ben kendimi suçluyorum.
Her gün stüdyodayım. Geri kalan saatlerde ise toplantılar. Geceleri, kendimi dışarılara atıyorum, eve yorgun argın, bitkin dönmek için. Ama vücudumu yordukça, kızgınlığım daha da artıyor, sinirlerim gittikçe zayıflıyor. Bir gece, genç bir çocuk yanıma gelip çalıştığı dergiyi söylüyor, "röportaj" lafı ağzından çıktığı anda, benim ağzımdaki köpüklerle, hakaretlerle ve küfürlerle karşılaşıyor. Neye uğradığını şaşırıyor.

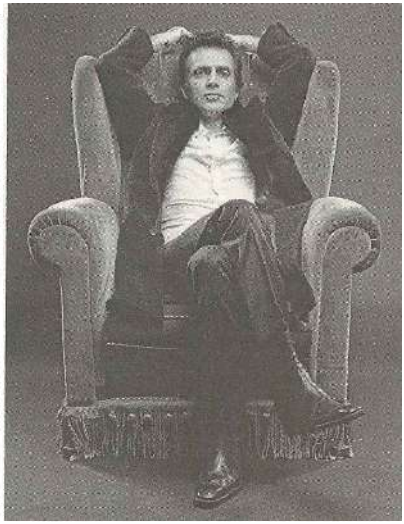
Funda bana söylüyor; evi temizleyen kadın beni anlatıyormuş ona. Hiç konuşmadan saatlerce denizi seyredip sadece sigara içtiğimi söylemiş Funda'ya. "Bir doktora gitsen" diyor. "Hayır" diyorum, "bir sürü işim var, doktor ilaçları dayayınca, kafam duruyor, hiç çalışamıyorum."
Evden çıkmak istemiyorum.

Tek Başına Dans

Albümün sonlarına gelirken, "burlesk"e takıyorum. Dita von Teese ve benzeri onlarca şovcuya âşık oluyorum. Ciddi ciddi YouTube videolarını, burlesk kıyafetlerini, şovlarını ezberliyorum. Yurtdışından kitaplar getirtip, yalayıp yutuyorum.

Aklım fikrim burleskte.

Sahnemi ve videomu burlesk yapacağım! Eskicilerden dans kıyafetleri topluyorum, Funda'ya şovlar için çok büyük devekuşu tüylerinden yelpazeler, şov kıyafetleri ısmarlıyorum, Eminönü'nde yaptırıyor. Yurtdışından "tüy yelpaze dansları" eğitim DVD'leri ısmarlıyorum. Önce ben öğreniyorum, sonra kopyalarını yaptırıyorum kızlar için. Ofisimiz sanki bir sirk; her tarafta garip garip şov kostümleri var. Kızlarımın profesyonel dansçı olmasını istemiyorum, birçok *cast* ajansından modeller seçiyorum, kostümcüler, asistanlar etraftayken benim evimin alt katında *cast* seçimi yapılıyor. "Sadece güzel" olanları eleyip ilginç tipleri alıyorum. Kombinlerini yaptığım kıyafetleri Funda ve asistanlar, kızlara giydiriyorlar, ben okeylerini veriyorum. En ince

ayrıntısına kadar. Giydikleri çorabın desenlerini inceliyorum. İkisini "kuğular" yapıyorum; beyaz kuğu, siyah kuğu. Siyah kuğuya göz bandı yaptırıyorum deriden, korsanlarınki gibi. Dans konusunda rahat olanları seçiyorum kızlardan; onlara, "insanları eğlendirmek için dans etmeyin. Siz nasıl eğleneceksiniz öyle dans edin" diyorum. "Arkadaşlarınızın bekârlığa veda partisindeymişsiniz gibi."

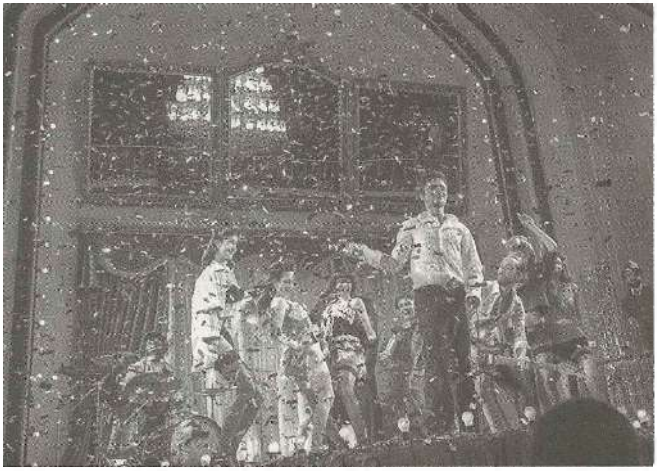
İspanya'dan burlesk dansçılar getiriyorum, akrobatlar, cüceler. Klip için mekânı buluyorum; çok büyük bir avizesi var; açmıyorlarmış ışıklarını, dekorasyonmuş sadece, ampulleri de yanık. Dev merdivenlere binmiş adamlar yüzlerce ampul değiştiriyor. Aksesuarlar bulunuyor; lunapark atları, boğucu yılanlar, kafesler, koca koca ekipler her tarafta. Klibi kendim yöneteceğim.

Çok büyük bir prodüksiyon ekibi ve sinirleri harap yönetmen (yani ben) iki günde klibi çekiyor. Haşlamadığım adam kalmıyor çekimde, hakaretten, anlayışsızlıktan bunalıp seti terk eden oyuncular, kostümcüler oluyor, tınmıyorum.

İki gün uyumadan, çekimi paydos ettiğimde bir bakıyorum, ayaklarım şişmiş, yere basamıyorum. Bacaklarım da mahvolmuş, ayakta duramıyorum. Sonuçları seyredince, kendimi çektiğim planların çoğunun "çöp" olduğunu fark ediyorum. Onca saat çekim için, çok büyük başarısızlık. Klip çekiminde aklımın hiç başımda olmadığını anlıyorum o zaman. Diğer planlarda ise o kadar çok çekim yapmışım ki, plan seçmek bir işkence oluyor. Neredeyse bir ay montaj için uğraşıyorum. Klip bitiyor, ben de bitiyorum. Fiyatı ise beş-on klip kadar tutmuş, har vurup harman savurmuşum. Sonuç güzel oluyor en azından. "Tek Başına Dans" klibim uzun uğraşılar sonucu bitiyor.

belki
önümüz yaz
gideriz bir yerlere
belki dans edersin
kumsalda yalnız tek başına

Tek Başına Dans

Tonmayster Hüseyin işten ayrılıyor. Hüseyin'e bir özür mektubu yazıyorum, ona bir hatasından dolayı senelerce taktığım için. Onun, çok iyi bir çalışan ve karakteri çok sağlam biri olduğunu düşündüğümü söylüyorum. Kendimce, af diliyorum.

— Ben zaten hep depresyona meyilli bir adamdım. Fakat bir ara öyle bir aşamaya geldim ki, tıkandım. Duygusal bir herifim. Saçma sapan şeyleri kafama takarım. Hiçbir konuda keyfim yoktu, herkesle her konuda kavga ediyordum. Müzik bana eskisi gibi zevk vermiyordu, ona kızgındım. Kendimi yetersiz görüyordum. O sinirle bütün iş arkadaşlarımı da kırıyordum. Sonra sürekli özürler diliyordum, özür mektupları falan yazıyordum.

Ve bazen işin kötüsü, haklı olduğumu düşünüyordum. İnsan sonradan anlıyor hatalarını. Patron olarak da kendimi iyi hissetmiyordum, başarısız buluyordum. Ekibime iyi para kazandıramadığımı düşünüyordum. Şimdi, sinirlerime çok hâkimim. Hiç kimseye problem çıkarmamaya çalışıyorum, kıllık yapmıyorum. **2015**

Müzik dünyası çöküyor. Görüyorum.

Müzik dünyasının farklı kademelerinden insanlarla toplantı yapıyorum. Eğer çok dikkat edilmezse, yakında müzik dünyasının ekonomik ayağının tamamen çökeceğini söylüyorum.

Türkiye de yokuş aşağı gidiyor. Çok kötüyüm!

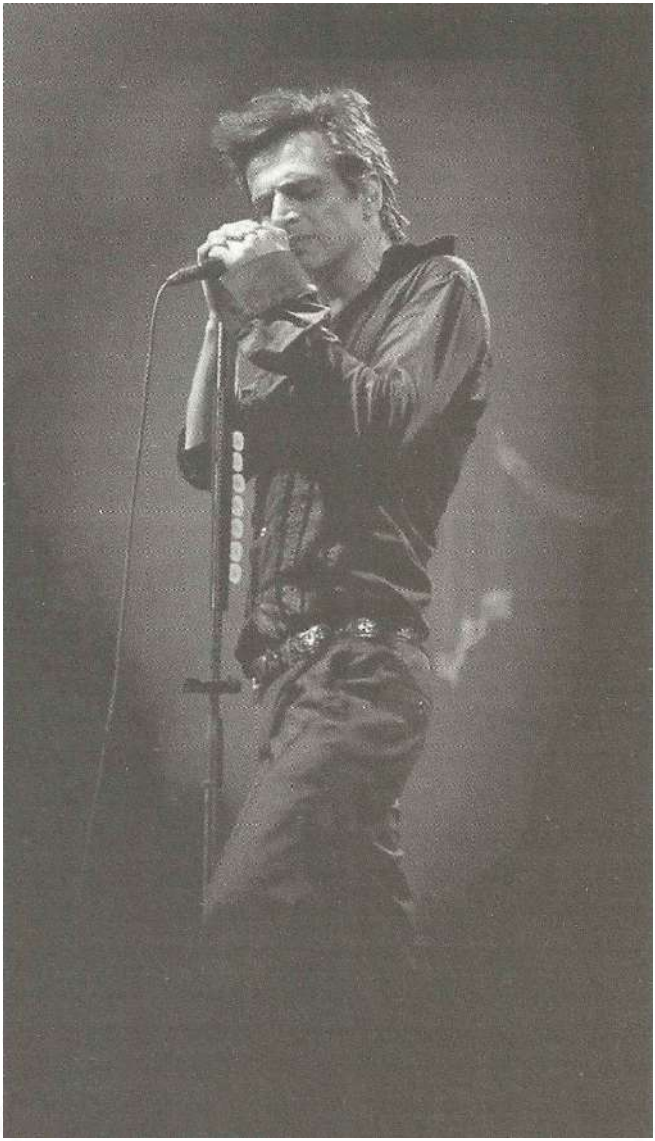
Hep teyzemin beyninin yok oluşu ve –Yavuz'un anlattığı– M.Ç.'nin son dakikaları var gözlerimin önünde. Hayalimde canlandırdığım görüntüler, sanki gerçekmişler gibi acı veriyor, gözlerimin önünden gitmiyorlar. İyi değilim...

— Depresyonunun nedenini şan şöhret zannediyorsun. Değil aslında. Ünlü olmasam da bundan daha mutlu hissetmem kendimi. **2016**

Çok zayıfladın diyor herkes bana.

Çoktan unuttuğum hayallerimdeki turneleri gerçekleştirmenin planlarını yapıyorum. Çok eskilerden kalmalar. Aklımda birbiriyle çelişkili bir sürü plan oluşuyor. Aslında geleceği değil, geçmişi istiyorum. Planlar, anbean değişen planlar... Bazen o kadar hissiz oluyorum ki, sabahlar işkenceye dönüşüyor. Yataktan çıkmak istemiyorum. Acaba evlerimi satıp harika bir turne mi yapsam kendime?

A.A. ile ilişkimizi bok ediyorum. Aslında sadece kafam yerinde değil ama ona patlıyor olay.

Bir gün konserde yine ortalığı dağıtıyorum, birilerini işten atmaktan filan bahsediyorum. Sabahına ise saçmaladığımın farkına varıyorum. Sonrasında bütün ekibin görmesini istediğim bir mektup yazıyorum. Saçmaladığımın farkında olduğumu, sinirli ve yorgun oluşumun bana böyle şeyler yaptırdığını, bundan sonra dikkat edeceğimi, tüm çalışanlardan memnun olduğumu ve kimseyi de işten atmayacağımı belirtiyorum mektubumda... Sözümü tutamıyorum.
Pişmanlıklar, vicdan azapları, suçluluk duyguları... Herkesi kırıyorum, berbat biriyim!

Bir gün Funda'yı arıyorum. "Funda bana bir tane masaj masası aldır, bir tane de masöz tut bu akşama, evime gelsin" diyorum. Üç gündür hiç uyumadığımı, sinirlerimin, vücudumun berbat olduğunu, eğer bugün de uyuyamazsam, ertesi günkü konseri veremeyeceğimi söylüyorum. Masöz gelmeden, uzun uzun sıcak duş yapıyorum, bir sürü uyku hapı alıyorum. Sabaha karşı masaj masasında uyanıyorum. Masöz üstümü örtüp gitmiş ben uyuyakalınca.

Çok sıkı çalışmalı ve yakında müziği bırakmalıyım. Yapamayacağım bu işi! Çok sinirlerimi bozuyor.

Serkan'la kayıt yapıyoruz. O bir şeyleri karıştırıp üst üste hata yapınca, delirip ona omuz atıyorum, "Çekil lan şurdan" diyerek. Savrulup sağa gidiyor. Kayıt masasında basılması gereken tuşa basıyorum sonra. Eve gittiğimde ise ağlamak üzereyim. Pişmanlıklar içindeyim. O nahif, tatlı çocuğa ne kadar kötü davrandığım aklımdan gitmiyor. Üstelik de fiziksel. Korkunç! Mesaj atıp, "Çok çok özür dilediğimi, bir daha asla ona böyle bir şey yapmayacağımı" söylüyorum. İyi çocuk Serkan. Hiç dert etmememi, bana saygı duyduğunu, çok şey de öğrendiğini söyleyip içimi rahatlatmaya çalışıyor.

Mutlu insanlar görüyorum yollarda. Bana aptallarmış gibi geliyorlar.
Korkularım artıyor.
Sinirimi etrafa saçıyorum, acımı herkesten, her şeyden çıkarmaya çalışıyorum. Berbat bir şekilde. Boşu boşuna.

Prodüksiyon menajerim artık çalışanlarımın motivasyonlarının hiç kalmadığını, sertliğim yüzünden, işten atılsalar mutlu olacaklarını söylüyor.

Açıkhava'da konserimiz var, ben yine sinir küpüyüm. Herkesin üzerine öyle bir gidiyorum ki, kulaklık monitörünü yapan tonmayster çocuğu panik atak tutuyor, o hastanelik olup konser alanını terk ederken, yerine akşam için bir başkası bulunuyor. Konser esnasında yine sinirlenip monitörleri, vantilatörleri tekmeliyorum.
Hep aynı şeyleri konuşurken buluyorum kendimi. Saçma sapan şeyleri.

Tom Waits gibi ortasıklet ve az konser vermek istiyorum... The Rolling Stones gibi büyük ve uzun turneler yapmak istiyorum... Rock müziği tamamen bırakmalı ve akustikle küçük küçük devam etmeliyim... Hayır, hayır, akustik filan da çalmak istemiyorum. Ben müzik yapmak filan istemiyorum. Turneye filan çıkmak istemiyorum. Konserlerden nefret ediyorum. Müzikten de. Ona dair her şeyden. Ama hayır! Yapamam. Başka bir şeyim yok ki!
Bir gece işimle ilgili bir sürü plan yaparak uyuyorum, ertesi sabah bomboş kalkıyorum. Aslında artık hayatta müzikle filan hiç ilgimin olmadığını anlayınca, *laptop*'ımı alıp yazıyorum:

VEDA MEKTUBU — Ağustos 2011

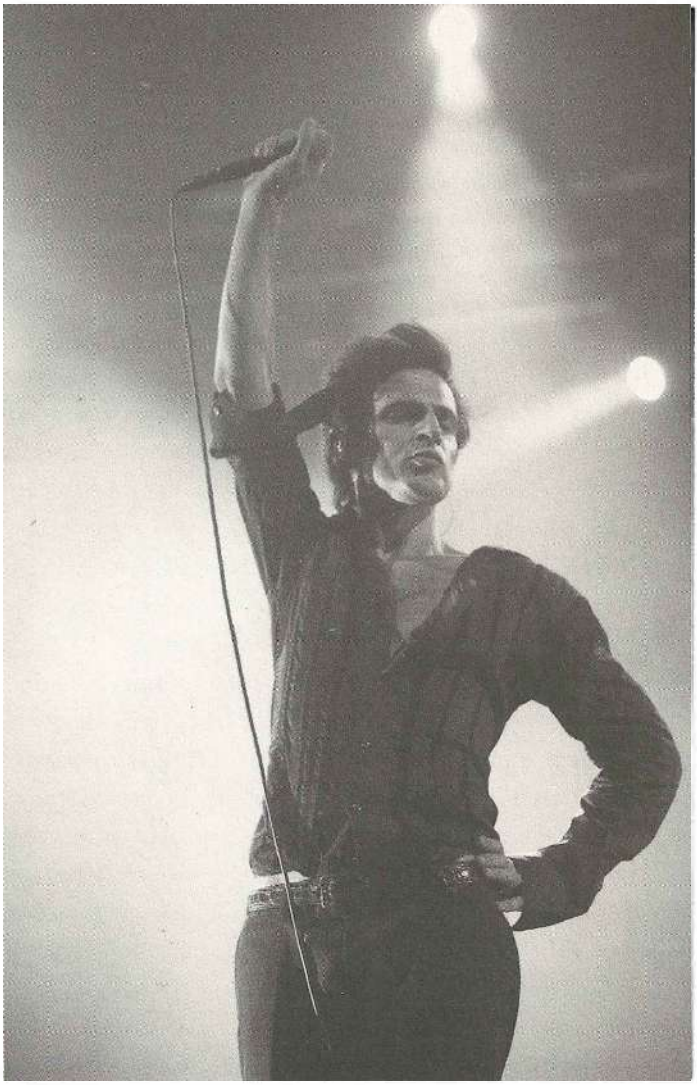
Sevgili arkadaşlar; müziği bırakıyorum. Ya çok çok uygun bir süre ya da büyük ihtimalle, hiç dönmemek üzere. 3 Eylül Berlin son konserimdir. Anlatayım nedenini... Önce küçük bir açıklama: Sanatçı denilen yaratık, dünyada çözemediği bir sorununu başkalarına saçma gelecek bir işi çok önemseyerek halletme yoluna giden kişidir. Benim durumumda gitar çalmak, şarkı söylemek vs. oluyor bu saçma iş. Ama ben şarkı yazma işini hep çok önemsedim, onu hep kolladım. Hayallerimdeki kahramanlarımla yarıştım, bu dünyaya inmedim bile. Çok sevdiğim şarkılarımı yazdım. Hep olduğum kişi kalayım diye de çok uğraştım, çok çalıştım. Birkaç prensibim oldu, onları da kollamaya çalıştım. Her zaman istediğim kadar iyi bir insan olamadım, ama çalıştım.

Küçükken bu ülkede rock müziğe dair bir hayal kurdum. Nerede ne varsa takip ettim, ardına düştüm, her şeyi gözlemledim, inandım, hayal olduğunu bile bile. Neyse, işte bu hayal artık beni tatmin etmiyor. Kendimi, arkadaşlarımı hayal kırıklığı içinde görüyorum. Bir özgürlük ve gerçeklik duygusu peşine düşmüştüm. Pozisyonum meğer onu temsil etmiyormuş. Sadece sahnede yaşayabildiğim bir hayal bu çünkü. Birçok arkadaşımdaki hayal kırıklığı bende de var.

Bu hayal beni tatmin etmeyince, önemli olmadığını bildiğim diğer bazı hayallerimi sembolik olarak şu önümüzdeki 1,5 senede gerçekleştirip "Müziği bırakayım bari" dedim. Daha da çok çalışmaya karar verdim. Gizli tuttum kararımı, kimseye de söylemedim. Hatta yalan bile söyledim çalışanlarıma. Ama bir süredir kendime bakıyorum ve çok yorgunum. O yüzden "Pes" diyorum. Böylece düzelmesi aslında çok uzun yıllar sürecek problemleri, 1,5 senelik bir intihar saldırısına dönüştürmeyeceğim. Gerçekte bir önemleri yoktu. Hayatın gerçekleriyle uğraşmamak için hayal edilmiş şeylerdi. İnanması her zaman kolay olmuyor.

Böylece, boşu boşuna kendimi de, çalışan dostlarımı da yormamaya karar verdim. Kendimi yorarken, onları da çok yordum, üzdüm. Çok teşekkür ederim hepsine. Sizlere de. Bu bir hüzün yazısı değil, bir rahatlama yazısıdır.

Teoman

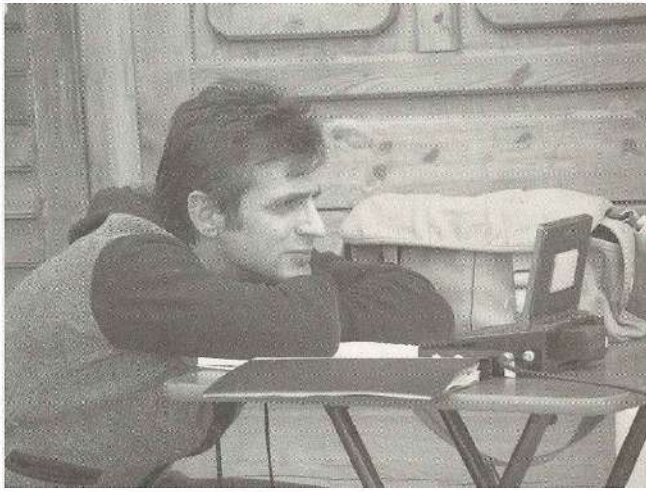
(Teoman'ın annesi Şaziment Hanım'ın muhabirlere yaptığı açıklamadan)

— Haberi alınca çok sevindim. Çünkü bu camia, magazin oğlumu çok yıprattı, hırpaladı ama şimdi rahatım. Oğlum bundan sonraki hayatında huzura, rahata kavuşacak. Bu haberi aldığım günü bayram ilan ettim. O ne kadar yıpratıldıysa ben de o kadar yıprandım. Teoman bizim gözbebeğimiz. Bütün aile çok mutluyuz. Ali Kırca'yı çok sevdiğim için Teoman'ın da onun gibi spiker olmasını isterdim, sesi de çok güzel oğlumun. Geç kalmış değil. Haber spikeri olmasını istiyorum. Bir gün oğlumun Ali Kırca gibi haber sunduğunu görürsem dünyanın en mutlu insanı olurum herhalde. Eğitimli, kültürlü, her şey var oğlumda. **2011**

Funda'ya artık Atina'da yaşamaya karar verdiğimi söylüyorum. "Hayatımın bundan sonrasında, bütün gün takım elbiselerimle bir kafede oturup, gelip geçen güzel kızları seyredeceğim" diyorum. "Züppenin teki olmak" bence gayet mantıklı bir fikir. Aklıma da başka iyi bir fikir gelmiyor zaten. Gerçek işim bu olmalı. Çalışmak enayilik, üç günlük ömrümüz var zaten.

— Ben şarkı yazımında müzikal bir persona yarattım gibi. Kendimi anlattım, onlar da aslında daha zorlaştırdı işi. Kendini anlatınca yazması da daha zorlaşıyor. Yıllarca kendime "Ben kreatif birisiyim, hayatım boyunca da kreatif olacağım" demişim. O da biraz stres yaratıyormuş bende meğerse. Ben bir bok yapmayacağım, dediğim zaman birden çok rahatladım. **2012**

Bir de, ses kayıt ve video montaj meselelerini öğrendiğim için hobi olarak yapmayı düşündüğüm bir şey var. İç gıcıklayan sözsüz elektronik parçalar yapıp güzel seksi kızlarla erotik klipler

çekmek. Zaten profesyonel kameram da var. "Fahişelerle filan çekerim "diyorum. Kızlarla da yatıp kalkmam zaten, arkadaş olup geceleri de belki gezeriz. Bu kliplerin benzer örneklerini bayıla bayıla izliyorum internette. Harika bir hobi bence. Ayrıca birkaç da manita yapsam iyi olur çabucak.

Arkadaşım Ö. bana bir ev tutuyor, Atina'ya gidip yerleşiyorum.

Ö.'nün erkek arkadaşı Alkes, Yunan halk oyunlarında en üst seviyelerdeki yöneticilerden birisi, 67 yaşında. Ona güzel kadınların hangi caddelerde olduğunu soruyorum, onlara baka baka dolaşmak istediğimi belirtiyorum, bana yakındaki bir caddeyi tarif ediyor, bakımlı hoş kadınlar orada dolaşırmış, o da sık sık aynı amaçla gidiyormuş o caddeye zaten.

Yunanca, kadına çok yakışıyor. Genizden çıkardıkları bir harf var, hep birileri o sesi çıkarsın istiyorum.
Birkaç gün geçiyor, daha bir kızla bile tanışmadığımı fark ediyorum, sadece kitapçıdaki kasiyer kızla iki kelime ettiğim aklıma geliyor. Genç bir çocuktan en iyi barları, kulüpleri öğreniyorum. Hiçbirine gitmiyorum. Fark edince şaşırıyorum, hiç alkol istemiyor canım. Bir kere uzo içmeye yeltenip hiç içmeden bırakıyorum.

Atina'da halkoyunları festivalindeyim. Perihan Mağden arıyor, bir arkadaşının benimle müziği bırakmak üzerine bir röportaj yapmak istediğini söylüyor. "Ben" diyorum, "bu müzik işini tamamen demistifiye ediyorum aklımda. Yapamam." Atina'da halkoyunları seyrettiğimi duyunca, "Aferin" diyor.

Ev yolunda yürürken, bir açık hava sineması görüyorum, harika. 60'lardan bir Amerikan filmi. Siyah beyaz. İçerideyim, film basıyor beni, on dakika bile dayanamıyorum, kendimi dışarı atıyorum. Eve gittiğimde, yine her zamanki korkularım, endişelerim yokluyor beni. Uyumakta zorluk çekiyorum. "Yalnız kurt" olma planım suya düşüyor, kendimi terk edilmiş gibi hissediyorum. Korkuyorum bir şeylerden. İstanbul'dan getirdiğim eşyalarım üstüme üstüme geliyor. Kitaplarıma, plaklarıma bakıyorum, artık hiçbirini okumak, dinlemek istemediğimi fark ediyorum. Türkiye'yi de, Atina'yı da, dünyanın hiçbir tarafını istemediğimi de. Hayatta hiçbir şey istemiyorum. Kadınları bile! İyi değilim.

Sabah dışarı çıkıp kitapçıya gidiyorum. Benim evdeki kitaplara değil, "yukarılardan gelen ses"e ihtiyacım var. İngilizce Kuran olup olmadığını soruyorum. Yokmuş. Bir İngilizce İncil buluyorum, mecburen onu alıyorum. "O ses"e ihtiyacım var.

— Tanrı'nın benimle vermek istediği mesajı bilemiyorum. Umarım birilerinin mutluluğu için varımdır. 2002

Markete gidip battal boy çöp torbaları alıyorum. Getirdiğim bavullar dolusu kitabı ve plağı torbalara dolduruyorum. Ö.'ye telefon edip yardıma çağırıyorum. Geliyor, birlikte tıka basa dolu çöp torbalarını aşağıya taşıyıp binanın çöp bidonlarına atıyoruz.

Annem arıyor akşam, sesi hiç iyi değil, bir aile düğünü varmış, "Oraya muhakkak gel" diyor bana. O gece, hayatım boyunca kaybettiğim bütün sevdiklerimi düşünüyorum. En çok anneannemi özlediğimi fark ediyorum. Sabaha kadar sadece onu düşünüyorum. Anneannem. İlaçlar alıyorum ama hiç uyuyamıyorum.

Ertesi akşam uçağa biniyorum. Düşüncelerim karmakarışık, beynim uğulduyor. Uçak İstanbul'a indiğinde bir adam bana sesleniyor. Gözlerimi sonuna kadar açıp bir yere sabitlemişim, adamın sesiyle kendime geliyorum. Adam bana İngilizce "İyi misiniz?" diyor. Herhalde ifadem pek iç açıcı değil. "Yes" diyorum.

Düğünden, eve gidiyorum. Funda'yı arıyorum, "Bana doktor lazım Funda, iyi değilim" diyorum.

Sonrası: yeni ilaçlar, yalnız kalamamak, sürekli bir korku, Funda'nın evinde yaşamaya başlamak, 16 kilo, içinde çocuk oyuncakları olan bir evde yaşama hayali, zor motive olunan yurtdışı gezileri, üç ayrı hocayla piyanoya başlayıp bırakmak, bütün gün aynı kötü düşüncelerle boğuşmak ve o düşünceleri anlamak için tomarla A4 kâğıda içimi dökmek, üçlü koltukta gün boyu tavanı seyretmek, mutlu insanları kıskanmak, içki ve kadınlarla ilgili kararlar verip uyamamak; başarısız "yoga, fitness, pilates, boks, cardio" denemeleri, afla okula dönüp mastırı bitirmeye karar vermek ama tez hocamın verdiği okuma listesini gördüğüm anda yapamayacağımı anlamak gibi, iki buçuk senede herkesin başına gelen şeyler işte...

> — Son konserimi zor verdim. Manen zordu. Artık bir kez bırakmaya karar verdikten sonra, sanki rol yapıyormuş gibi, bir garip hissettim kendimi. Fena konser değildi aslında. Ama benden geçmiş. Geçmiş derken, konser verebilme veya konserdeki hazzı alabilme hali değil ama ben bazı şeyleri kaybetmişim ya... Böyle sayfalar dolusu anlatırım ama bir arkadaşım daha güzel özetledi, "Eskiden inanıyordun, artık inanmıyorsun" dedi. "Bir de işte, onun haricinde, değiştin" diyor. Bana kalsa sektör çok kötü de diyebilirim, başka başka yerlere de çekebilirim ama tiyatroda iki kalas bir hevesle yapacak insan yapıyor mesela. İnanıyorsa yapıyor. Ne koşullarda ne konserler verdim ben zamanında, çok da zevk aldım. Sonlara doğru minicik bir hatayı dahi kaldıramaz olmuştum. Sinirlerim bozuktu, insanlarla ilişkim iyi değildi, sert davranıyordum herkese falan... **2012**

Artık çocuk istiyorum!

Funda bana ATM kartı çıkarıyor. ATM'den para çekmeyi öğreniyorum.

Çocuğum olacaksa, para kazanmam lazım.

Sahneye dönmeliyim.

Birleşmiş Milletler Cemiyeti

Karım kızımıza hamile. Bir Yunan adasındayız, öyle Mykonos gibi değil, sakin bir yer. Arkadaşlarımız da tatil yapıyor bizle, kalabalığız. Gece karım pansiyona dönüyor, biz birkaç kişi, az sonra kapanacak barlarda takılıyoruz. Biraz sonra barlar kapanıyor ama biz açığız; gidilecek bir yerler soruyoruz insanlara, söylüyorlar; kumsalın ta öbür tarafında bir yer, kulüp, sabaha kadar müzik var. Taksi arıyoruz, yok. Büfeciye 50 euro vermeyi teklif ediyorum bizi arabasıyla götürmesi için. Adam bizi kulübe götürüyor ama parayı almıyor, "Gerek yok" diyor gülerek. Minicik bir yer, punk çalıyor. Beş-on kişi anca var. Bizimkiler hayal kırıklığına uğrayıp hemen dönüyorlar, benim keyfim yerinde. Tek başıma dans ediyorum punk şarkılarıyla. Sonra DJ'in yanında üç kızla tanışıyorum, Atina'dan hafta sonu için gelmişler. Sohbet ediyoruz kızlarla DJ'in önünde. Birleşmiş Milletler'de çalışıyorlarmış.

Gece, dans, ara sıra yapılan sohbetle devam ediyor. İçkiliyim diye konuşkanım. Zaman su gibi akıp gidiyor, kulübün bahçesine çıkıyoruz onlarla gün ağarırken. Ben acıktığımı söyleyince, biri gidip bir yerlerden tost getiriyor bana. Tam tostu yerken karım arıyor. Açıyorum, birazdan odaya geleceğimi söylüyorum. Telefonu kapayınca, kızlar soruyor kimin aradığını. "Karım" diyorum. Şaşırıyorlar. Karımın problem yapmayacağını söylüyorum (telefonun kapanmadığını anlayamadığım için karımın bu konuşmaları duyduğunu bilmiyorum o sırada). "Artık gitmem gerekiyor" diyorum kızlara, bizim pansiyon onlarınkinin yolu üzerindeymiş, "Beraber gidelim" diyorlar. Birkaç kilometre yürüyoruz onlarla, beni pansiyona bırakıyorlar. İçeri girdiğimde karım uyanık. "Kimleydin?" diyor. "Birleşmiş Milletler'den arkadaşlarla" diyorum.

Kuzinim Bedia Abla'yla telefonda konuşuyoruz. Ona kızım olduğunu söylüyorum, o da beni teskin eder bir sesle, "Olsun, kızı veren Allah oğlanı da verir" diyor. Ona feminist propaganda yapacak halim yok ya, gülüyorum.

Akmerkez'deyim, yine inanmadığım bir şeyi yapmanın huzursuzluğu içindeyim. Elimde liste, kızıma oyuncaklar alıyorum. Bir satış görevlisine okuyorum elimdeki listeyi; bir makas, bir at, bir bıçak, bir yılan, ip ve daha 15-20 kalem mal. (Parasını ne yapacağını bilemeyenlerin yaptığını yapıyoruz karımla. Kızımızın, hangi oyuncaklarla oynayacağına karar veren bir terapisti var!) Elimde iki koca torbayla dükkândan çıkıyorum. Taksinin içinde aklıma, biraz önce ödediğim oyuncak parası için insanların bir ay çalıştıkları geliyor. Sonra kendi çocukluğum.
İçimden, "Sen de sonunda ola ola, orospu çocuğu zenginlerden oldun ya" diye düşüne düşüne torbalarla eve gidiyorum.

— Evlilik bana göre değil. Hatta düzenli bir ilişki bile kuramayacak kadar dağınığım. Galiba yalnız kaldım. İnşallah kızım hayırlı çıkar... Ben de harika bir baba olurum... **2016**

Taksicilere, karımı ve "evlilik kurumunu" şikâyet ederken buluyorum kendimi.

Oktay Rifat'ın şiirlerini okuyorum. Özellikle 70'lerde yazdıklarını. Ben bir "hiç"im.
Alice Munro'nun öykülerini okuyorum. Ben bir "hiç"im.
Tom Waits'in yeni albümü çıkmış. Ben bir "hiç"im.
Zeki Demirkubuz'un röportajını okuyorum. Yaptığı işe inancını yitirdiğinde, Van Gogh'un kardeşi Theo ile mektuplaşmalarının olduğu *Theo'ya Mektuplar*'ı okuduğundan bahsediyor. Kitabı başucuma koyuyorum. Okumuyorum. Ben bir "hiç"im.

Eski Bir Rüya Uğruna

Son bir albüm yapmaya niyetleniyorum. Alper'le yapacağım, eski günlerdeki gibi. Fakat ikimizin de hiç keyfi yok, hayatın kendisinden bıkkınlık gelmiş bize. Enerjimiz yerlerde sürünüyor. Şarkı yazmaya zorluyorum kendimi, yoruluyorum çabadan. Her zaman yaptığım gibi Barlas'a soruyorum güzel parçaları var mı diye. İki tane veriyor bana. Yazmam gereken şarkılar azalıyor. Aklıma çok az iyi fikir geliyor, yine de çalışıyorum. Kayıtlar bitince, miksleri yapacak Çağlar Türkmen geliyor stüdyoya, yaptığımız şarkıları dinlemek için. Dinleyip, beğeniyor, "Güzel şarkılar" diyor. Bu arada, Alper "Keşke bir tane de hit parça yazsaydın, bir son dakika golü mesela" deyince, sinirleniyorum, bu hit parça eksiği konusunda söylenip duruyorum. Çağlar da Alper'e katılınca, daha da bozuluyorum, eve gidiyorum, gitarı alıp hırsla 10-15 dakikada "Serseri" şarkısını yazıyorum. Ertesi günkü stüdyoya girişimi Alper beni taklit ederek anlatıyor sonradan; kasılarak yürüyor, benim ciddi, havalı suratımı, sesimi taklit edip şöyle haykırıyor: "Yaptım şarkıyı!"

aynaya bakmam
kendimi bilmem
hayat acıtınca
dünyayı sevmem
ne yazık ki tek tabanca
serseri doğdum
serseri ölcem

Serseri

Bir şarkı yazıyorum; adı, "Hem Hayattan, Hem Ölümden..." İki kişiye adıyorum şarkıyı, iki şaire: Ahmet Erhan ve Seyhan Erözçelik.

sardunyaları seyrettim bir çölden gelip
geceler boyu ağladım, şairleri sevip...
Hem Hayattan Hem Ölümden

Müziği bıraktığımda, ortalık hiç tahmin etmediğim bir şekilde karışınca telefonumun susmadığı dönem; Orbay arıyor, Seyhan'ın (Erözçelik) telefonumu istediğini söylüyor, benimle müziği bırakma konusunu konuşacakmış. Şiir küskünlüğünü biliyorum Seyhan'ın ama Orbay, Seyhan'ın her şeye küskün olduğunu söylüyor, sağlığı da çok kötüymüş, ölecekmiş. "Bacakları davul gibi oldu" diyor. Moralim çok bozuk, ölecek biriyle konuşacak halde değilim. Orbay'a, telefonumu Seyhan'a vermemesini söylüyorum.

"Kardelen" şarkımdan alıyorum albümün ismini. Müzik geçmişimi düşününce özlem duyduğum, hüzünlendiğim için bu son albümümün adını "Eski Bir Rüya Uğruna" koyuyorum.

Christian Dior

Mademki konser vereceğim ve nasıl olsa uzun yıllar sahneye çıkmak istemiyorum, bütün planlarımı birkaç yıla sıkıştırmak iyi bir fikir gibi geliyor. Eskiden, 60-70 yaşımda yaparım diye düşündüğüm planlar bunlar. "Akustik bir grup olsun, piyano, akustik gitar ve kemanla küçük küçük konserler vereyim" diyorum. Davul olmayacak, ben de hafif hafif söyleyeceğim sözlerin hakkını vererek (rock müzikte eksikliğini çektiğim şeyler bunlar). Grubu oluşturmak için, ilk olarak arkadaşım piyanist Ece'yi arıyorum. İlk sorusu, "Ne giyeceğiz?" oluyor. "Herkes siyah, klasik, kadınlar tuvalet, erkekler takım elbise, sahnede abajurlar, bordo ışıklar, perdeler, gayet şık ve janti" diyorum ona. "Rock and roll olmayacağız." Leonard Cohen zarafetini hayal ediyorum. Kendimi olduğumdan kaliteli biri gibi sunmak niyetindeyim. Projenin adını "Teoman'la Yavaş Yavaş" yapıyorum. Ece şarkıların yavaş olması yüzünden hayranlarımın hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyor, projenin ismini "Teoman'la sıkıcı bir gece" yapmamı tavsiye ediyor gülerek.

"Kıyafetler için mi müzik", "müzik için mi kıyafetler" konusunun çok da açık olmadığı projemiz için müzik provalarına başlıyoruz.
Takım elbiselerimin hepsi özel seçim ve dikim zaten. Çok koyu mor bir takımım var, neredeyse siyah, ışıklarda güzel gözüküyor, kumaş Dormeuil. Church's siyah beyaz ayakkabı yapmadığı için koyu bej-beyaz olan ayakkabımı siyah beyaza boyatıyorum lostra salonunda. Takım elbise için Fransa'dan getirttiğim Hom iç çamaşırları güzel oluyor, pamuklu gibi kumaşa tutunmuyor, yüzde yedi likra, kumaştan kayıyor. Yine likralı, füme tişörtlerim var takımın altına. Kemerim ise, en favorilerimden; Christian Dior; siyah timsah derisi, pirinç toka. Gerçi kemer, giydiğim tişörtün altında kalıyor ve gözükmeyecek ama olsun, ben bileceğim ya. Turne öncesi, asistanım bavulumu yapıyor, her şeyimi hazırlıyor.

Turnenin ilk ayağında, Konya'dayız. Konser öncesi giyinirken, bavulumda kemerimi bulamıyorum. Delireceğim. Ortalığı ayağa kaldırıyorum. "Nasıl olur bu!" Tam da kıyafetlerimin yanına koymuştum kemeri hazırlanmadan önce. İnsanlar nasıl olsa gözükmeyecek bir kemer için bu velveleyi anlamıyorlar ama bu benim mantıkla üstesinden gelebileceğim bir şey değil. O kemer olmadan sahneye çıkamam. Öyle planladım. İlk gece başka bir kemerle, ayaklarım geri gide gide, çok mutsuz bir halde çıkıyorum sahneye. Funda kemerimin peşinde, ben sahnedeyken. O gece asistanım bulunuyor İstanbul'da. Bir yemekteymiş, oradan kalkıyor, evime gidiyor, kemeri buluyor, yarına, ikinci konsere ulaştırıyor bir şekilde, turne kurtuluyor.

— Eski duygular geri gelmeyecek, peşlerine düşmek anlamsız. Hangi başarıyı elde etsem müzik beni tatmin eder diye düşünüyorum ara sıra; olmayacağını anlıyorum. Yerine de başka bir şey koyamam. Problemlerin, insanın kendine hedefler koymasıyla, hatta onlara ulaşmasıyla çözülmediğini artık biliyorum. O yüzden gerçekten yapmak istediklerimi listeledim. Eskiden roman yazmayı hayal ederdim, şimdi haftada üç gün spora gitmenin hayalini kuruyorum. Demek ki bu bana daha

önemli geliyor. Ya da daha gerçekçi... Yaşım ilerledi, anneme hayırlı evlat, kızıma iyi baba olayım, gerisi fasa fiso. Önümde iyi ihtimalle 20-30 sene var... Yaşlanmaktan değil, sıkılmaktan korkuyorum. Gençken kendini var etmek gibi bir amacın oluyor. Kendi hesabıma, sıradan biri olmama hayallerindeydim ve yaptığım işe bak... Daha klişe bir meslek yok! 13 yaşından beri her anımı rock yıldızı olma hayalleriyle geçirdim. Rock yıldızlarını Yunan tanrıları gibi görürdüm. İleride hemen her şeyin büyüsü gitmiş olacak. **2016**

Executive producer

Yine her zamanki "gelecek endişe"lerimden başlıyor her şey. "İleride ne iş yaparım?" Zevkli neler yapabilirim hayatta diye düşünüyorum. Birkaç kıstasım var; bir kere eğlenceli bir ortam olacak, pek iş yapmayacağım, hatta bir işe yaramasam da olur. Sektörleri düşününce fazla seçeneğim olmadığı geliyor aklıma. Dünyada müzik ve sinemadan başka zevkli iş yok ki benim için zaten, diğerleri iş, bunlar oyun.

Müzik sektörü nasıl olsa nalları dikti diye, sinemada eğlenceli bir pozisyon ne olabilir diye düşünüyorum. "En iyisi titrim 'executive director' olsun" diyorum. Bir sürü parlak insan var, gencecik, parlak yönetmenler, mizah dergilerinde süper zekâ herifler; ben bunları yan yana getireyim, eğlenelim, para kazanalım. Hayalimde Cem Yılmaz'ı kıskanıyorum. "İbne, fıstık gibi eğleniyor arkadaşlarıyla film çekip, ben de eğlenceli ortam istiyorum" diyorum. Peki işe nasıl başlanır? Onu da buluyorum; parlak insanları plansız yan yana koyduğunda bir şey olmuyor, gevezelik edip gidiyorlar, ben en iyisi bunlara bir başlangıç yapayım diye düşünüyorum. Zaten klasik film senaryoları çok klişe; ecnebilerin "fish out of water" (sudan çıkmış balık) dediği türden şablon bir tretman yazıyorum yedi sekiz sayfa. Bütün ticari, eğlenceli film klişelerini kullanıyorum, haritasını yapıyorum, yan karakterlerin hepsini yaratıyor, çatışma, karakter çelişkileri ve bütün zamazingoları koyuyorum. "Sanat yapmıcaz ya!" Abdullah ve Erol adlı fabrikada çalışan iki arkadaşın, turistik yerlere gidip Apollo ve Eros olarak değiştirdikleri isimleriyle jigololuk yapmaya çalışması üze-

rine film. İş, hayalimdeki parlak gençleri –yönetmenler, senaristler, oyuncular–, bir de para babası yapımcıyı bulmaya kalıyor. Sinan (Çetin) tretmanı okuyunca çok beğeniyor, "Bitmiş senaryo" diyor. Para babası bulunmuş oluyor.

Ben her zaman yaptığım gibi planımı ortalıkta konuşuyorum. Meltem Cumbul'a yeni kariyer planımı (!) anlatınca, Meltem "O işin adı 'executive producer'lık, 'executive director'lık değil" diyor, anında titrim değişiyor; o andan sonra artık "executive producer" oluyorum.

Sinan'la rutin didişmelerimizi yaşıyoruz.
Neyse, işler başlıyor, başarılı ve işine hâkim bir senaristle çalıştığımız anda, keyfimi kaçıracak detayları öğreniyorum. İlk olarak "Apollo ve Eros" adlarının Türk seyircisini çekemeyeceği söyleniyor. "Neyse, sonra düşünürüz" diyorum. Ardından başka detaylar da geliyor:

"Jigolo yerine başka bir iş olsa, böyle televizyonlara satamayız." Tretmanda yazdığım mini başlangıç esprilerinin de budanması gerekiyor. "Türkiye'de herkes her şeyden rahatsız oluyor" diye düşünüyorum.
Bir sahnede çok sinirli iki Laz erkek kardeş yazmıştım. Her şeyle kavga ediyorlar. Bir mola yerinde çayın demi yüzünden biri, garsonu vuruyor. Kaçarlarken arabada diğeri "Niye vurdin herifi da?" diyince, vuran kardeş, "Cözüme cüneş celiyodi" diyor. Seyircinin Albert Camus'yle ilgisini kurmakta zorlanacağım galiba. Lazoğli'nin "yabancı"laşmasını anlatamayacağım.
Her konuştuğum insan hevesimi daha da kırıyor; vizyondakilerden örnekler veriyorlar; durum moral bozucu benim için. "Executive producer"lığım ciddi kan kaybediyor. Ben nasıl eğlenceli bir çalışma ortamı yaratacağım peki ilerisi için? Gün içerisinde birkaç saat takılacağım, komedyenlerin her dakika harika espriler yaptığı, setteki herkesin neşeli olduğu o mükemmel ortam olmayacak mı yani hayatımda? Peki ya, gala gecesi yapacağımız o güzel parti? Kahretsin. Kısa ömürlü "executive producer"lık kariyerim çabucak tarihe karışıyor.

Bozburun'da Bülent Abi (Ortaçgil) ile karşılaşıyoruz. Keyfim yerine geliyor onu görünce. Bülent Abi'nin ilk albümü "Benimle Oynar mısın?" plak olarak tekrar basılıyor. O albümün içine yazı yazanlardan biri olduğumu söylüyorum. Eşi Çiğdem Abla'ya yazdığım yazıdan bahsediyorum, mücevher gibi olan o albümün 24 yaşında, gencecik Bülent Ortaçgil tarafından yazılışıyla ilgili. Çiğdem Abla da bir şeyler ekliyor. Gözlerinde Bülent Abi'den duyduğu gururu okuyorum. Çok duygulanıyorum. Bülent Abi'ye son yaptığı albümü çok beğendiğimi söylüyorum, favori şarkımı da söylüyorum: "İstediğini Yap." Kızına yazılmış bir şarkı. Sohbetin ilerilerinde Bülent Abi motivasyonsuzluğundan bahsediyor. Artık şarkıları o kadar da beğenmediğini söylüyor. Benden 17 yaş büyük, bir iki sene önce harika bir albüm yapmış, 24 yaşında o mükemmel ilk albümünü çıkarmış, hâlâ da benim kadar konser veriyor. Kendi 24 yaşımı düşünüyorum, karı-kız peşinde bir hayta geliyor gözlerimin önüne. Şimdiki halime bakıyorum: Hiçbir hayali olmayan, eski yazdığı şarkıların rüzgârıyla pozisyonunu koruyan, inançsız bir tembel. "Keşke gerçek bir sanatçı olsaydım" diyorum.

— Kariyerimde elde ettiklerim zamanında beni çok mutlu etti, kendimi değerli ve becerikli hissettirdi. **2016**

Alper'le sık sık Rıza Erekli'yi konuşuyoruz. Çok görüşmesek de sürekli hayatımızda olan bir varlık Rıza Erekli. Ondan ne kadar etkilendiğimizi konuşuyoruz hep. Alper bir sürü konuda Rıza Erekli için, "Abi, herif haklıymış" diyor. Müziği nasıl hiç ciddiye almadığını hatırlıyorum Rıza Erekli'nin ilk tanıştığımız yıllarda. Biz ona kızıyoruz, idealistiz; o ise, "Niye ciddiye alıyorsunuz? Bu iş 'dan-duntas-tus'" diyor. Alper'e her geçen gün Rıza Erekli'ye daha çok benzediğimi söylüyorum.

— Sanatçıların yakalandığı bir hastalık var: Kendisini dünyanın merkezi zannetmek. Böyle bir narsisistik öğe olmasa, öyle saçma sapan işler yapmazsın zaten. O narsisistik öğe, belki aşağılık kompleksiyle de birleşiyor. Dünyanın merkezi olup da bundan 10-15 sene sonra hâlâ kendimi kanıtlamaya çalışıp, hâlâ aslında istemediğim, beni rahatsız eden, hazzına da varamayacağım bir hayatı yaşıyor olmak istemiyorum ben. Daha dingin, daha doymuş bir yere gitmem gerekiyor. Doydum mu emin değilim ama en azından doymuşum gibi davranmakta fayda var. Yani sahnede ölmek falan istemiyorum. İlla ki insanları eğlendirmek, mutlu etmek zorunda değilim; alkışlarla da yaşamıyorum yani. **2012**

— Kariyerinizin başlarında yaptığınız albümü elinize ilk aldığınızda buna inanamazsınız, zira yıllardır hayalini kurduğunuz şey gerçekleşiyordur. Kafanız her an bir şeyler üretebilmek için çalışır, kariyerinizin büyümesine tanık olursunuz ve çok iyi hissedersiniz. Ama yıllar geçer ve dünyanın rengi solar... İlk albümüm çıktığında Bodrum

sokaklarında dolaşıyordum. Küçük bir barın yanından geçerken bir şarkımı duydum. Bardaki 3-5 kız şarkıma bağıra çağıra eşlik ediyordu. Tüylerim diken diken olmuştu... İşte o duyguyu özlüyorum. Bana 10 Grammy ödülü verseniz ne olur artık?
2016

Kötü günler

Hiç iyi değilim. "Sahnedeki o kişi" olmaya hazır değilim! Yalnız kalmak istiyorum, eve koşmak istiyorum. Dikkatli olmalıyım, her an bir şey moralimi daha da bozabilir! Konser mekânına geliyorum. Sinirlenme dedektörüm açıkta. Etraftakiler tipimden hayırlı bir gün olmadığını anlayıp kaçışıyorlar. Kuliste viskimi viski bardağıyla değil de, su bardağıyla uzatınca biri, ortalığı birbirine katıyorum. Hakaret, küfür. Pisliğin tekiyim!

Evimi istiyorum o anda, yalnız olmak istiyorum. Otelde uyumak istemiyorum, kendi banyomda duş almak istiyorum, üçlü koltuğumda yayılmak istiyorum. Mini barı değil, kendi buzdolabımı istiyorum. Yapamayacağım, bu müzik işini uzun yıllar yapamayacağım diyorum. Kendimi yıllar sonrasında düşünüyorum, hafakanlar basıyor. Yıllar geçmiş, uçaktan inip otele gidiyoruz. Asistan odamın kapısını açıyor ve eşyalarımı yerleştiriyorum. Hayır! İstemiyorum uçağa binmek filan. Aynı şarkıları mı söylicem lan ben hayat boyu! Hayır! Ben bu işi yapamam. Şarkı filan da yazmak istemiyorum. İleride severek, az çalışarak seyahat etmeden yapacağım bir iş bulmaya çalışıyorum. Ofis yürüme mesafesinde olsun, arkadaşlarımla çalışayım, zaman güzel aksın... Aklıma bir şey gelmiyor. Ne yapacağım ben ya ileride? Keşke kibrit çöpünden oda büyüklüğünde gemi maketi yapmaktan zevk alan o heriflerden olsaydım. Domates yetiştiremem, Kaş'a taşınamam, yağlıboya resme başlayamam. Off! Keşke gerçekten işe yarayan mühendis, doktor, VETERİNER filan gibi bir şey olsaydım.

> — O kadar çok insanı kıskanıyorum ki... Sörf yapanları, geceleyin yollarda koşanları, sevdikleri bir yemek için uzun yollar kat edebilenleri... Hiç ürpermeden soğuk suya atlayanları, çıplak ayakla futbol oynayanları... Ben öyle değilim, plajda şemsiyenin altına uzanıp dergi okuyorum. Ayağım kumlanınca da rahatsız oluyorum. Rahat insanları kıskanırım, ben sürekli problem bulurum. Eskiden benzeme hayali kurduğum insanlar oldu hep... Bob Dylan, Leonard Cohen, Lou Reed, Van

Morrison, Tom Waits, Cassavetes, Kundera, Raymond Carver... **2016**

Turne iyi başladı, keyfim fena değil. Sonra, pat! Kötü gün! Tamamen yabancıyım ve müsameredeymişim gibi bir duyguya kapılmışım. Seyircilere bakıp, "Kim bunlar? Benim o insanlarla ne alakam var?" demişim, hatta onlara sinirlenmişim bile. Beni zorla sahneye çıkaran, eğlendirmem gereken insanlara! Ayrıca da korkuyorum ya "sahnedeki o kişi" olamazsam diye. Sahnenin önüne doluşmuş, benim için gelmişler, beni bekliyorlar! Berbatım. Sahneyi avucunun içi gibi bilen "o kişi" değilim. Benden önce çalan bir grup sahnede, onlarla seyirci pek ilgilenmiyor ama çalanların keyfi yerinde yine de. İnançlılar. Birtakım tipler sahnede ses çıkarıyor, birtakım insanlar da onları seyredip dinliyor. Hatta bi de hayran oluyorlar! Resmen soytarılık! Yavuz'un kendimizle dalga geçerken söyledikleri çok doğru. Birbirimize projelerimizden bahsediyoruz çocuk gibi, o da gülüp şöyle diyor: "Ulan zırvalıyoruz, bir de utanmadan takdir bekliyoruz."

Ne kadar saçma bir işim var, Allahım!

Eski bir duyguyu kaybetmek... eski "ben"in üzerine düşünmeden, sadece ben öyle hissediyorum diye, hakikate vâkıf olduğuma ikna eden yanını özlüyorum. "Sahnedesin ve bu yüzden her şey harika" bir rüya sadece. Ve bazen. Sonra boşanma esnasında karımla birbirimize hakaret ettiğimiz o kötü dönemde bana, "Sen kendini sadece sahnede bir şey zanneden, sürüngenin tekisin" deyişi geliyor. Kız haklı galiba, diyorum. Üzgünüm. Bu siktiri boktan şey sayesinde mi kendimi bi bok zannediyorum lan ben! Aslında durum daha kötü. Sahnede bile "kendini bir şey zanneden kişi" olamayacağım bugün. İyi değilim.

— Geçen yıllar bana hüzünlü geliyor. Geçmişi düşündüğümde –nostalji alışkanlığım devam ediyor yani– birçok şeyin artık bir anlamı olmadığını görmek beni duygusal açıdan rahatsız ediyor.

Arkadaşlarımızla toplaştığımızda sürekli 20-30 sene önceki anılarımızdan bahsediyoruz. Yapacak bir şey yok, artık kalbimiz o günlerdeki gibi genç değil, hiçbir şeye o zamanki tutkularımızla sarılamıyoruz. 19 yaşımda ilk kez konsere çıktığımda aldığım zevkin ya da ilk röportajımı gazeteden okuduğumdaki mutluluğumun yanına bile yaklaşamaz artık hiçbir olay. Bu yaşımda hayatın ne olduğunu ve neler hissedebileceğimi biliyorum. Sıkıcı bu. Hayatının sonuna kadar çocuksu ruhunu kaybetmemiş insanları –özellikle de sanatçıları– kıskanıyorum. Keşke ben de öyle biri olabilseydim. **2016**

Keyifsiz bir sabaha uyanmışım. İlaçlarımı alıyorum sabahtan. Herkese kibar ve olgun davranacağım, diyorum kendime. Konser öncesi de kendime bir terapi seansım var. Meditasyon yapıp, kendi yazdığım tek sayfalık anayasaya benzer bir şeyi okuyorum filan. Çok yalnız hissedince, kızımın videolarını seyrediyorum. Teskin olmaya, tevekkül ve şükran kavramları üzerine düşünmeye çalışıyorum. İşe bak! Sorumlulukların var, şımarık bir çocuk gibi davranamazsın, diyorum kendime. "Sen bir babasın artık, ayrıca seni izlemeye gelenlere, senin için çalışan bütün ekibe karşı sorumlulukların var, artık eşek kadar herifsin!"

— Müzik eskiden her sorduğum sorunun cevabı gibiydi, artık değil. Meğer benim ona atfettiğim birçok şey benim hüsnü kuruntummuş. Yaptığım iş çok da önemli değilmiş. **2016**

İkinci albümümden sonra, çok daha başarılı olmaya karar verdim. Bir buçuk sene, gece gündüz demeden çalıştım ve "17" albümünü çıkardım. Arada sırada o süreçteki beğendiğim "çalışkan ve inançlı herif" olmanın hayalini kuruyorum. Ya da "En Güzel Hikâyem" albümümü yazan herif olmak istiyorum. Hayalimde tekrar çalışkan

olmuşum, uzun süreler boyunca çalışıyorum, çok konsantreyim işime. Gece gündüz. Aklımda başka bir şey yok, sadece şarkılar var. Mesela konsept bir albüm yapıyorum, bütün hikâyeleri tasarlıyorum, kendi üslubumu değiştirmeyi, geliştirmeyi, olgunlaştırmayı planlıyorum. Daha kapalı bir anlatıma giderim sözlerimde, diyorum. Anlamsızlık tuzağına düşmeden bir üslup bulurum. Hayalimde saatlerce söz yazıp bir süre sonra kendimi fersah fersah aşıyorum. Kafamda albümün *sound*'unu düşünüyorum. Hatta bazen *laptop*'a notlar alıyorum; şöyle şöyle yaparım yazıyorum, müzisyenleri seçiyorum kafamda, kapak tasarımı bile yapıyorum vs. Sonra da en iyisinin, böyle projeleri ileride yapmak olacağına karar veriyorum. Önümde çok uzun yıllar var zaten. Hayatta da azıcık planım var, şimdiden hepsini harcamayayım, diyorum. Zaten bir albümü bitirince, işin bütün zevkli bölümü bitmiş oluyor, diyorum. O yüzden de muğlak bir gelecek hayaliyle rahatlıyorum. Yapmak zorunda değilim, düşündüm, yeter! Ertelemek, üzerimden büyük bir yük alıyor. Yırttım. Ohh!

> — Öyle bir pozisyon belirlemeliydim ki hatalarımı, kusurlarımı saklamak zorunda kalmamalıydım. Kendimle ve insanlarla pazarlık gerektirmeyecek bir hayatı hayal ediyor, başkalarına benzeme taklidi yapmayayım istiyordum. Seyirciye yağ çekip olduğumdan daha iyi biri gibi görünerek sürdüremezdim kariyerimi. **2016**

Sık sık müzisyenler, ne kadar şanslı bir pozisyonda olduğumu söylüyorlar bana. Kolaymış işim; hit parçalarını arka arkaya diz ve hayatını geçir rahat rahat! Hayır! Bir albüm için gece gündüz çalışan eski "ben" olmak istiyorum, onu arıyorum, bulamıyorum. Tüh! Geçti, gitti işte! Ayvayı yedim, acaba çalışmaya yine biraz ara mı versem, kafam çok bulanık.

Havalimanından minibüsle otele doğru gidiyoruz. Yol neredeyse bozkır. Uzaklarda sadece bir tane ev görüyorum. İki katlı, betonarme, kılıksız bir ev. Eve yüz metre kadar uzakta bir adam, nokta

büyüklüğünde, yürüyor. Adamı, hayatını düşünüyorum. İçim bulanıyor.

Yıllar, çok yıllar öncesi geliyor aklıma: Eski karımla –o zamanki sevgilim– Mısır'da bir Bedevi kampındayız. Çok âşığım ona. Kampta elektrik yok. Uçsuz bucaksız bir çölün bitiminde, yine uçsuz bucaksız kumsalda bir bungalovda kalıyoruz. Bedeviler bütün gün kocaman bir çadırdalar. Sabahın köründe kumsala çöküyorum, elimde defterim, kalemlerim. "Haydi Teoman" diyorum –kendimle gerçekten böyle konuşurum– "bak şu önündeki kumsala, denize ve söylenmemiş bir şey bul, yaz!" Kumlara bakıyorum, göğü inceliyorum, kumsalda bir o tarafa bir bu tarafa yürüyorum. Sonra yazıyorum bir şeyler, beğenmeyip üstlerini karalıyorum. Sonra şnorkelle denize dalıyorum ve işte görüyorum, oradalar:

mercanların arasında
küçük balıklar vardı
en güzelleri el boyunda
kavuniçi olanlardı...

bir gün bir rüya gördüm
o kavuniçi balık benmişim
büyümem beklenmeden
afiyetle yenmişim

İstasyon İnsanları

Koşarak sahile çıkıyorum, ıslak ıslak yazıyorum deftere.

1990 yılında, üniversite kaydımı dondurmuş, Londra'dayım, kız arkadaşımın evinde kalıyorum. O işletme okuyor. Derslerde zorlanıyor, işten sonra ona ders çalıştırıyorum. Haftada 6 gün, 7.00-15.00 arası bir lokantada bulaşık yıkıyorum, zaman kalırsa ocağın başındayım, iş bitiminde de yerleri siliyorum. Aldığım haftalık 75 pound'un 50 pound'unu bir saatlik vokal dersi karşılığında bir soul şarkıcısına veriyorum, kalıyor bana 25 pound. İki öğünü işte yiyorum Allahtan. Lokantadan döndükten sonra o kadar kötü yağ kokuyorum ki, kız

arkadaşım beni ilk iş banyoya sokuyor. Boşa zaman geçirmiyorum, her gün küvette saatlerce armonika çalışıyorum. Banyonun ekosu çok güzel. Bir tek annemi çok özlüyorum. Ona mektup yazıyorum sık sık. Ya da Boğaziçi'ndeyim. Özel dersler vermeye çalışıyorum, bilmediğim bir konuysa bile, reddetmiyorum, evde kendim saatlerce çalışıp, öğrenip, yine de veriyorum dersi. Parayı reddedemem! Sosyete kantininin orada içtikleri meşrubatın depozitolarına ihtiyacı olmayan zengin çocuklar var. Bıraktıkları şişeleri topluyorum, hatta bazen onlara soruyorum: "Şişenin depozitosunu geri alacak mısınız, almayacak mısınız?" diye.
Çok yıllar geçmiş üstümden. İşte "o herif" olmak istiyorum.

Terapistim bir gün, müziğe ve daha bir sürü şeye karşı eski hislerimi kaybettiğimi söylediğimde, bana şöyle dedi yakınlarda:

"Ne yapacaksın ki? Çocukken saatlerce kovboyculuk oynuyordun. Şimdi bi 15 dakika oynamaya kalk bakalım."

Yavuz'la şarkı yazımım için bana formüller arıyoruz. Bana, karanlık sözlerle dramatik müzikler yapmayı sevdiğimi, ama oralarda dolaşmanın beni psikolojik olarak yorduğunu söylüyor.

— Şarkı yazarken ufacık bir depresiflik nüvesi yakalarsan ona sarıldığın anda eskiden hissettiğin tüm şeyleri çağırıyorsun, onlar da geliyor. Ve öyle de hissetmeye başlıyorsun. Ben de duygu atlamaları çok olan biriyim. Gülerim, gülerim, sonra yan odaya geçerim, bir anda içimi acayip bir şey kaplar. **1999**

Sosyal medyadaki genç müzisyenleri takip ediyorum, seviyorum da onları valla. Aranjörüm Alper Erinç ayak yaptığımı düşünüyor –çok trişka, palavra buluyor onları–, gençleri kıskanmıyorum ayağına yüce gönüllülük yaptığımı söylüyor. Değil. Zaten kıskanıyorum da onları. Video kliplerine, şarkılarına bakıyorum. Kimsenin sikinde değiller ama heyecanlılar. Neler hissettiklerini tahmin ediyorum. Yazık, insanların hiçbir şeyden etkilenmediği bir zamana denk geldiler. Arz var, talep yok. Şarkılar ortalığı eskisi gibi kasıp kavurmuyor.
Bu arada oradan buradan tırtıkladığım bilgiler aklıma geliyor; YouTube'da videoların ortalama seyir uzunluğu saniyelerle ölçülüyor. Ayrıca, Spotify'da 7 milyon şarkı varmış ki, o şarkıları bir kere bile dinleyen olmamış, sahipleri bile dinlememişler yani! Ayrıca, her yıl, dünyamıza, sadece İngiliz dilinde yazılmış 100.000 civarında kurgu edebiyat ürünü girdiğini okuyorum bir yerde. Zaten, yeni kitap eklenmesi yüzünden New York şehir kütüphanesi de sürekli genişlemek zorunda kalıyormuş. Sık sık inşaat varmış.

— Eskiden kolaydı, ne istediğimi biliyordum: Ben şarkıcı olmak istiyorum diyordum. Ne olursa olsun "varım" diyordum. Bu saatten sonra, onu da

olduktan sonra, yeni bir şey olacak halim yok. "Şimdi ne istiyorum"u arıyorum ama iyi de bir cevap veremiyorum. O soruya ezbere cevap vermeyeyim istiyorum çünkü. Eskiden beri bütün yaptıklarımı can sıkıntısından yaptım esasında. Başarımı can sıkıntısına borçluyum. Ama şimdi artık hiçbir şeye can sıkıntısından atlamak istemiyorum. **2016**

Sabahın köründe sahilde yürüyorum, insanlar balık tutuyorlar. Oltalarını atarlarken çok tırsıyorum bir yerlerime takılacak diye. Sonra onları seyrederken aklıma geliyor: Gökçeada'dayım, çocuğum. Bütün gün kitap okuyorum. Akşamüstleri Çanakkale-Gökçeada feribotunu karşılamaya, yolcuları seyretmeye gidiyorum. Nedim Enişte –aslında annemin eniştesi– vapurda çarkçıbaşı. Onunla akşamları çapariye çıkıyoruz. Mendireği aştığımız anda dalgalar kocaman oluyor, biz savrularak, batıp çıkmaya başlıyoruz. Küçücük kayığımız kocaman dalgalarda yükselip yükselip aniden düştüğünde, yüzümüze buz gibi deniz suları çarpıyor. Nedim Enişte'ye bakıyorum, düşünceli duruyor; ne düşüşten etkileniyor ne yüzüne gelen sulardan. Her seferinde önce ödüm patlıyor, yavaş yavaş aşıyorum korkuyu. Kendimi beğenir gibi oluyorum artık dalgalardan korkmamaya başlayınca. Ayağa kalkıyorum o zaman, elimde olta. Ama yine de gözümü pek deniz fenerinden ayırmıyorum. Deniz fenerini görmek tedirginliğimi alıyor. Hava da, deniz de kapkara artık. Soğuk da... Cesurlaşıyorum diyorum. Ama yine de kayığımız mendireğe girip de sular sakinleşince bir rahatlama oluyor kalbimde. Balıkları eve taşıyoruz, ayıklıyoruz. O yılları düşünmenin içimi ferahlatışıyla, balık mı tutsam tekrar, diye düşünüyorum. Aşiyan'da mesela? Hayalimde eniştem bana akşam yemeğinde "Haydi Teo" diyor; işaretparmağımı onun rakı bardağına batırıp yalıyorum. Ben bir erkeğim. Rakıyı birlikte içiyormuşuz gibi geliyor bana. Acaba büyüyünce nasıl biri olacağım diye merak ediyorum. Nedim Enişte gibi hoş biri olmak istiyorum. İnsanlar beni beğensinler istiyorum.

Sık sık ne yapsam kendimi beğenirim, diye düşünüyorum şu sıralar, notlar alıyorum, sonra kitapçıya gidip, bir şiir kitabı, bir de *Muscle & Fitness* dergisi alıyorum. Spor, evet! Çok iyi fikir! Şiir kitabını siktir edip, dergiye dalıyorum, şairlerle ilgilenecek durumda değilim. O koşan, terleyen, sağlıklı insanların yanındaki kendimi görüyorum. Üçlü koltuğumda gözlerimi kapatıp, spor salonunda kendimi düşünüyorum. Saatlerce spor yapıyorum. Spor psikolojik olarak da bana çok yarar, diyorum. İriyarı biri olacak değilim ya, asıl sabahları koşsam, diye düşünüyorum. Onun hayali de hazır, çok motiveyim. Yalnız bir problem var: Anahtarı n'apıcam evden çıkınca, şangır şungur? Cebimde mi koşucam? Belki bakkala bırakır, dönüşte ordan alırım. Bi de yanıma para alayım, belki dönüşte yorgun düşerim, taksiyle dönerim. Kafamdaki sahne: Sabah çok erken, tek tük işe gidenlerin arasında Kabataş sahilinde kendimi koşarken görüyorum. Sigarayı da azaltır, sağlıklı olurum. Güzel hayalimi beğeniyorum.

— Eskiden beni oyalayan, ilgimi çeken çok daha fazla şey vardı. Ayrıca sanatı çok kutsal bir şeymiş gibi görürdüm. Edebiyat, sinema ve müzikten çok büyük haz alırdım. Bana bir sürü hayal kurdurup düşündürürlerdi. Şimdi o eski can sıkıntısı zamanları daha da uzadı. Birçok şeye ilgimi yitirdim. Kırk yılda bir roman okuyorum, bu dijital çağda her film elimin altında ama eskiden olduğu gibi ağzımın suyu akarak seyrettiğim çok az film var. Yeni çıkan romanlar da beni eskisi gibi heyecanlandırmıyor. Sadece eski şarkılarımı söyleyerek istediğim kadar uzatabileceğim başarılı bir kariyerim var. Ama bir hedefim yok, bu da hayatı sıkıcılaştırıyor. Kendimi hem yorgun hem motivasyonsuz hissediyorum. Amatörlükteki o zevkim geri gelse, çok mutlu olurdum. **2016**

Kütüphanemin önüne geçiyorum, kafamda Oğuz Atay'ın kahramanı gibi kütüphanemdeki bütün kitapları yalayıp yutuyorum

bundan sonraki hayatımda. Amacım o olmuş. Kitaplara gömülüp, başka hiçbir şey düşünmüyorum. Çocukluğumdaki gibi, hayatla hiç ilgilenmek istemiyorum, diyor ve bu fikrimde çok haklı olduğuma karar veriyorum. Hiç kimsenin derdiyle uğraşmıcam artık, diyorum. Yeter başkalarını kafaya taktığım, sadece kitap okuyacağım.
Üst kata çıkana kadar hayalimi unutuyorum.

Annem 85 yaşında. Doktoru, "İlaç tedavisi var önce" diyor, annem soruyor: "Saçlarım dökülecek mi?" "Sonra göğsü alacağız" diyor doktor, annem "Peki ya şekli nasıl olacak ameliyattan sonra?" diye soruyor. Sonra bana dönüp, fısıldıyor: "Kanser umurumda değil, beni bu depresyon mahvediyor." Aylardır adam gibi uyuyamıyormuş. Onu doktoruma götürüyorum. "Aynı problemler. Sizinki irsi" diyor doktor. Efexor yazıyor.

Manalı bir şeyler yapmalıyım, yoksa tamamen kuruyacağım. Acaba kimsesiz çocuklara gitsem, gitar çalsam, şarkı filan söylesem, onları mutlu edebilir miyim? Hayatın sillesini küçücükten yemiş o çocuklar için bir nebze bir şey yapsam ya, evde hıyar gibi oturacağıma! Arkadaşlarım, kimsesiz çocukların insanlara çabuk bağlandığını, ziyaretçilerin yokluklarının, sonraki ihmallerin onları çok üzdüğünü söylüyor. O sorumluluğu almaya cesaret edemiyorum. Tüh bana! Şu kadarcık şeyi bile yapmaktan âcizim.
Gece uyuyamıyorum yine. Sabah ezanları duyulmaya başlıyor çevre camilerden, huzurla doluyorum, gözlerim kapalı düşünüyorum: Çocuğum, bayram günü. Erkenden uyanıp Namaz Hocası'ndan okuya okuya aptes alıyorum, evden getirdiğim gazeteleri cami avlusuna yayıyorum, o his! Ah o his!

Orbay arıyor bir gün. Turnedeyim yine. "Ahmet de gitti" diyor. Tenis oynarken kalbi durmuş. "Gelcek misin cenazeye?" "Turnedeyim, çalıyorum bu gece" diyorum ona.

Aylin Aslım, Zeki Abi'nin (kemancı) anısına Roxy'de bir gece organize ediyor. Etrafa bakıyorum, birçok tanıdığımızla birbi-

rimizi yıllar sonra gördüğümüz için mutluyuz. Yine de etraftaki "Bu programın da sonuna geldik!" görüntüsü çok kesif. Anılarımızdaki bir sürü sevdiğimiz insan yaşamıyor artık. Kafam çok karışıyor hissettiklerimle. Sahneye çıkıp, "Paramparça"yı yanlış söylüyorum.

Ahmet ölüyor, Zeki Abi ölüyor, Murat, Şebnem, Nimet, Yavuz, Kerim Abi, Orhan Abi ölüyor. Lemmy, Bowie, Prince, Cohen, Reed, Ahmet Erhan, Tarık Akan ve daha bir sürü kişi ölüyor. George Michael bile ölüyor.

Düşünüyorum: ah eski günler! Bir de tedirgin edici, belirsiz, çok korkutucu gelecek. Kendimi düşünüyorum yıllar sonrasında. Evde, tek başımayım, her şeyden bıkmış, işsiz güçsüz, hiçbir işe yaramayan aksi bir herif olarak sigara içiyorum. Huzursuzluğum, can sıkıntım

katlanarak artmış. Off! Şu "hayat arkadaşı" mevzuunda da çuvalladım zaten, ayvayı yedim, diyorum.
Bu saatten sonra da babayı âşık olurum!

Sonra insanlık değerlerinin palavra oluşunun ilanı, dünyanın vahşeti, bir ülkenin tel tel dökülüşüne şahitliğim geliyor aklıma. Kızdığım, durumuna üzüldüğüm, bir türlü adam olamadığına kahrolduğum yer. İyi değilim. Kitaplardan öğrendiklerimle kişiliğimi değiştirmeye çalışıyorum. "Zihnine hükmet, duygularına kanma" diyorum kendime; yoksa bu hayat senin için daha da boğucu olacak. Eğer olgun biri gibi davranırsam belki gerçekten olgunlaşıp, mantıklı birine dönüşebilirim yavaş yavaş, diye düşünüyorum.

Kızım daha büyümeden, acil olarak kişiliğimi değiştirmek istiyorum. Düşük ruh halleri sık nükseden, evhamlı, sinirleri laçka "o herif" olmak istemiyorum onun karşısında. "Sakin ve huzurlu" görüntülü bir baba olmanın planını yapmalıyım hemen, ona güzel bir örnek olmalıyım. En çok bu işe kafayı takmalıyım. Sonra aklıma bir sürü konuda çok cahil olduğum geliyor. Kendimi geliştirmeliyim! Kitapçıdan ortaokullar için "vücudumuzu tanıyalım" ve "orta atlas" alıyorum. Organların ne işe yaradığını ve ülkeleri filan öğrenip kızıma öğreteceğim. Hayvanların, yemeklerin isimlerini bile bilmiyorum! Yemek kitabı alıp isimlerini öğreneyim bari yiyeceklerin. Kabak yemeği hangisiydi acaba? Tadı nasıl kim bilir?

Frankl diye biri var; Freud'un "seks", Adler'in "güç" üzerine söylediğini, bu Frankl "logos" için söylüyor; "anlam" ya da "rasyonel ilke" anlamında. "Anlam ihtiyacı bütün dürtülere baskın gelir" diyor yani. Doğru geliyor insana söyledikleri. Sonra anlamlı neler var, diye düşünüyorum.
Ama işte o zaman, ne şarkısı, ne müziği, ne video klibi, ne konsept albümü, ne sporu diyorum. Anlam mı? Dünya, Suriyeli adamın kendini lağımda boğduğu bir yer ve çok havasız. Ne şiiri, ne albüm kapağı! Yalancılığın rutin uygulama olması, çıkışsızlığı imliyor. Birilerinden nefret etmek istiyor, yapamıyor, sadece canımın sıkılmasıyla

yetinmek zorunda kalıyorum. İyi değilim!
Sakin olmaya çalışıyorum. Kendime, "Bunlar hep senin yanlış bakış açın" diyorum; "her şey yolunda" diyorum. "İnsanlar ne kadar zor şartlarda çalışıyorlar, sen bu uyduruk işle, eşek yüküyle para kazanıyorsun, bir sürü kişi de sana hayran oluyor. Çok ayıp hissettiklerin!" Mızmızın tekiyim, şımarık salak! Yaşlı ergen!

İleride ne yapacağım konusu tekrar tekrar yokluyor beni. Arkadaşlarımla en zevkli ne yaparım, diye düşünüyorum. Buldum: Tanju, Sunay, Yavuz, Pazar, Tercan'ı alır, bir aşk şarkıları orkestrası kurarım. Böylece de sık sık görüşmüş oluruz. Selami Abi'nin şarkılarından söylerim mesela: "Alışmak sevmekten daha zor geliyor." Başka hangi şarkıları çalsam acaba aşk şarkılarından? Aklıma bir sürü şarkı geliyor. "Ne güzel şarkılar var dünyada" diyorum. Çaldığımız yere gelecek kadınları düşünüyorum, olgun, döpiyesli filan şık kadınlar geliyor aklıma. Güzel. Arkadaşlarımla birlikteyim hayalimde. Yıllar geçmiş, her görüştüğümüzde birbirimize bininci defa anlattığımız eski anıları tekrar yâd ediyoruz. İlk günkü kadar coşkulu gülüyoruz şakalarımıza. Sonra sahneye çıkıp aşk şarkıları çalıyoruz. Eve yakın çaldığımız mekân. Keyfim yerine geliyor biraz.

> — Beni en mutlu eden şeylerden biri de eski arkadaşlarla eskiye dayalı sohbetler; lise anılarımız falan... 15 yıldan fazla geçti üzerinden ama biz hâlâ gülmekten kırılıyor, yerlere yatıyoruz. Hele bir iki bira içmişsek... Arkadaşlarım da çok renkli kişilerdir. Hatta onların yanında seyirci konumunda kalıyorum. Bir şey anlatmaktansa onları izlemek daha eğlenceli. Benim için mutlu olmak böyle bir şey. Komik şeyler, çok eğlenmek, rezil olmak...
> **1999**

Gerçek sahne vakti yaklaşıyor. "On dakika sonra çıkalım" diyor prodüksiyon. Bütün ekip, müzisyenler filan etrafta dolaşıyorlar. Havaya girmişim, canım sahneye çıkmak istiyor. "O kişi" oluyorum.

Hatta gelecekten bile fazla korkmuyorum artık; seyirciye bakıyorum, hoşuma gidiyorlar. Onca insan benim için gelmiş. Ne güzel! Zaten ileride de eski arkadaşlarımla beraber çalacağım, çalmadan önce de buluşup muhabbet edeceğiz. Keyfim yerinde artık.

Alaçatı'da Engin Uysal ile kalabalık bir caddeye giriyoruz, neyle karşılaşacağımızı bilmeden. Anında etrafım sarılıyor, insanlar fotoğraf çektirmek istiyorlar benimle; yaşlılar, gençler, çocuklar çevremdeler... Yüzleri gülüyor, çok heyecanlılar beni gördükleri için. Fotoğraf çektirirken kalabalık büyüyor, panikle yan sokağa geçip koşar adımlarla kaçıyoruz oradan. Biraz önceki durumumuzun saçmalığına gülüyoruz yürürken. "Oğlum Engin" diyorum, "gördün mü? Bir 'Türk büyüğüyüm' artık."
"Hakkaten" diyor.

Altı yıl olmuş onunla tanışalı. Londra'da A.A.'ya şarkılar dinletiyorum. Eski şarkılarımın çok değişik, yeni versiyonları. Bir buçuk senedir üzerinde uğraştığım. Eski şarkılarımı geleceğe derli toplu bırakmak istediğimden bahsediyorum ona. Bir de beni huzursuz eden bir durumdan. "O kadar az planım, hedefim kaldı ki, korkuyorum" diyorum. "Bütün planlarımı gerçekleştirmeye kalksam iki senede bitiririm. Ama önümde koskoca bir yaşam var. Yapacak şey bulamamaktan korkuyorum, çok sıkılacağım galiba."
A.A. bana bir arkadaşımızın anlattığı olayı hatırlatıyor: Üç ve beş yaşlarında iki kardeş konuşuyorlar. Biri oynamak istemiyor, diğeri ona şöyle diyor: "Oynamalıyız. Oynamazsak sıkılırız."
Hoşumuza gidiyor çocukları hatırlamak. A.A. bana "Oynamazsak sıkılırız" diye tekrarlıyor.
A.A. ile bir bara gidiyoruz. Aklım biraz önceki konuşmalarda hâlâ. Sesimi şımarıklaştırarak A.A.'nın kulağına eğiliyorum, "Peki ama bir daha hiç 'Papatya Teoman' olamayacağım, değil mi?" diyorum ona. Gülüyor, "Olamayacaksın" diyor.

– Bu maceranın sonu –

Bir rock yıldızı o!.. Karanlığın, karanlığının sesine kulak veriyor şarkılarını yazarken... İnişli çıkışlı ilişkilerimize, ayrılıklarımıza, yaralarımıza, özlemlerimize dokunuyor. Karanlıklarımıza!.. Şarkıları, hikâyeleri onun. Hikâyeleri, şarkıları... Ya anlatılmayan hikâyeler?.. O küçük izler, o küçük anı parçaları?.. Aslında insanı insan yapan, hayatımızı hayat yapan onlar değil mi?

Fasa Fiso'da Teoman'ın anlatılmamış hikâyelerini bulacaksınız. Ve o tanıdığınızı sandığınız Teoman'dan çok daha fazlasını... Hatta aydınlık yanlarını bile. Çocuk Teoman'dan rock yıldızı Teoman'a uzanan yolda, atlaya zıplaya da olsa, birlikte yürüyeceksiniz. Arada bu yolculuğa anılar kadar, şarkı sözleri, röportajlardan parçalar da eşlik edecek üstelik. 50 yaşının olgunluğunda, geçmişe duyduğu özlemin her zerresini yaşayarak, eğlenceli yanlarını da ortaya koyarak, hayatını ve hayatımızı özetliyor Teoman. Kulağımıza eğilip, "*O peşinden koştuklarımız var ya, o yaşadıklarımız, onlar hep*" diyor o içimize işleyen sesiyle, "*hep Fasa Fiso.*"

ISBN 978-605-192-188-4

TAVSİYE EDİLEN PERAKENDE SATIŞ FİYATI 22 TL

hep kitap